

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BECKY WALLACE

Biri ayaklı bir facia.
Diğeri tam bir gönül hırsızı.
Bu durumda nasıl bir terslik çıkabilir ki?

Normalin Ötesinde

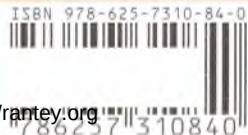

Normalin Ötesinde

Maddie McPherson,
hem Illinois eyaletinde yaşadığı Normal şehrinden
hem de “normal” kardeş olmaktan çok sıkılmıştır.
Bir sportif pazarlama şirketinde staj yapma imkânını
bulduğunda, nihayet dahi ağabeyinin
gölgesinden kurtulma imkânını yakalar.
Ayrıca bu şirketin kendisi için yazacağı bir referans
mektubu da onun hayallerindeki üniversiteye
yerleşmesini sağlayacaktır.

Ancak şirket ona, genç ve medyatik futbol yıldızı
Gabriel Fortunato'nun imajını düzeltme görevi
verdiğinde her şey bir anda değişir.
Maddie onu tanıdıkça aslında genç yıldızın düşünceli,
çok yönlü ve fazlasıyla sadık bir yapısı olduğunu keşfeder.

Şirketin işi konusunda ona yaptığı baskı,
duygularını riske atmasına değer mi?

Normalin Ötesinde

BECKY WALLACE

Çevirmen: Eylül İdemen Doğramacı

NORMALİN ÖTESİNDE

Becky Wallace

Özgün Adı: Far From Normal
Editör: Özge Nur Küskün
Düzeltili: Kübra Nur Ocak
Çevirmen: Eylül İdemen Doğramacı
Kapak Çizimi ve Tasarımı: Arife Şeyma Gök
Sayfa Tasarımı: Merve Güven

Basım Yılı: Temmuz 2021
ISBN: 978-625-7310-84-0
Yayınevi Sertifika No: 30492

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Egem Basım Yayın
Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat 2 436
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 554 75 72
Sertifika No: 43624

www.renkitap.com

Gavin. Laynie. Audrey ve Ady ye.

Şimdiye kadar yüzlerce karakter yarattım ama yarattığım en mükemmelleri sizsiniz. Sizi her zaman seveceğim.

Bir

Chicago'yu seviyorum. Dünyadaki en sevdiğim yer kesinlikle burası; turistlerle dolu olduğu yaz ayları dışında tabii. Yazın şu sinir bozucu, salına salına yürüyen, durmadan *selfie* çeken ve bel çantası kullanan tiplerle karşılaşmadan herhangi bir yere gitmeniz mümkün değildir. Ve son birkaç yazdır ben de bunlardan biri oldum. Sadece bel çantam eksik çünkü büyükannem, çok modaymış gibi, bel çantasını takmadan evden dışarı adımını atmaz ve onu çok sevsem de onun gibi giyinmek istemiyorum.

900 Kuzey Michigan Bulvarı'nın dışında durup başımı geriye atarak bu güzel gri taş binayı kaleye benzeyen dört kulesiyle birlikte aynı kareye sığdırmak için uğraşırken, tipik bir turist gibi giyinmemiş olsam da muhtemelen bir turist gibi göründüğümü fark ettim.

Bugün değil, Chicago. Bugün değil.

Teyzemin gardırobundan aşırđığım siyah kısa elbisenin eteğini çekiştirdim, kimsenin bön bön baktđđımı görmedi-

ğinden emin oldum ve tüm kararlılığımla binanın yan girişinden adımımı attım. Binanın üst katlarında çalışanlar buradan giriş yapıyordu. Güvenlik turnikesi ilk gerçek iş yeri kimliğimi görünce mutlulukla bipledi ve her yaştan çalışanı barındıran kalabalık bir grubun arasına karışarak asansörlerin olduğu tarafa yöneldim.

Dolgu topuklu ayakkabılarım, asansörün girişindeki metal ızgaraya değer değmez kaysa da çabucak toparlandım. Kimse bana *hiçbir şey* dememişti ve istediğim tam da buydu; demek ki ortama uyum sağlayabilmiştim. Yazın teyzesinin yanında staj yapan on yedi yaşındaki bir genç kız gibi görünmüyordum.

Yirmi yedinci kata geldiğimde asansörde yansımamla baş başa kaldık. Hareli ve tuhaf renkte görünse de asansör kapısında gördüğüm kızı beğendim. Açık saçlarım ve Emma teyzemin elbisesiyle gerçek bir Chicagolu gibi görünüyordum.

Yeni bir Maddie. Daha iyi bir Maddie. Kimsenin başarısız olacağına inanmadığı bir Maddie.

Kapı açıldığında beni turuncunun harika bir tonuyla döşeli bir bekleme odası karşıladı. Oda ne çok parlak ne çok koyuydu; duvarda bir sanat eseri gibi duran özel tasarlanmış devasa *V* harfine kusursuz bir fon oluşturuyordu. Velocity Pazarlama, ününü hak edecek kadar havalıydı.

Ofisin tasarımına Emma teyzemin karar verdiğinden emindim. Olağanüstü bir estetik duyarlılığa –ve dolayısıyla üne– sahiptir. Lincoln Park’taki bir çatı katı dairesini lavanta rengi bir kanepe ve sahte bir kürk halı ile dekore etmek benim aklıma gelmezdi ama teyzem vizyon sahibiydi.

Ben de bundan nasibimi almayı umuyordum.

En kendimden emin gülümsememi takınarak bankoya yaklaştım. “Merhaba! Siz Patty olmalısınız. Hakkınızda çok güzel şeyler anlattılar. Ben yeni stajyer Maddie McPherson.”

Patty’nin aşırı kalın ve boyalı kaşları havaya kalktı. “Ah, tabii.” Konuşmaya devam etmeden önce beni dikkatle süzerek birkaç kez başını salladı. “Bana da seninle ilgili *her şeyden* söz ettiler. William’ı arayıp seni eğitime götürmesini söyleyeyim.”

Hakkımda ne anlatılmış olabilirdi ki? Sonuçta bu staja herhangi biri gibi başvurmak zorunda kalmıştım. Emma benimle ilgili iyi şeyler söylemiş olmalıydı elbette, ama Patty’nin ses tonundaki bir şey kahvaltıda yediğim yoğurtla dolu midemi ekşitmişti.

Sesimin gergin değil coşkulu çıkmasına çalışarak, “Mükemmel!” dedim. Okulumdaki bazı çocuklar da bu plastik WWJD** bilekliklerinden takıyordu ama ben şu anda İsa’dan çok Emma’nın neler yapabileceğini merak ediyordum. Boğazımı temizledim ve Patty ile sohbet etmeyi dedim: “Bu sizin köpeğiniz mi?” Bankonun sonundaki çerçevesi fotoğrafı gösteriyordum.

“Hı hı.” Patty çabamı görmezden geldi ve cırtlak pembe ojeli tırnaklarını klavyeye vurarak bir şeyler yazdı.

“Gerçekten çok şirin bir köpek. Galiba erkek. İğneli tasmasını görünce düşündüm ki...”

“William birazdan burada olur,” dedi başını ekrandan kaldırmadan.

Tamam, sustum işte. Gerildiğimde gevezelik etmek gibi kötü bir huyum vardı. Emma bugün ofise benimle gelmeyi ve beni herkesle tanıştırmayı teklif etmişti ama bunun iyi

* WWJD, İngilizcede “What Would Jesus Do?” yani “İsa Olsa Ne Yapardı?” anlamına gelir. – en.

bir ilk izlenim bırakmayacağından emindim. Kendi ayaklarımın üzerinde durabildiğimi, olağanüstü meşgul ve olağanüstü yetenekli teyzemin dadılığı olmadan da başarılı olabileceğimi göstermek için buradaydım.

Onun kaba değil de meşgul olduğuna inanıyormuş gibi yaparak, “Teşekkürler Patty,” dedim.

Patty’nin bankosunun arkasında bir kapının kayarak açılmasıyla irkildim. Açılırken duvardaki V harfini ikiye bölen kapı zekice gizlenmişti; özellikle incelemedikçe bağlantı noktalarını görmek imkânsızdı. Bir casus filminden fırlamış gibiydi. Koyu renk saçları, kirli sakalı ve yakası düğmeli siyah gömleğiyle içinden çıkan yakışıklı çocuğu görünce M16 veya NSA**’ya stajyer olmak için buradaymışım gibi hissettim. Ama pantolonundaki gümüş rengi ışıltılar beni bu hayal âleminden çekip çıkardı. Sahnede veya balo salonunda gerçekleştirilen bir dans yarışmasında şık durabilirdi ama ofiste? Asla.

Çocuk elini uzattı. “Merhaba. Ben William. Sen de Kahve olmalısın.”

“Ne? Hayır,” dedim hafifçe gülümseyerek. “Adım Maddie.”

Patty homurdandı.

William sert bir tokalaşmanın ardından hiçbir açıklama da ya da yönlendirmede bulunmadan arkasını döndü. Ben de anlık bir tereddüitten sonra gizli kapı kapanmadan arkasından yetiştim.

Gittiğimiz yerde beni ne çok gizli silahlar ne de retina tarayıcılar karşıladı. Karşılıklı iki ofis bölmesinin arasında kalan dar bir koridora çıkmıştık. Dokulu yarım duvarların ardından yükselen nazik sesler, burayı bir bekleme odasında

* National Security Agency: ABD Ulusal Güvenlik Ajansı – en.

olması beklenenden daha fazla uğultuya boğuyordu.

“Diğer stajyerlerin hepsi eğitimden geçti, bu yüzden senin işe balıklama dalman gerekecek,” dedi William, binanın dış duvarının hizasındaki ofislerden birine yönelirken. Göl bu taraftan görünmüyordu. “Burada görevlerin bir hiyerarşisi vardır. Eminim teyzen sana tüm işleyişi anlatmıştır.”

William’ın “tüm” derken neyi kastettiğinden tam olarak emin değildim ama parlak bir referans mektubu ve yaz sonunda alacağım azıcık ücret karşılığında tonla angarya iş yapacağımı ima ediyorsa tamamdı. Sanırım işleyişi biliyordum.

Belki de milyonuncu kez, *keşke annem okulun son birkaç gününü asıp staja herkes gibi pazartesi günü başlamama izin verseydi*, dedim içimden. Yazı Chicago’da geçirmemden yana olmadığından kendimden ödün vermek zorunda kalmıştım.

William’ın ofisine en yakın olan bölmenin duvarından, devasa gözlüğünün ardında kocaman gözleri olan bir kız sarktı.

William kızı göstererek, “İlk birkaç gün Stajyer’in peşinden ayrılmayacaksın. Sonra bir şeylerde iyi olduğunu fark edersek sana bir görev icat edeceğiz,” dedi. Ofisinin kapısında peşinden gitmemi engelleyecek şekilde durup bana döndü ve “Şimdi bir kahveye ihtiyacım var. İki şekerli ve biraz da fındık kremalı olsun,” diye ekledi.

Sonra da kapıyı suratıma kapattı.

Ağzım yarı açık vaziyette kahverengi ahşap kapıya baka kaldım. Bu da neydi şimdi?

Bunu sesli olarak söylemediğimden kesinlikle emindim ama devasa gözlüklü kız beni duymuş gibi cevap verdi.

“Burada stajyerlere hiç acımazlar. William birkaç hafta boyunca burada kalanların dışında kimsenin adını öğrenmeye de tenezzül etmez.” Kızın üzerinde el örgüsü gibi görünen şu kalın hırkalarından vardı ve sarı saçları kafasının tam tepesinde dağınık topuz halinde toplanmıştı. Bu çabası ve modası geçmiş stili onu oldukça şirin kılıyordu. “Tanıdığında sevebileceğin biridir aslında.”

Bu konuda kuşkuluydum. “Anladım...” Ağırılığımı bir ayağımdan diğerine aktarırken duraksadım. *Düşün; Emma olsa ne yapardı*, diye sordum kendime. *Kararlı ol. Harekete geç!* “Burada dinlenme odası gibi bir şey var mı?” diye sordum sadece gri bölmelerden ibaret gibi duran koridora bakarak.

“Mutfak hemen köşede. Kendisini görmeden kokusunu alırsın zaten. Geri döndüğünde sana bilmen gereken temel şeyleri anlatacağım.” Masasındaki telefon çalmaya başlamıştı ama cevap vermeden önce duraksayıp, “Bu arada, ben Katie,” dedi.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Ben de Maddie,” diye fısıldadım, o telefonu açarken. Cevaben mutfağı işaret etti ve bana cesaretlendirici bir ifadeyle gülümsedi.

Üçüncü veya dördüncü bölmeden sonraki keskin dönüşü tamamlayınca burnuma yanık kahve ve fotokopi makinesi toneri kokusu doldu. Mutfak daracık gri bir tünelden ibaretti; o kadar dardı ki iki duvarına da aynı anda dokunabiliyordum ve sırf bunu yapabildiğim için dokundum. Mutfağın en ucundaki su sebinin yanında bir sepet meyve ve paketli atıştırmalıklar vardı.

Kahve demlenirken parmaklarımla beyaz tezgâhta tempo tutarak önümdeki seçenekleri değerlendirdim. William’a

adımı hatırlatacak bir neden yaratmalıydım. *Ohumlu* bir neden.

Biri tezgâhın üzerinde kalemini unutmuştu ve ben de bu kalem, kendime çabucak bir dövme yapmak için kullandım. Artık sol bileğimin içinde büyük ve kalın harflerle WWED* yazıyordu.

Bu durumda cevabı tahmin edebiliyordum.

William'ın kahvesini tabağıyla takım oluşturan tek fincana koydum, çikolata kaplı bir *biscotti* açarak kupanın gerisine bir açığı oluşturacak şekilde yerleştirdim. Mutfaktaki sınırlı seçenekler düşünüldüğünde pek de şık bir sunum olmasa da kenarından kahve sızan bir köpük bardaktan daha iyi görünüyordu.

Döndüğümde William'ın ofisinin kapısı açıktı, ben de hazırladığım kahveyi masasına bıraktım ve gülümsedim.

William önce kupaya sonra bana baktı, gür kaşları havaya kalkmıştı. “Bir şey mi istiyorsun?”

Belki bana teşekkür eder diye bekledim. “Hayır, ben sadece... Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Olursa söylerim. Git ve Stajyer’le konuş. Siz İlk Yıl’lara bazı görevler verecek.”

Ses tonundaki alaycılığı görmezden gelmek imkânsızdı. Bir “İlk Yıl” olmak iyi bir şey olmasa gerekti.

“Tamam. Teşekkür ederim. Peki. Görüşmek üzere.” Ofisten çıkıp kapıyı ardımdan kapatırken yüzümü ekşittim. Ona teşekkür etmiş ve üstüne görüşmek üzere mi demiştim? Doğru düzgün cümle kur, Mads. Ya da hiçbir şey söyleme.

Stajyer –yani Katie– bölmesinden sarkmış, sandalyesini devrilmeden durabileceği kadar geriye itmiş ve omuzuyla kulağı arasına devasa bir ahize sıkıştırmıştı. “Boş ver onu.”

* “What Would Emma Do?” yani “Emma Olsa Ne Yapardı?” – en.

Telefonda birkaç tuşa bastı ve telefonu kapattı. Hızlı bir tanışma turu gerçekleştirdik. Katie neredeyse on sekiz yaşındaydı ama sonbaharda son sınıfa geçecekti. Anne babası doğum günü geç olduğundan ve yaşitlarına göre gerçekten küçük durduğundan onu anaokuluna göndermemişti.

Bunu ona belli etmek istemiyordum ama gerçekten oldukça küçük duruyordu.

“Senin masan benimkiyle Arman’inki arasında olacak. Tatlı mı tatlı biridir, burada ikinci yılı. Arman’ı seveceğinden eminim.” Beni kendisinininkinin tıpatıp aynısı bir bölme-ye götürdü; içerideki eşya tekerlekli bir ofis sandalyesi, L şeklinde bir masa ve boş bir ajandadan ibaretti. “Sana bir dizüstü bilgisayar ayarlayacak ve sisteme girişini yapacağız.” Benimkinin tam karşısındaki bölmeyi işaret ederek, “Burada Mara oturuyor; simsiyah parlak saçları var, üç yıldır burada ve bizden sorumlu olduğuna inanıyor. Javi de iki yıldır burada ve Mara’ya tapıyor, kendi bölmesinden çok Mara’nınkinde vakit geçiriyor. Hepsi de Çok Önemli Şeyler yapıyor ama günün sonunda seni onlarla tanıştırmaya çalışacağım. Şanslıysan onlarla yalnızca ufak dozlarda muhatap olursun.”

“Durum o kadar kötü mü?”

Katie gözlerini abartılı bir hareketle devirdi. “Bence kendin karar ver.” Masasının altından bir karton kutu çıkarıp bana verdi, diğer kutuyu da kendisi aldı. İki de ağzına kadar dünyanın dört bir yanından gelmiş tabloid gazetelerle doluydu.

“Zamanımızın yarısını dedikodu dergilerinde ve haber metinlerinde Velocity’nin müşterileri hakkındaki dedikoduları arayarak geçiriyoruz. Bu iş bazen çok sıkıcı olabiliyor,

ticaret dergilerindeki yazılar falan mesela ama bazen de...” Dergilerden birinin kapağındaki üstsüz bir aktörü göstererek devam etti: “İşte böyle şeyler olabiliyor.”

Başlıkta, “Pek Çok Kötü Tercih Yaptım,” diyordu ama karbonhidrat yemek bunlardan biri değildi anlaşılan. Elemanın taş gibi karın kasları vardı.

Katie’nin peşine takıldım ve Çirkin Konferans Odası dediği yere gittik. Odada büyük bir cam masa, birkaç ofis sandalyesi, bir beyaz tahta ve otoparkı gören dar bir pencere vardı.

Katie birkaç fosforlu kalem ve bir yığın yapışkanlı ayraç kullanarak hazırladığı Kötü, İyi ve Nötr etiketlerini masanın ortasındaki dosyalara yapıştırdı. “Önce sana ne yaptığımızı anlatabilirim, sonra işe devam ederken kendinle ilgili *her şeyi* anlatabilirsin.”

İngiliz bir oyuncu olan kız arkadaşını rol arkadaşıyla öpüşürken gördüğü restoranın penceresine bir çöp konteynırı kapağı fırlattığı iddia edilen Teksaslı bir beyzbol oyuncusuna ait haberleri araştırmakla görevlendirilmiştik.

Bu arada, bu iddia tamamen gerçektir.

Sporcunun adının geçtiği tüm haberler, yöneticilerden birinin daha sonra gözden geçirmesi için dosyalardan birine yerleştirildi.

“Büyük şirketler, profesyonel spor takımları ve ajanslar, ‘mal varlıklarını işler tutmak’ için Velocity ile iş birliği yapıyor. Bu ifade bana değil, William’a ait. Pek çok marka yönetimi ve etkinlik planlama işi yürütüyoruz.” Fosforlu kalemlerden birinin kapağını çıkararak ucunu beyzbol oyuncusunun isminin üzerinde gezdirdi. “İmaj temizlemeye yönelik çalışmaların çoğunu teyzen yürütüyor. Sporcuları düzgün

veya en azından hiç skandala bulaşmamış insanlar olarak gösterebilirse onlar da reklamlarda ve reklam panolarında boy göstererek ürün tanıtımı yapabilir.”

“Yani herkes daha çok para kazanır.”

Katie film yıldızlarınınki kadar göz kamaştırıcı dişlerini göstererek sırttı: “Kesinlikle.” Sonra arkasına yaslanıp bacaklarını masaya koydu ve dergiyi kucağına yaydı. “Bana kendinden ve neden tüm yaz boyunca burada tıkılıp kaldığından bahsetsene.”

Katie’ye hayatımdan –evden ilk kez ayrıldığımdan, üniversiteden mezun olunca Velocity’de çalışmayı *gerçekten* istediğimden ve modern dansa ve pastalara bayıldığımdan– kısaca söz ettim. O da bana triatlon eğitimini, şehirde büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlattıktan sonra diğer üç stajyer hakkında biraz daha bilgi verdi. Stajyerlerin her biri, bir yöneticiye doğrudan rapor vermekle görevlendirilmişti. Hepsinin “gerçek” görevleri vardı; bizse geriye kalan angaryalarla ilgilenecektik.

“Önemli bir şeyler yapmazsak bu deneyimimizi üniversite başvurularında nasıl kullanabiliriz ki?” William’a sonraki hayatımın başlangıç noktası olarak belirlediğim Kuzey Carolina Üniversitesi’nden kabul alabilmemi sağlayacak parlak bir referans mektubu yazdırabilmek için etkileyici bir şeyler yapmam şarttı.

Katie omuz silkti. “Mara’dan öğrenebildiğim kadarıyla görevler yaz sezonunda belirleniyor. Söylediğine göre önümüze çıkan fırsatlara balıklama atlamalıyız.”

Bunu yapabilirdim. Balıklama atlayacak bir şeyler bulacaktım.

Katie’nin ses tonu ve ayaklarını masaya dayaması, bu-

radaki stajyerliği benim önemsemediğim kadar önemsemediği izlenimi yaratmıştı bende. Bence bu iyi bir şeydi. Katie'nin *atılğan* biri olmaması, benim kayda değer bir proje kapma şansımı artıracaktı.

Katie dergilere göz atarken konuşmaya devam ediyor, arada bana bir elbiseyi göstermek veya yeni bir ünlü çiftle tanışmak için duraksıyordu.

"Bu şekilde yaşamak berbat olmalı," dedi bana "Yirmi Beşinden Önce Selülitlendi!" başlıklı bir yazıyı gösterirken.

"Elbette, hayatını berbat hale getirecek kadar kilo alabilmek için de para lazım ama. Dolayısıyla o kadar da kötü olmayabilir."

Katie'ye bakıp suratımı ekşiterek "steroidin coşturduğu öfke" ifadesinin üzerini fosforlu kalemle çizdim ve başımı iki yana sallayarak dergiyi negatif dosyasına koydum. Üç saatlik tecrübemle bile bu hoş beyzbol oyuncusunun işinin zor olduğunu söyleyebilirdim.

Konferans odasının kapısı açıldı ve Emma teyze yanında *boxer* cinsi devasa köpeği Watford'la içeri girdi. Cuma günleri herkes gündelik şeyler giyebiliyor ve iş yerine köpeğini getirebiliyordu. Bu, Velocity'nin sağladığı ayrıcalıklardan biriydi ve oldukça havalıydı; köpek kepeğine alerjiniz yoksa tabii. Köpek ayaklarımın dibinde yuvarlanıp göbeğini açmış, onu kaşımamı bekliyordu. Vıcık vıcık olsa da karşı konulamaz sevimliliğinden dolayı istediğini verdim.

Emma omuzundaki büyük çantayı düzeltirken, "Nasıl gi-diyor?" diye sordu. Koyu renk saçlarını ensesinde şık bir topuz halinde toplamıştı. "Beklenmedik bir şey yok ya?"

Az önce işaretlediğim dergiyi teyzeme verdim. Kaşlarını çattı.

“Daha önce steroid kullanmakla suçlanmış mıydı?” diye sorarken masaya vurmaya başladığım fosforlu kalemi, bunun beni ne kadar gergin gösterdiğini fark eder etmez bıraktım. Bir dergideki bir paragrafı ne kadar iyi işaretlediğimin bir önemi olmadığını farkındaydım ama kahve getirip götürmenin ve saçma sapan dergiler okumanın bana sivrilme şansı vermeyeceği de açıktı.

“Bu her başarılı beyzbol oyuncusunun başına gelmiştir ama bizim duyumlarla işimiz yok.” Dergiyi dosyaya değil el çantasına tıktı. “Bu sorun yetmezmiş gibi bir kötü haberim daha var.”

Her nasılsa bana fark ettirmeden ayaklarını masadan indirerek sandalyesinin altına kıvrırmayı başarmış olan Katie’yle bakiştık.

“Acil bir toplantı için Londra’ya gitmem gerekecek. Burada geçireceğin ilk hafta sonunda seni yalnız bırakmak hiç hoşuma gitmiyor.” Emma dişlerini kenetleyerek yüzüne mahcubiyetten ziyade komik bir ifade vermişti. “Ama aynı zamanda Watford’la da ilgilenmen gerekecek. Köpek otelinde yer kalmamış, hem açılrsa bile götürmeye zamanım yok.”

Watford huysuzca ayaklarımın üzerinde yuvarlandı. Devasa bir köpekti, hayatımda gördüğüm tüm *boxer* cinsi köpeklerden daha büyüktü ve oldukça ürkütücü görünüyordu. Teyzemin şık apartman dairesi ve devasa köpeği sayesinde kesinlikle güvende olacaktım. Ayrıca bunun beni heyecanlandırıldığını da inkâr edemezdim. O güne kadar *hiçbir yerde* yalnız kalmamıştım.

“Başımın çaresine bakarım,” dedim. Onun endişelerini gidermeye çalıştım.

“Annen çıldırmasın sonra?”

Kesinlikle çıldıracaktı ama bunu teyzeme söylemedim. “Yok. Beni Küp’e göz kulak olmam için hep yalnız bırakır zaten.” Bu doğrudu ama beni hiçbir zaman küçük kardeşimle bütün gece baş başa bırakmamıştı. Bilmediği bir şey annemi çılgına çevirmezdi; tıpkı tabloid okuyarak para kazanmam ve onaylayacağından daha da kısa elbiseler giymem gibi.

“Hem Maddie tamamen yalnız sayılmaz,” dedi Katie bana göz ucuyla bakarak. “Ne zaman ihtiyaç duyarsa yanında olacağım.”

Arkadaşlık durumumuz artık onaylanmıştı.

“Mükemmel.” Emma çantasından Watford’un tasmaşının kayışı ve bir bisiklet selesiyle birlikte bir banka zarfı çıkardı.

“Ah.” Metal tüpü elinden aldım. “Bugün bisikletini mi kullandın?”

“Elbette. Watty’nin günlük egzersizini yapması gerek.” Kolunu boynuma doladı ama birimiz otururken birimiz ayakta olduğundan bu tuhaf bir sarılma olmuştu. “Yemeğini binadaki restoranlarda yiyebilirsin. Ayrıca zarfta ihtiyaçlarını karşılayabilecek miktarda nakit para da var. Bunu bebeğimle ilgilenmenin karşılığı gibi düşünebilirsin.”

Çömeldi ve köpeği dudağından öptü. İğrençti, özellikle de Watford’un az önce testislerini yaladığı düşünüldüğünde. “İyi bir çocuk olacaksın, değil mi? Maddie’me iyi davran. Yaramazlık yapmak yok.”

Watford dünyanın en sakın köpeğiydi. Hayatımın en rahat hafta sonunu geçirecektim. Harcayacak param ve kimsenin gözetimi altında olmadan, hiçbir sorumluluk almadan geçireceğim bir zaman dilimi vardı.

Nasıl bir terslik çıkabilirdi ki?

İki

Haziran ayında Chicago, dondurucu kışlara cesaretle göğüs gerebilenlere bir lütuf gibidir. Binanın kuzey tarafındaki dar cadde güneş almasa da Em teyzenin bisikletinin kilidini açarken gölgede sıcaklığı idealdi. Nem oranı da düştü. Saçlarım ilk kez kabarmadan yumuşacık uzanıyordu belimden aşağı.

Pantolonlarının paçasını çoraplarının içine sokmuş bisikletliler, ne yaptıklarını çok iyi bilen bir edayla bisiklet yolunda süzülüyordu. Bisikletlerle ilgili neredeyse hiçbir fikrim yoktu. On iki yaşına geldiğimde boyum, bacaklarımı gidona değdirmekten bisiklet süremeyecek kadar uzamıştı ve o zamandan beri bisiklete binmemiştim. Rampadan Michigan Gölü'ne doğru uzanan bisiklet yoluna inerken dengemi sağlamakta zorlanmıştım. Terden sıırıslıslam olmuş avuçlarımı ödünç aldığım elbiseme silmek için rampanın dibinde durmak zorunda kaldım.

Nefes almak için verdiğim bu mola sırasında, Katie'ye bir kısa mesaj göndererek beni Emma'nın yanında desteklediği için teşekkür ettim. Bu işin üstesinden kesinlikle gelecektim. Ailem her yaz birkaç hafta Emma'nın dairesine

misafir oluyordu. Chicago benim ikinci evim sayılırdı.

Sahilden bangır bangır müzik sesi geliyordu. Sarı çizgilerle ayrılmış küçük futbol sahalarında bir etkinlik vardı. Üzeri sponsor posterleriyle süslenmiş portatif bir tribün bile kurulmuştu. İnsanlar gruplar halinde sahile inen geniş beton basamaklara oturmuş, maçların ve havanın tadını çıkarıyordu.

Bir gün ben de bu basamaklarda oturacak ve güneşin içimi ısıtmasına izin verecektim ama bugün Watty'yi eve götürmem gerekiyordu.

“Sen bisiklet sürmeyi kesinlikle unutmazsın, değil mi?” diye sordum Watty'ye.

Onunla konuştuğumu ancak pek de olumlu şeyler söylemediğimi anlamış gibi tek kulağını kaldırarak kocaman kare kafasını yana eğdi. Alt çenesinin daha çıkık olmasına ve arada salya akıtmasına karşın çok şirindi.

Elbisem bacaklarımın arasını kapatacak, en azından sorun yaratmayacak kadar uzundu. Dolgu topuk ayakkabılarım da öyle. Çocukken şıpidık terliklerle bisiklet sürerdim. Ayrıca Watford'u, tasmaşının kayışını dirseğime bağlayarak gezdirebilmem de akciğerlerimin yeterince güçlü olduğunu gösteriyordu. Ben bilmesem de o bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Bacağımı bisikletin üzerinden aşardım ve biraz sendeledikten sonra iki ayağımı da pedallara yerleştirdim. Olmuştu işte. Yıllarca bisiklet sürmemiş olmamın ne önemi vardı ki?

Yavaş yavaş ilerlerken Watford temposunu hızlandırarak yanımda ağız açık şekilde koşmaya başladı. Sarkık gıdısıyla gülümsüyormuş gibi görünüyordu. Ne güzel bir gündü. Dünyanın en büyüleyici şehirlerinden birindeydim. Her şey yolundaydı. Güneş losyonu, gün ışığı ve kum kokan sahil

havasını içime çektim ve soluğumla birlikte tüm olumsuz duygularımı dışarı saldı. Harikaydı.

Gerçekten başarmıştım.

Portatif tribünü geçtiğimizde, futbol sahalarını gördük. Erkeklerden oluşan iki takım arasında gidip gelen top, en sonunda sekerek birkaç metre ötemize düştü.

Watford'un başı topa doğru çevrildi ve hemen sonra yerinden fırlayarak bisikleti sağa yatırdı. Başım belada olduğunu biliyordum.

"Hayır Watford! Hayır!" Dirseğimi geri çektiysem de çok geç kalmıştım. Beton basamaklar aniden önümde belirdi. Frenleri sıktım ama bu, bisikletin ilk basamakta patinaj yapmasına neden oldu. Ayaklarım pedallardan çıkarak beton zemine çarptı. Bacağım pedallardan birine sıkıştı ve ön tekerlek sonraki basamağa çarptı. Kaburgalarımın altında midemin çalkalandığını hissettim.

Sonra da havaya uçtum.

Üzerimdeki parlak beyaz ışık, dört gölgeyle bölündü. Ne gölgelerdi ama. Sadece dergilerde veya rüyanızda görebileceğiniz türden kolları, omuzları ve karın kasları vardı. Öldüğümünden ve cennete gittiğimden emindim.

Vay be. Yunanlar haklıydı demek. Yaşasın tüm tanrılar!

"İyi misin?" Tanrılardan biri yanıma, kumun üzerine diz çöktü.

Cennette kum olması tuhaftı. Kumdan nefret ederdim.

"Başını çarptın mı?"

Başımı çarpmış mıydım? Emin değildim.

Bir saniye. Canım yanıyordu. Dizim acıyordu. Sırtım da incinmişti. Olup bitenler bir bir zihnime üşüşmeye başladı. Watford. Bisiklet. Merdivenler.

Doğrulurken elbisemin eteği, üzerinde Çarşamba yazan külotumu kapatacak kadar indi. Bu külotu yumuşak dokusunu beğendiğim ve elbiselerimin altından belli olmadığı için almıştım, üzerinde haftanın tüm günleri yazıyordu. Üstelik şu anda hepsi de *görünüyordu*.

Burası *kesinlikle* cennet olamazdı. Cehennemin dibindeydim.

“Evet.” Ayağa fırlayarak elbisemin kalçalarımı kapatmasını sağladım. “Çok iyiyim. Ne komik düşüştü, değil mi?”

En yakınımıdaki oğlanın aynalı güneş gözlükleri vardı ama onlar bile yüzündeki endişeyi gizleyemiyordu. “Gördüğüm en kötü düşüşlerden biriydi.” Bana destek olmak ister gibi kolumu kavramak için uzandı ama sonra durdu. “İyi olduğundan emin misin?”

“Evet! Elbette.” Göz pınarlarımda biriken yaşlara karşın gülümseyerek oğlanı teskin etmeye çalıştım. “Bisiklete yeni binmişim ve ...” Watford’un tasmaının kolumda olmadığını fark edince etrafıma bakınmaya başladım.

Oğlanlardan biri diğerlerinden çok daha uzundu. Devasaydı. Benden yaklaşık otuz santim daha uzundu ve bu da bir şeyler anlatıyordu. Bacağımı işaret ederek, “Dizin kanıyor,” dedi.

Eğilip diz kapağımı boydan boya kat eden yaraya baktım. “Sadece bir sıyrık.” Büyük bir sıyrıktı. Sızan kanın bacağımdan akıp ayakkabımın kayışının altına dolmasına neden olacak kadar büyüktü. Bunun için, insanların bakışlarının

üzerimde olmadığı ve muhtemelen tüm bunları videoya çekmedikleri bir zamanda endişelenecektim. “Köpeğim. Nereye gittiğini gören oldu mu?”

“Evet,” dedi Aynalı Güneş Gözlüğü. “Topumuzla birlikte gölde.”

“Aman Tanrım, çok özür dilerim.” Gölle doğru topallayarak Watford’a seslenmeye başladım.

Oğlanlardan ikisi beni Aynalı Güneş Gözlüğü ve Aşırı Uzun’la baş başa bırakarak suya girdi ve Watford’u hızlıca yanıma getirdi. Watford ağzında, eskiden bir futbol topu olan şeyle yanıma koştu ve ağzındakini bir hediye gibi önüme bıraktı.

Utançtan ölmek mümkün müydü? Cevap evetse, düştüğüm anda ölmüş olmam gerekmez miydi? Yüzüm alev alev yanıyordu. Omuzlarımın arasından süzülen ter, dizimdeki yarayı yakıp kavuruyordu.

“Çok özür dilerim. Futbol toplarını ne kadar sevdiğini unutmşum. Eniştem İngiltere’deyken futbol oynardı ve Watford gördüğü tüm topları mahvederdi. Sizinkini gördüğünde de çılgına döndü ve...” Yine saçmalamaya başlamıştım. Saçmalamadan duramıyordum anlaşılan. “Size yeni bir top alabilirim.” Etrafta cüzdanımı aradım ama bisikletin birkaç metre ötesine, kumların içine savrulmuştu ve maçlarının ortasına balıklama daldığım diğer futbol takımının sabırsızlıkla beklediğini fark ettim.

“Onu hemen buradan götüreceğim ve...” Yürüyüş yolunu gösterdim. Dazlak kafalı bir oğlan bana Watford’un tasmasının kayışını uzattı.

Aynalı Güneş Gözlüğü arkamdan koştu ve ben çantamı alırken bisikletimi kaldırdı. Emma teyzenin kendisi dönene

kadar idare etmem için verdiği paraların durduğu zarftan bir yirmilik çıkardım ama oğlan başını iki yana salladı.

“Lütfen bunu kafana takma.”

Aynalı Güneş Gözlüğü’nün, Yunan tanrısı görünümüne uygun bir aksanla konuştuğunu fark ettim. Gerçekten Yunan olabilirdi. Veya İngiliz. Bilmiyordum. Belki de kafamı çarp-mıştım. “Emin misin?”

“Evet.” Bisikleti basamakların üzerine taşıyarak bisik-let yoluna koydu. “Eve kadar tek başına gidebilecek misin? Gelip seni götürmesi için birilerini arayayım mı?” diye sordu köpeğe bakarak. Kaşlarını çatmış, alnı endişeyle kırışmıştı.

“Ben hallederim. Watford gerçekten uslu bir köpektir.” Bacağımdaki kanı yalamaya başlayana kadar gerçekten öy-leydi. “Bırak bacağımı.” Burnunu yana ittim.

Güneş Gözlüğü, elbiseli bir kızın bisikletinin gidonundan uçarak maçının ortasına konması karşısında muhtemelen uzun süredir bastırıldığı kıkırdamayı koyuverdi. Bu duruma düşen ben olmasaydım ben de gülerdim herhalde.

Aşırı Uzun, rakiplerini işaret ederek, “Gabe!” diye ses-lendi. Maç devam edecekti ve o olmadan sahaya çıkamaz-lardı.

Güneş Gözlüğü bir an duraksadı, beni yalnız bırakmaya içi el vermiyor gibiydi.

“Gitmelisin,” diyerek bisikleti elinden almaya çalıştım. “Yardımanın için teşekkür ederim.”

“Yaralandıysan seni böyle bırakıp gitmek hiç hoşuma gitmeyecek.” Gidonu tutan ellerini gevşetmemiştı.

“Yok. Ben iyiyim.” Elbette yalandı.

Güneş Gözlüğü, namıdiğer Gabe, sırtıttı ve “Bisiklet sür-meyi *biliyorsun*, değil mi?” diye sordu.

Yüzümdeki ateş kulaklarıma yayıldı. “Ne? Elbette! Tabii ki biliyorum.” Sorduğu aptalca soru beni güldürmüştü. Fazla tiz bir kahkaha attım ve boğazımı temizledim. “Bisiklet sürmeyi kim bilmez ki?”

Gabe’in koyu renkli kaşları gözlüklerinin üzerinden belirdi. “Madem öyle diyorsun, tamam. Kendine dikkat et.”

Sonra yavaş tempoda maç sahasına doğru koşmaya başladı. Omuzunun üzerinden bakarak bana el sallamayı da ihmal etmemişti.

Kahretsin. Şimdi eve bisikletle gitmem gerekecekti. Bacağımı üzerinden aşırıya çalışırken dizimdeki yara sıyrılmış bir küfür savurarak bisiklete yerleştim ama yürümeyecektim. Ağaçlara ulaşana kadar bisikletle gidecek, sonra da onun veya diğer tanrıların beni göremeyeceği bir yerde bisikletten inerek yola yayan devam edecektim.

“Watford, haydi.”

Watford’un yüzünün düştüğüne yemin edebilirdim; yüzünün sürekli sarkık olduğu düşünülünce bu oldukça etkileyiciydi.

“Bugün sana ödül maması yok.”

Ayak parmaklarımin arasında biriken kanı görmezden gelmeye çalışarak pedallara asıldım.

Dürüst olmak gerekirse, biraz alışınca durumum o kadar kötü gelmemeye başladı. Watford düzenli bir tempo tutturmuştu ve dönüş yapmam gerekmedikçe her şey yolundaydı. Gergindim, titriyordum ve utanç içindeydim ama iyiydim.

Emma teyzenin Belden-Stratford adlı lüks ve devasa rezidans otelinin önünde durduğumu gören kapı görevlisi Kevin basamaklardan uçarcasına inmeye başladı. “Bayan Maddie? İyi misiniz?” Bisikleti elimden aldı ve kalçasına dayayarak

bacağıma yakından bakmak için eğildi. “Sizi içeri alayım, sonra annenizi arayalım.”

O da sıyrılmış bir diz kapağı yüzünden her şeyi berbat etsin, değil mi? Teşekkürler, almayayım.

“Ben iyiyim Kevin. Gerçekten.”

Ama Kevin beni telaşla resepsiyona götürdü ve görevlilerden birini çağırarak bisikleti Emma’nın dairesine çıkarmasını istedi. Sonra beni alçak bir mermer masanın önündeki kırmızı ve altın rengi süslü koltuklardan birine oturttu ve bacağıma masanın üzerine koydu. Resepsiyondaki kadınlardan biri –yaka kartında JAN yazıyordu– bir sürü sargı bezinden ve büyük gazlı bezlerden oluşan küçük bir ilk yardım kiti getirdi. Watford kadının ayaklarına yatarak yuvarlandı; dili de dışarıdaydı. Kadın Watford’un başını, sanki onun bu sevgi gösterilerine alışkınmış gibi kayıtsızca sevdi.

Herkesin bana fazlasıyla nazik davranması utancımı daha da artırıyordu. Aslında artık buna alışmam gerekiyor. Bana CalaMaddie McPherson derlerdi. Tam da Calamity Jane* gibi, böyle kazalar hep beni bulurdu. Gözlerim de neredeyse dizim kadar sızlıyordu. Sadece Michigan Gölü kenarında o efsanevi düşüşüme şahit olanlar ve yardımına koşan bir grup aşırı yakışıklı oğlan değil, bu saçma derecede pahalı otelin lobisindekiler de başıma bir şeyler geldiğini biliyordu.

Annemi daireye girer girmez arayacağıma söz vererek kendimi Jan’in ve Kevin’in ilgisinden kurtarmayı başardım ve Watford’u peşime takarak ağır aksak asansörlere yöneldim. En azından enerjisini atmıştı. Eve girer girmez Lincoln Parkı’na bakan ve tüm duvarı kaplayan pencerenin önün-

* İsminin önündeki “Bela, felaket” anlamına gelen “Calamity” lakabına uygun şekilde, başına gelmedik kalmayan, beyaz perde uyarlamaları da yapılmış olan ünlü kadın kovboy.
– en.

deki su kabına yöneldi ve şapır şupur içmeye başladı. Ben de mutfağı salondan ayıran ada tezgâhın önündeki bar taburelerinden birine çöktüm ve yarımı incelemeye başladım. Dizimi fena incitmiştim.

İki yıl önce alışveriş merkezinde yürürken yerdeki kola birikintisi yüzünden kayıp düştüğümde de böyle yaralanmışım. Çeneme tam sekiz dikiş atılmıştı. Sol kolumun ön kısmında büyükannemin evindeki merdivenlerle giriştiğim savaşta aldığım yenilginin nişanesi olarak kalıcı bir şişlik oluşmuştu. Annem bütün felaketlerin her zaman beni bulduğunu söylerdi. Ağabeyim Max kendimi daha iyi hissetmem için bana, her yirmi dokuz kişiden birinin kazalara daha eğilimli olduğunu açıklayan bir çalışma göndermişti. Bunların çoğunlukla risk almayı seven kişiler olduğu öne sürülüyordu; bu asla ben değildim. Bazıları da aynı anda pek çok şey yapmaya çalışanlardı; bu ben olabilirdim. Diğerleri de sadece talihsizdi; işte bu kesinlikle bendim.

Telefonuma uzandım çünkü bu tam da Max'e anlatabileceğim bir şeydi. Benimle *birlikte* gülmek veya en azından başıma gelenlerin daha kötü sonuçlanabileceği yirmi farklı senaryo oluşturarak halime şükretmemi sağlamakta üstüne yoktu –kafası olasılıklara ve istatistiğe iyi çalışırdı– ama el çantamın küçük gözünün çıtçıttı açtı. Midem tıpkı bisikletin gidonu üzerinden havalandığım andaki gibi büzüldü. Daha çantamın içini aramadan telefonumun kaybolduğunu anlamıştım.

Göl kenarına dönüp telefonumu bulmam gerekiyordu.

Olay yerine dönerek kumlarda debelenmem gerekcekse de bunu bu gülünç elbiseyle yapmayacaktım. Topallayarak yatak odama koştum ve üzerime eski bir şortla düz siyah bir kolsuz bluz geçirdim.

Şıpidık terliklerimi ayağıma geçirirken Watford kafasını yana eğdi. “Hemen döneceğim, seni şapşal...”

Bir saniye. Bu ses de neydi? Etrafımda dönerek sesin geldiği yönü bulmaya çalıştım. Bir şey *brring!* diye çalıyordu. Emma teyzenin odasına koştum ve komodinin üzerindeki eski telefonu fark ettim. Tam da otellerdeki türden bir cihazdı; Belden-Stratford da teknik olarak bir otel olduğundan normaldi bu.

Bir an duraksadıktan sonra o kablolu, bej şeyi kulağıma götürdüm. “Alo?”

“Maddie!”

“Anne?”

Annem derin bir nefes verdi. Rahatlamıştı. “Beni sahildeki bir oğlan aradı ve senin telefonunun onda olduğunu söyledi ama tuhaf bir aksanla konuştuğundan senin onun elinde olduğunu sandım. Sonra ona, bunun pis bir şaka olup olmadığını sordum, o da bana...”

İşte. Eve gidemememin sebebi buydu. “Anne! Sakin ol. Biraz daha yavaş konuş. Telefonumu birisi mi bulmuş?”

“Evet! Bu da haklı olduğumu gösteriyor. Telefonunun ekran kilidine acil durumda ulaşılabacak numara olarak kendi numaramı kaydettirmiştim ya. Bak, işe yaradı. Birisi senin telefonunu bulmuş. North Avenue Sahili’ndeki futbol maçına katılması gerektiğini falan söylemişti; yani bir süre daha oralarda olacak. Emma’ya ulaşmaya çalıştım ama arama doğrudan telesekretere yöneldi. Ben de...”

“Evet, Emma saçma sapan bir toplantıda ve benden Watford’u eve getirmemi istedi.” Yalan değildi. Bunların hepsi doğruduydu. Emma bir toplantıya gitmişti ve bildiğim kadarıyla bu saçma sapan bir toplantı olacaktı. Hem anneme bu toplantının başka bir ülkede olacağını söylersem en kısa sürede Illinois, Normal’daki evimizden buraya doğru yola çıkardı ve şu anda ihtiyacım olan en son şey, annemin bana kendime kesinlikle yetemediğimi hatırlatmasıydı.

“Biraz sonra dönecek zaten.” *Çok sonra.*

“Tamam. Evde teyzeni beklemeli ve sonra...”

“Hayır!” Göğsümden yükselen paniği dizginlemeye çalışarak komedinden kıvrık kablonun izin verdiği ölçüde uzaklaştım. “Anne, ben iyiyim. Teyzemi rahatsız etmek istemiyorum, hem güneş hâlâ tepede ve yanımda Watford var.”

Watford başını yatak odasının kapısından uzattı; kendisini çağırdığımı düşünmüş olacak ki kulaklarını dikmişti. Canavar Köpek. Bunların hepsi başıma onun yüzünden gelmişti.

“Ama etraf kalabalıkça birileri seni kaçırabilir.”

“Anneeee. Ben on yedi yaşındayım!” Bunu *sürekli* unuttuyordu.

Derin bir nefes verdi ve bu kez sesinde teslimiyet vardı. “Peki.” Uzun süre konuşmadı; onu mutfakta ayakta dururken hayal ettim. Ekranında en yeni kitabının açık olduğu dizüstü bilgisayarı tezgâhın üzerinde olmalıydı. Henüz bir kitaptan çok fikir aşamasındaydı gerçi. Son on yılda pek çok *fikir* geliştirmişti ama hiçbirini yayıncılara satmayı başaramamıştı.

Annem bir kez daha, “Peki,” dedi çünkü tartışmanın her zamanki gibi kazanan tarafı olmak için nasıl bir yol izlemesi gerektiğini düşünürken hep böyle yapardı.

“Her şey yolunda gidecek.” Emma teyzenin yatağının kenarına oturmamla Watford’un yüzünü kasıklarımın gömmesi bir oldu. Seni. Lanet. Köpek.

“Oraya git ve hemen geri dön.”

Gelen rahatlama hissiyle gülümsemekten kendimi alamadım. Annemin sesindeki endişeli titreme geçmemiş olsa da bir acil durumun önüne geçecek kadar yoğun değildi. “Telefonumu geri alır almaz arayacağım.”

Telefonumu alan kişinin adını –Gabe’di elbette– ve kendisini sahilde bulamazsam ona ulaşabileceğim numarayı verdikten sonra, “Seni gerçekten özledim, Mads,” dedi annem.

Arka planda musluk açıldı. Muhtemelen benimle konuşurken bulaşıkları yıkıyordu. Arada bir tepesi atsa da vaktini asla boşa geçirmezdi. Muhtemelen elektrikli güveçte bir şeyler pişiyor ve kanepede tarafımdan katlanmayı bekleyen bir dizi temiz çamaşır duruyordu. Bu düşünceyle içimde büyüyen kendimi ayıplama hissini yok saydım. Zaten bu tam da annemin hissetmemi isteyeceği şeydi.

“Evdeki tek Trekkie ile *Star Trek* tekrarlarını izlemeyi özledim. Keşke burada olsaydın da erkek kardeşini matema-

tik kampına götürebilseydin,” diye devam ederek içimdeki suçluluk kıymığını daha da derinlere saptırdı. Erkek kardeşimi, okulun resmi tatillerinde bile yapmaya zorladığı öbek öbek ödevler canlandı gözümde. “Tanrı şahit, Max’in bana yardım etmeye hiç vakti yok.”

Annemin bir konuyu ısrarla uzatma konusunda Tanrı vergisi bir yeteneği vardı. Bu, annemde artık bir huy haline gelmişti ve ben her ne kadar berbat bir gün geçirmiş olsam da annemin etrafımda ördüğü duvardan kaçıp Chicago’ya gelmiş olduğuma şükrediyordum. Normal, çoğu zaman büyümek için ideal bir yer olsa da çok küçüktü ve soyadım bir “diğer” McPherson olarak adlandırılmama neden olacak kadar nadirdi.

Her öğretmen, müdür ve koç, sesindeki şaşkınlığı gizlemeye çalışarak, “Sen Max McPherson’ın kardeşi misin?” diye sorardı bana. Bu konuda kaç kez yalan söylediğimi hatırlayamıyordum bile ama buna mecburdum. Max de ben de aynı tonda kahverengi saçlara, gri gözlere ve ortodonti sayesinde yüzümüze uyan gülümsemelere kavuşana kadar ayrık dişlere sahiptik. Bizi hâlâ ikiz sanıyorlardı –Max benden on dört ay büyüktü– ama birbirimize sadece fiziksel olarak benziyorduk.

Max tescilli bir dâhiydi. Normal’dakilerin çoğu IQ değerinin 146, ağırlıklı not ortalamasının da 4,8 olduğunu bilirdi. Ayrıca mükemmel bir sporcu, gerçek bir izci ve toplumun iyi bir üyesiydi. Böyle nedenlerden dolayı ben, ağabeyimi tanıyan herkeste derin bir hayal kırıklığı yaratıyordum. Max “doğuştan üstündü”. Ben normaldim.

Tüm bunların yanı sıra dünyadaki en nazik insanlardan biri de olmasaydı muhtemelen ondan nefret ederdim.

Kötü günlerimde ondan biraz nefret ettiğimi de itiraf etmeliyim.

Hayatınızı ağabeyinizin gölgesinde geçirmenin olumsuz etkileri de *oluyordu*. İnsanlar (yani aileniz) ait olduğunuz yerin o gölge olduğuna inanmaya başlıyordu.

İç çektim. Annem için bir bulaşık makinesinden, çamaşır katlayıcısından ve kardeş kuaföründen daha fazlası olduğumu biliyordum. Annem ve babam benim için “en iyisini” istediklerini söyleseler de bazen benim için sadece güvenli ve kolay şeyleri istedikleri izlenimini yaratıyorlardı ben de. Max’i hayallerine kavuşması için teşvik ediyor, en iyi burslara başvurmasını ve almasını bekliyorlardı ondan ama ben onlara hayallerimdeki okulu ve bölümü söyleyince verdikleri cevap şu olmuştu: “İyi yaptığın bir şeyin peşinden gitsen daha iyi olmaz mı? Başarabileceğin şeyler için çalış, Maddie.” Hayalime kavuşmak için tek başıma yola çıkmamın nedeni buydu.

“Seni seviyorum anne.”

“Telefonunu alır almaz ara beni.”

“Arayacağım, söz.”

Watford’un tasmaşının kayışını tasmaşına taktım –en azından bunda dürüst davranabilirdim– ve binadan çıktık. Kevin tentenin altında dikilmiş, bir ilahi mırıldanıyordu; oldukça gür, bariton bir sesi vardı. Döner kapıyı ittiğim anda sustu ve düz kenarlı üniforma şapkasının altından ilgiyle bakarak, “Nereye gidiyorsunuz, Bayan Maddie?” diye sordu.

Emma, Kevin'den bana göz kulak olmasını istemiş olmalıydı. Annemden daha becerikli olsa da endişeli bir tarafı vardı. "Sahile dönüyorum. Telefonumu düşürmüştüm."

"Taksi çağırmamı istemediğinizden emin misiniz?"

Bacağım acıyordu ama o kadar kötü değildi. Ayrıca taksi bekleyeceğim sürede oraya yürüyerek ulaşabilirdim. "Hayır, teşekkür ederim."

Aynı ilahiyi mırıldanarak tentenin altına döndü ama hızla uzaklaşırken beni bakışlarıyla takip ettiğini hissedebiliyordum.

Sahile en hızlı şekilde ulaşmak için en kısa rotayı seçerek parkın içinden geçtim; tempomu düşürmemek için çiçek bahçesinde bile oyalanmamıştım. Watford da tempoma ayak uydurmuş yürüyor, arada ağaçları veya yangın musluklarını koklamak için birdenbire duruyordu. Artık saçmalıklarına tahammülüm kalmamıştı.

Tribün görüş alanıma girdiğinde, Gabe'i tanıyamayacağımdan endişelendim. Aynalı gözlüklerinin ve Yunan tanrısı gibi vücudunun dışında nasıl görüldüğünü gerçekten hatırlamıyordum. Neyse ki onu uzun süre aramam gerekmedi. Tribün korkuluklarına yaslanmış, Aşırı Uzun ve diğer birkaç oğlanla bir şeylere gülüyordu. Muhtemelen bana.

Aşırı Uzun beni –ya da önce Watford'u– fark etti ve çenesini uzatarak bizi gösterdi.

Gerginlik mideme bir ok gibi saplandı. Gabe tribünün kenarından ayrılıp yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşırken tenimde minik karıncalanmalar başladı.

"Selam," dedim biraz daha yaklaştığında. "Telefonumu bulduğun ve annemi aradığın için teşekkür ederim."

Watford Gabe'e doğru hamle yaptıysa da Gabe bir dizini köpeğe yaslayarak hızlıca kulaklarını okşadı. "Rica ederim. Bacağın nasıl?"

Yüzüm utançla yanarken eğilip Jan'ın dizimdeki yaraya sardığı gazlı beze baktım. "İyi. Bir yara bandının iyileştiremeyeceği şey yoktur."

Güneş gözlüklerini çıkarıp başına yerleştirdiğinde gür siyah kirpiklerle çevrili ela gözlerini gördüm. Yüzü bana bir yerlerden tanıdık geliyordu. Bu çocuğu daha önce nerede görmüş olabilirdim?

Rüyalarında.

Tamam, tamam. Kusursuzdu. Böyle bir yüzü gördükten sonra unutmak mümkün değildi.

"İyi olduğuna sevindim. Adın Maddie'ydi, değil mi?"

Bunu neden önemsiyordu? Önemsemesini önemsiyor muydum? Yani –Gabe'e daha yakından baktım– benden çok da büyük değildi. On sekiz yaşında falandı herhalde. Belki de on dokuz. Adımı öğrenmek istemesi aniden önem kazandı. "Evet, Maddie. Madeline McPherson."

Sonra elimi uzattım. Yüzündeki gülümseme biraz çarpılsa da elini uzattı; tokalaşmamız olması gerekenden biraz daha uzun sürmüştü. Ya güneş patlamıştı ya da yüzüm kızarıyordu. Kulaklarımın arkası alev almıştı.

"Bu da Watford olmalı. Ne kadar ilginç bir isim."

Dudaklarımı yaladım. Flört etmeliydim, değil mi? En azından beyin sarsıntısı geçiriyormuş gibi davranmamalıydım. "Evet. Teyzemin köpeği. Onunla bu hafta sonu ben ilgileniyorum. Adını eniştem –yani eski eniştem– koymuştu. Sanırım o şehrin futbol takımını sevmiyordu, bu yüzden çirkin bir köpeğe bu adı vermeyi eğlenceli bulmuş olmalı."

Gabe güldü ve omuzunun üzerinden bakarak arkadaşlarının kendisini bekleyip beklemediğini kontrol etti. Bizi izlemiyorlardı ama ara sıra olup biteni görmek için bu tarafa baktıklarını hissedebiliyordum. “Enişten Premier Lig futbolunu seviyor olmalı.”

Futbol sözcüğünü “*fudbol*” olarak telaffuz edince onun muhtemelen Avrupalı olduğunu hatırladım. Max muhtemelen aksanından Gabe’in hangi ülkeden geldiğini tespit edebilir ve onunla ana dilinde sohbet edebilirdi. “*Seviyordu* değil aslında,” dedim. “Uzun bir süre Premier Lig’de oynadı. Sanırım Arsenal’de.”

Sanmıyordum. *Biliyordum*. Hain Piç’e dönüşmeden önce hepimizde, arkasında adının yazdığı formalardan vardı. Maçlarını izlemeyi severdim. Spor sektörüne olan ilgim o zaman başlamıştı.

Gabe’in kaşları kalktı, şaşırmıştı. Eski eniştemin kariyerinin işime yaraması hoşuma gitmişti. Emma teyzeme yaptığını düşününce, onunla tanışıklığımın iyi bir şeye vesile olması gerekecekti.

“Adı ne?”

Neredeyse Hain Piç diyecektim, son dört yıldır hepimiz ondan bu şekilde bahsediyorduk. Amerikalı bir olimpiyat sporcusuyla ilişkisi, İngiltere’deki tüm magazin gazetelerinin manşetlerini süslediğinde profesyonel futboldan emekliye ayrılmayı planlıyordu. Utancım, Emma teyzem adına duyduğum öfkeye dönüştü. Teyzem, affedici eş rolü yaparak bu skandalı örtbas etmiş, kariyerini ve tüm sponsorluklarını kurtarmıştı. Sonra, bu skandal gündemden düşünce, mal varlığının yarısını ve köpeğini alarak ondan sessizce boşanmıştı. Tüm bunları o kadar becerikli ve zarif şekilde

halletmesi Velocity Pazarlama'nın dikkatini çekmiş ve müşterilerinin sorunlarını halletmelerinde kendilerine yardımcı olması için teyzemi işe almışlardı.

"Tanıdığını sanmıyorum," dedim Watford'u yanıma çekmeye çalışarak. Pek de umursuyor gibi görünmüyordu. "Birkaç yıldır oynamıyor."

Gabe bana beklentiyle baktı ve o an ona, "*Telefon. Şimdi,*" haricinde bir şey söylememiş olmayı diledim.

Sonunda, "Geoffrey Jones," diye homurdandım.

Gabe bu bilgiyi sindirene kadar uzun bir sessizlik oldu. Duyduklarına inanmadığı gerçeği yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. "Geoffrey Jones senin enişten mi?"

Bu şüphesi için onu suçlamadan başımı salladım. "Telefonumu alabilir miyim, lütfen?"

"Bir saniye." Yüzü ekşi bir şey yemiş de onu bir an önce tükürmek istemiş gibi komik bir ifadeyle çarpılmıştı. "Enişten tüm zamanların en iyi orta saha oyuncularından biri, öyle mi?"

"Eski eniştem." Hain Piç'in resmi olmayan unvanına yaptığım vurguyu gözden kaçırmaması imkânsızdı. "Ayrıca gelmiş geçmiş en iyi her neyse, bundan haberim yoktu. Futbol hayranı sayılmam." *Artık.*

Gabe duraksadı, sonra torba şeklindeki sırt çantasını omuzundan indirdi, içeri karıştırdı ve mucize eseri hiç zarar görmemiş telefonumu bana uzattı.

"Alınma ama enişten tam bir ..." doğru sözcüğü arıyormuş gibi duraksadı. "Pislikmiş."

"Kesinlikle," diyerek gülümsedim. Futbol hayranlarının çoğu gibi Geoffrey Jones'a tapmaması beni rahatlatmıştı. "Piç de diyebiliriz."

“*Piç kurusu,*” dedi İtalyan aksanıyla. Bir konuda hemfikir olmuşuz gibi başını salladı.

İkimiz de güldük. Midemde kelebekler uçuşmaya başladı; sanırım ondan hoşlanmaya başlamıştım. “Teşekkür ederim.” Emma teyzemden çok annemi andıran bir edayla konuşmuştum işte! “Sana bir şişe sporcu içeceği, bir sosisli sandviç veya başka bir şey ısmarlayabilir miyim?”

Bu soru ağzımdan çıkar çıkmaz geri almak istemiştım. “Yani teşekkür etmek için.”

“Aslında arkadaşlarla takılıyorum.” Omuzunun üzerinden, benimle bu kadar oyalanması karşısında rahatsız olmuş görünen bir grup oğlana baktı. “Bize katılmak ister misin?”

Evet. “Ah, maalesef.” Yani aslında katılmamam gerektiğini kastediyordum. İçlerinden bazılarının benden *çok daha* büyük olduğu açıkça belli olan dört oğlanla bir yerlere gitmek gerçekten de aptalca bir fikirdi. IQ değeri normal seviyede olan biri için bile. “Watford’u eve götürmem gerek.”

Watford, Gabe’in ayaklarının üzerinde yatıyordu. Emma teyzemin onu uzun yürüyüşlere çıkardığını biliyordum, yani henüz yorulmamış olmalıydı ama bu iyi bir mazeretti.

Gabe zokayı yutmuştu. “Watford’u sahile sık sık getiriyor musun?”

“Evet.” Tabii ki hayır. Bugüne kadar onunla hiçbir yere gitmişliğim yoktu ama Gabe fazlasıyla çekici olduğu ve benimle ilgilendiğini düşündürecek şekilde konuştuğu için yalan söylemiştim. “Köpek parkına da gidiyoruz.”

“Belki burada yeniden karşılaşırız, kim bilir?” dedi tek kaşını kaldırarak. Bu ifadeyi ayna karşısında çalışmış mıydı yoksa bu çekicilik ve görkem Tanrı vergisi miydi?

Cilveli bir edayla başımı eğdim ama muhtemelen becerememiştim. “Belki de.”

Döndü ve arkadaşlarına doğru yürümeye başladı, sonra omuzunun üzerinden baktı ve el salladı. Tıpkı bisiklete binmeme yardımcı olduğunda da yaptığı gibi.

Alt dudağımı ısırdım ve içimden onunla yeniden, bu kez normal bir şekilde karşılaşmayı dileyerek ben de ona el salladım.

Dört

Bütün hafta sonunu yaralarımı iyileştirmeye çalışarak, Gabe'e mesaj atıp atmama konusunda kendimle savaşarak (atmamaya karar verdim) ve evde izlememe izin verilmeyen tüm televizyon programlarını izleyerek geçirdim. Uyku ilacının yarattığı komadan pazartesi sabahı altıda aniden ve tuhaf bir bitkinlikle çıktım. Watford çapraz şekilde bütün yatağı kaplamayı ve devasa patilerini sırtıma dayamayı bırakmış, gürültüyle nefes alıp vererek tepeme dikilmişti.

Beni uyarırcasına hafifçe *havladı*.

“Ne var, Watty?” diye fısıldadım. Cevap beklediğimden değildi ama ses tonumdan ne demek istediğimi anladığına yemin edebilirdim. “Bir şey mi duydu?”

Kıpırdamadan duruyordu; burnumun kenarına bir salya damlası düşünce Watford'u kenara iterek bizi uyandırmanın ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Telefonumun ekranı parlıyordu; yani çalışıyor olmalıydı. Emma teyzeden bir cevapsız arama vardı. Yarına kadar

Londra’da olması gerekiyordu. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Acil bir durum dışında beni sabahın bu saatinde aramasını gerektirecek ne olabilirdi ki?

Telefonu ilk çalışında açtı. “Çok şükür. Kimse telefonuna cevap vermiyor.” Arka plandan korna ve uğultu sesleri geliyordu.

“Em?”

“Benim, kusura bakma. O’Hare’den şimdi çıktım. Saatin erken olduğunu biliyorum ama müşterilerimden birinin bu saatte ayakta olduğunu akıl etmeliydin. Sana bir e-posta gönderdim ama bu işin halledildiğini derhal teyit etmem gerek.”

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Ne e-postası? Hangi iş halledilecek?”

“Müşterilerden biriyle ilgili bir durum söz konusu ve birinin dışarıdan kahvaltı siparişini halletmesi gerek.”

Dışarıdan kahvaltı siparişi mi? Hem de sabahın altısında? “Tamam.”

Teyzem beni sesimdeki sorgulayıcı tonu anlayacak kadar iyi tanıyordu. “Scott Van Baxter planlanmış bir toplantı için saat yedide şirkette olacak. Bu hafta sonu ortalığı karıştıran bir müşterisi var ve işleri yoluna koymak için bir plan hazırlıyorum. Havaalanından oraya son dakikada yetişebileceğim ama göl manzaralı konferans odasında kahvaltının hazır olduğundan emin olmalıyım.”

Çiçeği burnunda bir stajyer olsam da ben de herkes gibi Scott Van Baxter’ın sektördeki en büyük menajer olduğunu biliyordum. Onunla çalışmak büyük bir meseleydi, dolayısıyla Emma teyzenin endişesini anlıyordum.

“Bu işle ilgileneceğim.”

“Teşekkür ederim, Mads. Sana güvenebileceğimi biliyordum.” Gülümsediğini sesinden anlamıştım. “Sipariş benim adıma oluşturulup Allium’a, binanın Delaware tarafındaki restorana gönderilecek.”

“Tamamdır.”

“Bir saat sonra görüşürüz.”

Daha telefonu kapatmadan ayaklanmıştım. Stajyerlik ve diğer şeyler konusunda Emma teyzenin yüzünü kara çıkaramazdım. Geçen Şükran Günü’nde Kuzey Carolina Üniversitesi’ne başvurmam konusunda annemle fısıldayarak tartıştıklarını duymuştum. Annemle babamın, kendisinin mezunu olduğu okula başvurmamı istememelerine çok sinirlenmiş ve onlardan bir açıklama beklemişti. Annem KCÜ’nün, benim gibi lisede notlarını yüksek tutmak için günde üç saat çalışan öğrencilerden çok doğuştan başarılı insanlara layık bir okul olduğuna inanıyordu. Emma da ona benim gerekli cesarete ve azme sahip olduğumu, bana destek olmaları gerektiğini söylemişti. Sonra Küp’ün odaya dalmasıyla kesilen tartışmanın nasıl sonlandığını bilmesem de Emma teyzem o gün Maddie Ekibi’ne katılarak annemle babamı şirketinde staj yapmama ikna etmiş ve bana üniversiteye hazırlık kursları için el altından para vermişti.

Ona bu yatırıma değdiğimi göstermek istiyordum. Yürüyen bir felaketten sorumluluk sahibi ve yardımsever bir insana dönüşebilirdim.

İşe gitmek üzere otobüse binince ağabeyim Max’e bir mesaj yazarak kazayı ve hafta sonumun nasıl mahvolduğunu anlattım. Cevaben bana bulduğu tüm gülen emojileri, yürürken duvara toslayan insanların GIF’lerini ve “Ölmenin

En Aptalca Yolları” adlı bir şarkının bağlantısını gönderdi. Bunu başka biri yapsa çılgına dönerdim ama Max bana acı-mıyordu. Güleç ve vefakâr bir insandı. Tam da ihtiyacım olan ağabeydi.

Seneye ondan ayrılacağımı hatırlayınca (kim bilir kaçın-cı kez) kalbim sıkıştı.

Restorana yediden önce yetişmeyi başarmıştım ama garsonun, Emma teyzenin siparişini bulması beş dakika sür-müş, bana kahvaltılıklarla dolu tüm kutuları göstermesi de bir beş dakika daha almıştı. Bunun işinin bir parçası oldu-ğunu ve sinirlenmemem gerektiğini biliyordum fakat bey-nimdeki saat her geçen dakika daha sesli işliyordu. Emma şirkete gelmiş miydi? Ya müşteriler?

Ofise dönmek çok uzun sürdü. Asansör çok yavaş-tı. Ve Velocity’nin lobisindeki resepsiyonda kimse yoktu. Konferans odasına koştururken devasa beyaz kahvaltı torba-ları kollarımı kesiyordu. Buzlu cam kapıya yaklaşıncı alçak sesle konuştuklarını duydum.

Geç kalmıştım.

Kapı kolunu yavaşça indirip kenara çektim ve daracık kapı aralığından içeri girdim. Göz ucuyla baktığımda Emma teyzenin masanın pencere tarafında oturduğunu gördüm; güneşlikler indirilmiş ve sıkıca kapatılmıştı. Karşısında da Bears takımının defans oyuncusuymuş gibi duran bir adam oturuyordu. Kocaman gövdesinin kısmen sakladığı koltukta da bir başkası kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapüşonunu başına çekmiş oturuyordu.

Bu sorunlu müşteri olmalıydı.

Aralarındaki sehpaye bir sürü (muhtemelen sonradan ta-ramak zorunda kalacağımdan da fazla) dergi ve gazete ya-

yılmıştı. Em'in önünde de Velocity logolu ince ve açık bir dosya vardı.

“Bu sorunu çözmenin en kolay yolu, önümüzdeki ay için yalan söylemek, sahadaki performansına odaklanmak ve...”

“Bu onun ilk hatası değil ki.” Müşteri şaşırtıcı şekilde ağır güneyli aksanıyla araya girmişti. “Lanet olsun, bu onun beşinci hatası bile değil. Ortadan kaybolarak bu rezaletin unutulmasını bekleyecek durumda değil. Durumu kurtarmamız gerek. Yönetim memnun değil. Sponsorlar umursamıyor. İşimiz mucizelere kaldı. Bu durumu toparlayamazsak yedi düvelde şu adamı isteyecek bir kişi daha bulabileceğimizi sanmıyorum.”

“Ah, lütfen,” dedi çatlak bir ses huysuzca. “Birileri beni isteyecektir. Mecbur kalırsam Eredivisie'ye giderim.”

Konuşulanları dinlemiyormuş gibi yaparak poşetlerden birini ayağımın yanına, diğerini de büfenin üstüne koydum. Bu minicik ofiste metrekare başına çok fazla yiyecek düşüyordu.

“Mesele bu değil,” dedi menajer. “Hollanda'nın küçük bir şehri için fazla değerlisin. MLS'de* oynamak için fazlasın.”

“İşin ucu dönüp dolaşıp ücretimden yaptığın kesintiye dokunuyor, değil mi?”

Müşterinin sesindeki düşmanlık karşısında sinerek kahve ve hamur işlerine yer açmak için sürahiye ve Velocity logolu plastik bardak yığını kenara ittim.

“Benimle sözleşme imzaladın çünkü en iyisi olduğumu biliyordun. Çünkü sen en iyisini istiyordun!” Masaya bir yumruk indi. Ses beni yerimden zıplatmıştı; dirseğim

* Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada takımları için, futbol birinci ligini ifade eden kısaltma. – en.

bardaklara çarptı ve bardaklar metalik çınlamalarla zeminde saçıldı. Hayal edebileceğimden çok daha fazla ses çıkmıştı.

Minik felaketimin fark edilmemesini umarak omuzumun üzerinden odaya göz gezdirdim.

Elbette fark edilmişti. Herkes bana bakıyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Ve gördüğüm şey karşısında donup kaldım.

Em’in yüzü ifadesizdi. Menajerin yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Odadaki üçüncü kişinin yüzüyse bana hayatımın şokunu yaşattı.

Kapüşonunun kenarından bir tutamı görünen koyu renk dalgalı saçları, şaşkınlıkla aralanmış dudakları ve gür siyah kirpiklerle çevrelenmiş ela gözleriyle bu sorunlu müşteri, sahildeki çocuktı. Bu sorunlu müşteri... Gabe’di.

Ne kadar süre donup kaldığımı bilmiyordum ama Em’in bana adımla seslenerek başıyla harekete geçmem gerektiğini işaret etmesine neden olacak kadar uzun olmalıydı.

İlkinden daha da kısık bir sesle bir kez daha, “Özür dilerim,” dedim ve yarattığım dağınıklığı toplamaya girdim.

Masadaki sandalyelerden birinin geriye itilmesiyle arkamda birisinin varlığını hissetmem bir oldu. Gabe yerden almam gereken bardaklardan birini almış, arkamda duruyordu.

“Ne bu, bir çeşit şaka mı?” dedi bir bana bir masaya bakarak. Alaycı gülümsemesi bile yüzündeki sert ifadeyi yumuşatmaya yetmiyordu. “Bir tezgâh mı yoksa?”

“Ne?” Em alnını şaşkınlıkla kırıştırdı. “Bu bizim en yeni stajyerimiz...”

Gabe Em’in cümlesini, “Madeline McPherson,” diyerek

tamamladı ve soğuk bir sesle güldü. “Bu hafta sonu sahilde tanıştık. Bu bir... Tesadüf değil miydi yoksa?”

Ben olsaydım buna *tesadüf* demezdim. Bu tanışma olsa olsa *felaket*, *yıkıcı* veya *korkunç* olarak tanımlanabilirdi.

“Scott, peşime beni izlemesi için birilerini mi taktın?” Gabe elindeki kupayla Emma’yı işaret etti. “Peşime papaziler takıldı. Otellerde kaldığım odalara gizlice kadınlar sokuldu. Ama bu...” Cümlesini başını iki yana sallayarak bitirdi.

Yiyecek kutularını mümkün olduğunca hızlı ve sessizce hareket etmeye çalışarak topladım. Bu odadan çıkmalıyım. Derhal.

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Scott. Şaşkınlığının boyutlarını anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu.

“Bisiklet kazası. O köpek.” Gabe sırtıma hitaben konuşuyordu. “Seni kurtaracağımı düşündün, peki sonra ne olacaktı?”

“Sadece bir kazaydı,” dedim dikkatimi kutulardan ayırmadan. “Senin kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu, hâlâ da yok.”

“Ben Gabriel Fortunato*. Benim kim olduğumu *herkes* bilir.”

Gabriel Fortunato. Bu ismi bir yerden hatırlıyordum. Futbol. MLS. Taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Yavaşça teyzeme, menajere ve Gabe’e döndüm ve jeton o anda düştü. Gabriel Fortunato. Geçen sene Dünya Kupası’nda topu auta atan ve kısa süre sonra Maserati’siyle bir telefon direğine toslayan İtalyan futbolcu.

“Bisiklet kazası planlanandan biraz fazlasıydı.” Gabe

* Fortunato, İtalyancada “Şanslı” anlamına gelmektedir. – en.

kupayı bana uzattı; artık yüksek tonda fısıldıyordu. “Ama Çarşamba yazılı külot dikkatimi gerçekten de çekti.”

“Emma, Tanrı aşkına, burada neler dönüyor?” Scott yumruğunu masaya bir kez daha indirdi.

Emma’nın yüzü dolmuş, mango rengindeki ruju solgun teninin ortasında parlak bir çizgi olarak kalmıştı. “Ben de bir açıklama bekliyorum.”

Nefesim daralıyordu. Gözümün önünde siyah noktalar uçuşmaya başladı.

Gabe yaşadığım paniği görmüş olmalıydı çünkü sesini yumuşatmıştı. Başını geriye atarak, “*Oddio**. Bu bir kaza mıydı?” diye sordu.

Burnumdan aldığım derin nefesi ağzımdan verdim; odaklanmaya ihtiyacım vardı. “Em, cuma günü eve senin bisikletinle gitmiştim, hatırlıyor musun? Bisiklet sürmeyeli uzun zaman olmuştu ve Watford da yanımdaydı. Sahildeki futbol turnuvasına denk geldik, o da bize doğru seken topu görünce –ki futbol toplarına ne kadar düşkün olduğunu bilirsin–”

Gabe bacağına sıkı bir tekme yemiş gibi irkildi.

“Basamaklardan aşağı koştı ve bisikleti peşinden sürükledi, ben de basamaklara çarptım ve...” Sunacağım bir kanıt, durumu kurtarabilecekmiş gibi elbisemi sıyrarak dizimdeki yara bandını gösterdim. “Sonra Gabe –veya Gabriel, Gabriel’de değil mi?– maçı yarısında durdurarak...”

“Bir saniye.” Scott’ın sesi boşboğazlığıma nokta koymuştu. “Sahil turnuvasında mı oynuyordun sen?”

“Yalnız değildim. Sadece eğlence amaçlıydı.” Gabe kendini birdenbire ana dilinde savunmaya başladı. Daha da tuhaf

* İtalyancada “Tanrım, Aman Tanrım” anlamında kullanılan sözcük. – en.

olansa menajerinin de ona, etrafa et soslu bisküvi saçarak da olsa İtalyanca karşılık vermesiydi.

En azından hedef tahtası olmaktan kurtulmuştum. Şimdilik.

Odanın diğer tarafındaki Emma'yla göz göze geldik. Bana sessizce, "Fırsat bu fırsat, toz ol," dedi.

Ben de öyle yaptım.

Beş

Resepsiyonda cuma günü üstünkörü tanıştığım stajyerlerden biri olan Mara oturuyordu. Yanından koşarak geçtiğimde başını kaldırıp baktı ama ben gizli kapıdan içeri süzülürken kalkmış kaşlarını ve şaşkınlıkla açılmış ağzını görmezlikten geldim.

William'ın ofisinin önünden uçarcasına geçtim ve kendi bölmemdeki sandalyeye çöktüm. Dirseklerimi masaya dayayarak başımı ellerimin arasına aldım. Kafamdaki sorular cumartesi günleri ailemle gittiğimiz, atari salonundan bozma pizzacıda bulunan pinball makinesinin içindeki toplar gibi dönüp duruyordu. Ben az önce ne yaşamıştım? *Ping*. Gabriel Fortunato?!? *Bip-bop*. Nasıl bu kadar salakça davranabildim. *Pong*. Hem Gabe cuma gününden bu yana başını bu kadar belaya sokabilecek ne yapmış olabilir? *Brrp*. Oyun sona erdi.

Emma teyzemin önerdiği gibi toz olmak yerine içimden bir ses –ve menajerinin homurdanarak söylediği son şeyler– bana Gabe'in yardımsız çıkamayacağı kadar derin bir batağa saplandığını söylüyordu.

Parmaklarımı klavyede adeta uçurarak Velocity'nin müşterileri dikizlemeye yarayan ürpertici haber tarama programına giriş yaptım ve Gabe'in adını arattım. Cumartesi gecesi geç saatlerde kolunda bir kızla bir gece kulübünden sendeleyerek çıktığı video en berbat magazin sayfalarında yerini almıştı. Yanındaki kızın parlak elbisesi, bir elbiseden çok gömlek olarak kullanılabilecek kadar kısaydı. Bacakları elbisenin boyunu kısalttıkça dikkatleri üzerine çekme potansiyelini artırıyor olmalıydı.

Ekranı kaydırırken *sarhoş kavgası* ve *sözleşme ihlali* ifadeleri dikkatimi çekti. Videonun sesini daha iyi duyabilmek için dizüstü bilgisayara kulaklığımı taktım.

"MLS'nin yakışıklısı Gabriel Fortunato'nun menajeri Mexico'da olup bitenlerle ilgili sessizliğini korusa da gör-gü tanıkları İtalyan kazanovanın karıştığı kavgada çenesine yumruk yediğini söylüyor. Nasıl da acımıştır! Olayı bilme-yenler için belirtelim; Amerikan yasalarına göre on dokuz yaşından küçüklerin gece kulüplerinde takılması ve küfelik olana kadar içmesi yasak. Bu durumda Fortunato milyonluk servetinin bir kısmını yasaların daha gevşek olduğu bir ül-keye uçak kiralamak için'feda etmiş gibi duruyor. Geçmişte yasalar gibi aptalca şeylerin bu nüfuzlu futbolcuyu durdu-ramadığı durumlar da olmuştu."

Görüntü parlak kırmızı bir spor arabanın, daha doğru-su arabadan kalanların görüntüsüyle sona eriyordu. Yolcu koltuğunun olması gereken yerde bir telefon direği vardı. Arabanın tavanı kısmen göçmüş, ön cam çatlaklar nedeni-y-le şeffaflığını yitirmişti. Nefesimi tuttum. Bu arabadan nasıl olmuş da sağ çıkabilmişti? Böyle bir kazadan sağ çıkabilen ilk ve tek kişi olmalıydı.

Magazin muhabiri şöyle devam ediyordu:

“Sarhoş kavgası, İtalya’nın geçen yaz Dünya Kupası şampiyonluğunu kaybetmesi akabinde gerçekleşen kazanın hemen ardından –vay canına!– gerçekleşti. Fortunato hakkında alkollü araç kullanmaktan işlem yapılmazken, ünlü futbolcu aşırı hız ve dikkatsiz araç kullanmaktan aldığı hafif cezayla yırttı.”

Sonraki fotoğrafta Gabe üstsüzdü, güneş gözlükleri gözünde idi ve kendisine doğru yaslanan iki bikinili kadının arasında kendini beğenmiş bir edayla gülümseyerek poz veriyordu. İğrenç. Daha da kötüsü, fotoğrafın aşırı mükemmelliği idi; pozlar o kadar iyi ayarlanmış ve mükemmelleştirilmişti ki reklam gibi duruyordu. Photoshop’un sihirli değneğiyle nerelere dokunduğunu görmek için ekrana biraz daha eğilince, videodaki dış ses arka planda bir vızıltıya dönüştü.

Arkamdan bir ses, “Gerçeği daha iyi, inan bana,” dedi.

Aniden ayağa fırladım; kulaklığın bilgisayara bağlı olduğunu unuttuğumdan bilgisayar masanın kenarına fırladı. Neyse ki atik davranarak onu korkunç bir ölümle sonlanacak düşüşten son anda kurtarmayı başardım. Sandalyem geriye kayarak açık kapının eşiğinde, kapüşonlu bir gurur abidesi olarak dikilen Gabe’in önünde durdu. Gabe sandalyeyi sırtından yakaladı, yüzünde tanımlayamadığım bir ifade vardı. Şaşkınlıkla karışık bir neşe olabilir miydi?

“Ayıp fotoğraflara bakarken yakalanmak utanç verici olmalı,” dedi, başını küstahça ayıplamaların her türlüünü ifade edecek şekilde yana eğerek.

“Bu fotoğraflarda poz vermek daha ayıp,” diyerek karışı atak yaptım. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, kalçamı

masaya yaslamış, bacaklarımı çapraz uzatmıştım. Adeta kendimi kutluyordum.

Gözleri bir an şaşkınlıkla büyüse de rol yaptığımı anlamış gibi yine o küstah gülümsemesini takındı.

Soğukkanlı ol. Ben çok soğukkanlıyım. Olay kontrolümde.

“Bak, cuma günü olanların hepsi bir kazadan ibaretti.” Küçük düşürülme hissi boğazımı yaksa da sözcükleri boğazımdan söküp çıkarmayı başardım. “Maçının ortasına daldığım için üzgünüm. Senin kim olduğunla ilgili hiçbir fikrim yoktu; açıkçası umurumda da değil.”

Kabul, sözlerim kulağa *tam olarak* istediğim gibi gelmemiştir.

“Bunun bir kaza olduğunu biliyorum. En sıkı hayranlarım bile bu kadar ileri gitmemiştir.” Bunları hafifçe gülererek söylemişti. “Üstelik Emma da –teyzendi, değil mi?– Watford’un bazen oldukça garip davranabildiğini söyledi.”

“Harika. Bunu anlayabildiğine minnettarım.” Sesimde minnetten eser yoktu. Bu neydi şimdi? Burada ne işi vardı? Beni nasıl bulmuştu?

Beynim derhal yardımına koştu: *Çarşamba külotu. Üzerinde Çarşamba yazdığını hatırladı.*

“Bir dakika.” Omuzumun üzerinden gizli kapıya baktım. “Benim ofisimi *nasıl* buldun?”

Gabe birazcık geriye eğildi ve çenesiyle bölme sırasının sonundaki birini gösterdi. Birisi konuştuğumuz her şeye şahit olmuştu! Günüm daha da şenlenmişti işte. Mara, Gabe’e ürkekçe el salladı; iki yıldır burada çalışan diğer iki stajyerse –Javi ve Arman– olan bitenden aldıkları keyfi gizlemeye gerek bile duymuyordu. Katie ofisimizde, magazin gazete-

lerine layık bir olaya şahit olmanın coşkusuyla patlayacak gibiydi. En şahane olaylar burada dönerken gerçek paparaziler neredeydi?

Aşağılanma hissi içindeki öfkeyle savaş halindeydi ve bu iki duygu da beni harekete geçirdi. Masamdaki kâğıt destesini kaparak, “Önümden çekilir misin? Fotokopi çekmem gerekiyor,” dedim.

Gabe’in kaşlarının arasında bir şaşkınlık çizgisi belirdi. “Tamam,” dedi ancak yerinden kıınıldamak yerine ellerini üzerindeki eşofmanın ön cebine soktu. Ayaklarının altında ki desenli halıya bakıyordu. “Aslında senden özür dilemeye gelmiştim.”

“Ne için?”

Bana kirpiklerinin arasından derin derin baktı. O kadar aldatıcı bir masumiyetle bakıyordu ki bu mimik üzerine çalıştığından emindim. “Yapmadığın bir şeyle suçlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Seni casuslukla suçladığım için özür dilerim.”

“Suçlamadın ki.”

İki omuzunu abartılı şekilde havaya kaldırdı ve mahcup bir gülümsemeyle, “Ama öyle düşünmüştüm,” dedi.

Nasıl bir cevap vermeme bekliyordu? “Ayy, teşekkür ederim!” mi diyecektim? Yüzümdeki uzlaşmaz ifadeyi görmüş olacak ki ağzının kenarlarındaki gamzeler kayboldu. “Seni utandırdıysam özür dilerim. Hepsi bu.”

“Tamam.” Terli ellerimin yapışmasına aldırmadan elimdeki kâğıtları düzeltiltim. “Teşekkür ederim.”

Bana önünden geçmemi işaret etti, ben de aslında hiçbir yere gitmeyeceğim halde önünden geçtim. Bunu şu anda itiraf edemezdim. Diğer stajyerler kendi bölmelerine dön-

müştü ve William hâlâ ofisinin kapalı kapısının ardındaydı. Şükürler olsun.

Gizli kapıyı açtığımda Gabe kapıyı eski filmlerdeki bir centilmen gibi yakalayıp tuttu. Omuzumun üzerinden, “Teşekkürler,” diye mırıldandım ve gözlerim bir saniyeliğine Gabe’e takıldı. Lobiye adım atarken az kalsın düşecektim.

Sonra, resepsiyondakileri fark edince o kadar ani şekilde durdum ki Gabe ayakkabımın arkasına bastı. Elini de belime atmıştı. Kendini mi korumaya çalışmıştı, beni mi? Göğsü kürek kemiklerimin arasındayken bundan emin olamamıştım.

Scott, dirseğini masaya yaslamış kendisini dinleyen Emma’ya öfkesini kusuyordu. Bizi görünce cümlesinin yarısında sustu ve ikisi de dönüp bize baktı.

Scott derin bir nefes alıp dilinin ucundakileri söylemeden verdi. “Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum.” Bastırılmaktan incelmış dudaklarının arasından dökülen sözcükler yumuşaktı.

“Ben de çıkıyordum.” Gabe elini belimden çekti. Belki de çoktan çekmişti ve ben şimdi fark etmiştim.

“Maddie’yle mi?” Emma’nın sesinde en ufak bir ayıplama ve rahatsızlık yoktu ama gözlerindeki ifade, ağzından çıkarmak istediği bir bakla olduğunu söylüyordu. Annemle teyzemin karakteri birbirinden farklı olsa da yüz ifadeleri aynıydı ve bu tehlikeli bir ifadeydi.

“Hayır. Fotokopi çekecektim.” Elimdeki kâğıtlara baktım. Bu, kapağında mantar kaplı çirkin bir tırnak bulunan ofis içi pedikür broşürüydü. Ne harika. “Elbette bir isteğiniz yoksa? Sizin için ne yapabilirim? Emma? Bay...” Tanrım,

adamın adını hatırlayamıyordum. Neyse ki cümlemi tamamlamak üzereyken isim zihnimde belirdi: “Scott?”

“Aslında...” Emma gözlerini kısmış, bir bana bir Gabe’e bakıyordu. “Benimle konferans odasına gelsenize. İkiniz de.”

Emma arkasına yaslanmış, kollarını sandalyesinin geniş kolçaklarına yerleştirmişti, stiletto ayakkabıları yeri dövüyordu. Yüzü ifadesizdi. İnsanlar muhtemelen bu ifadeyi anlayamazdı ama ben, son beş yılının bütün tatillerini onunla akşam yemeğinden sonra poker oynayarak geçirmiştım. Max’i kart çaldığı için krupiyeliğe terfi ettirmek zorunda kalmıştık. Babam iyi bir oyuncuydu ve karşısında pek çok kez büyük paralara yenilmişti. Ama Emma’ya karşı bire bir oynadığım da çok olmuştu. Yeterince iyi bir kazanç elde edecekse risk almaktan korkmazdı ve içinden fişlerini hesapladığına yemin edebilirdim.

Scott masadaki yerini değiştirerek Gabriel Fortunato’nun tam karşısına geçmişti. Bu masa düzeni bende Emma ile Scott’ın bir birleşik cephe oluşturduğu izlenimi oluşturmuştu. Emma/Scott takımı Maddie/Gabe ekibine karşı. Gabe’le aynı takımda olmanın benim açımdan nasıl sonuçlanacağını ve olası sonuçlarının hoşuma gidip gitmeyeceğini kestiremiyordum. Odadaki gerilimi hissetmemesi imkânsızdı —en azından Scott’ın takım elbisesinin dikişlerinin gerginliğinden patlayacak gibi gerildiğini gerçekten duyabildiğimi düşününce— ama Gabe şu anda telvesinde geleceğini görecek ılık bir fincan kahveye bakar gibi zemini inceliyordu.

“Gabe, sosyal medyadan nefret ettiğini ve menajerlerle

çalışmaktan, denetlenmekten ve..." Emma durdu ve önündeki dosyayı çat diye kapattı. "Ne demiştin?"

Gabe fincanından başını kaldırdı. "Bana akıl verilmesinden."

"Doğru, sana akıl verilmesinden hoşlanmadığını açıkça söylemiştin." Emma dosyayı bana doğru itti. "Acaba bu kampanya süresince Maddie'yle iletişimde kalsan çabalarımıza daha olumlu karşılık verebilir misin?"

"Ne?" diye sordu Gabe ve Scott ve ben de aynı soruyu yineledik.

Emma manikürlü elini kaldırarak bizi olası şikâyetlerimizi sayıp dökmeye başlamadan susturdu. "Bana planımı açıklamam için bir dakika verin. Ün Kurtarma sürecinin ilk aşaması, sosyal medyada olumlu bir izlenim yaratmaktır. Bunun için bir plan hazırladım." Başıyla dosyayı işaret etti.

Dosyanın kapağını açtım ve teyzemin Gabe'in toplum gözündeki imajını düzeltmek için hazırladığı stratejilere göz attım. Dosya, video ve fotoğraf fikirleriyle oluşturulmuş bir içerik takviminden, sosyal medya paylaşımları için hazırlanmış metinlerden ve katılması beklenen iyi niyet etkinliklerinden oluşuyordu. İlk dört hafta antrenman ve maçlara ayrılmış, sonraki birkaç ay ise kapsamlı olarak açıklanmıştı.

Marka oluşturmak böyle bir şeydi işte. Emma; Gabe'in imajını, annemin romantik romanları için hazırladığı karakter taslaklarından biriymiş gibi sabitlemişti. Emma'nın versiyonunda Gabe yeteneğini, ününü ve özel hayatını mükemmel bir dengeye oturtmayı başarmış, sıradan bir genç adamdı. Emma ona son derece özgün, zevkli ve dost canlısı bir karakter ve Instagram hesabında kullanabileceği öneril-

miş filtrelerle kadar, istikrarlı bir tarz yaratmıştı.

“Bu olağanüstü bir çalışma, Em.”

Emma iltifatımı duymazdan geldi. “Teoride muhteşem ama bu planı işletecek olan Gabe.”

Gabe homurdanarak koltuğuna daha da gömüldü. Scott’ın yüzü kıpkırmızı kesilse de müşterisini dize getirmeyi başaramadı.

“Bu planın daha organik, daha doğal görünmesini ve on sekiz ila yirmi beş yaş arasındaki gençlere hitap etmesini istiyorum. İçeriği hedef kitlemizin temsilcileri olarak ikinizin yönetmesine izin verirsek hedeflerimize daha rahat erişebileceğimize inanıyorum.” Scott’ın koluna, onu temin etmek ister gibi hafifçe vurdu. “Hiçbir şey benim veya William’in onayından geçmeden paylaşamayacak ama bu planın *bir kısmını* üstlenmenize izin vereceğiz.”

On sekizime kasımda gireceğim için teknik olarak söz konusu yaş aralığında olmadığımı söylemedim çünkü boğazıma bir heyecan yumrusu oturmuştu. Katie kendini kanıtlamak isteyen stajyerlerin, karşılırlarına çıkan fırsatlara atlamaları gerektiğini söylemişti ve önüme bundan daha iyi bir fırsat geleceğini sanmıyordum.

Em bana hafifçe gülümsedi. “Bence iyi bir ekip olacaksınız. Maddie prestijli bir spor pazarlama programına girmek istiyor ve burada çok iyi bir iş çıkaracağından *hiç şüphem yok*. Gabe de MLS’de kalmak istemediğine göre, ikinizin de bu planı yürütmek için geçerli nedenleri var.”

Scott’ın tüm bunları zihninde döndürdüğünü görebiliyordum; çenesini öne doğru çıkarmış, upuzun kollarım göğsünde kavuşturmuştu. Bu fikir hoşuna gitmemiştir ama her nedense üzerinde düşünüyordu. Belki Emma’nın fikirlerine

güvendiğinden, belki de Gabe’i kontrol altına alabilmenin yeni bir yolunu denemek istediğindendi.

“MLS’nin Altın Kupa arası vermesine iki hafta var. İlk haftayı, sonraki pazartesi başlayacak bir içerik planı oluşturmak için kullanacağız,” diye devam etti Emma. “Sezon başladığında, durumu yeniden değerlendirecek veya gerekirse rotamızı değiştireceğiz.”

İki hafta iyi bir izlenim bırakmama da bir çuval inciri berbat etmeme de yetmezdi. Omuzlarını gevşetmesine ve rahatlayarak iç geçirirken ceketinin inip kalkmasına bakılırsa Scott da aynı fikirdeydi.

Gabe dirseklerini masaya yerleştirip fincanını avuçlarının arasına aldı. Sağ elinin yüzük parmağını fincanın kenarına vurarak uzun uzun düşündü ve en sonunda, “Pekâlâ,” dedi.

Gabe’in bu fikri kabul etmesi heyecanımı silip süpürmüş, son kırıntılarını da mideme indirmişti. Beynim bu planın yolundan sapabileceği yüzlerce ihtimali sayıp dökmeye başlamıştı bile ama ben korkularımı dile getiremeden Scott atıldı.

“Bu plan işe yarasa iyi olur, Emma. Eğer işe yaramazsa bu ortaklıktan çekilecek ve bütün müşterilerimi de kendimle birlikte götüreceğim.” Sandalyesini geriye iterek kalktı. “Bu senin son şansın, Gabe. Bunu da mahvetme.”

Verdiği bu gözdağının ardından çıkıp gitti.

Em, Scott’ın gidişini bir sorun olarak değerlendirmiyor gibiydi. “Yarın sosyal medya bombardımanımızı Gabe’in takımıyla birlikte antrenman yaptığı anlara ait birkaç kareyi paylaşarak başlatacağız. Sonra ikiniz buluşup yeni fikirler üretirsiniz.” Gabe’in önüne boş bir not defteri itti. “Gabriel, erişebileceğimiz sosyal medya hesaplarının şifrelerini değiştirmemiz gerekecek. Sonra çıkabilirsin.”

Gabe defteri aldı ve iki satır bir şeyler karalayarak Emma'nın peşinden lobiye çıktı. "Yarın görüşürüz, sanırım."

Bana mahcup bir edayla gülümseyince nefes kesecek kadar mükemmel olduğunu bir kez daha hatırladım.

Emma'yla uzaklaşırlarken not defterini önüme çektim. İlk satırda telefon numarası, ikinci satırdaysa, "Tüm şifreler ÇARŞAMBA7 olarak değiştirilecek," yazıyordu.

Aman ne komik. Gabriel Fortunato iğrençti.

Altı

Konferans odasından çıktığımda Mara hâlâ resepsiyonda oturuyordu ama bu kez Katie de yanındaydı. Sormaya can attıkları soruları olduğunu görebiliyordum.

Beni sorularıyla köşeye sıkıştırmadan düşüncelerinin yönünü değiştirebilmek umuduyla, “Siz ikiniz nasıl oldu da resepsiyonda durmaya başladınız?” diye sordum. “Patty hasta olduğundan mı gelmedi? Yoksa başka bir şey mi oldu?”

“O bu hafta izinde, dolayısıyla onun boşluğunu sırayla biz stajyerler dolduracağız,” dedi Katie, bana neon pembe bir kalemle oluşturulmuş bir takvim uzatarak. “Sana bundan cuma günü bahsetmem gerekirdi, özür dilerim. Hazırladığımız program işe yaradı; kimse burada bütün gün tıkilıp kalmıyor.”

Programa bakar bakmaz dikkatimi iki şey çekmişti: Katie ve ben diğer üç stajyerin neredeyse iki katı kadar çalışacaktık; diğerleri gibi yöneticilerden birine bağlı olmaktan çok “genel ofis stajyerleri” olduğumuz içindi herhalde. Ayrıca programa göre salı gününün çoğunu resepsiyonda geçirecektim.

“Biriyle günleri değiştirmem mümkün mü? Yarın bir işim çıktı.”

Mara gözlerini kısıp öne eğilerek, “Bu iş Gabriel Fortunato’yla mı ilgili acaba?” diye sordu.

Katie Mara’nın kolunu sıkarak, “Ne iyi ettin de sordun be kızım,” dedi. “Kim olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok ama içeri girdiğinde neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı, *ölüyordum!* O aksan! O elmacık kemikleri! Gel de bayılma.”

Mara’yla cuma günü ayaküstü tanışmamızdan sonra hiçbir iletişimim olmamıştı. Onunla ilgili tüm bildiklerimi Katie’nin bol dedikodulu monoloğundan öğrenmiştim. Mara Güney California Üniversitesi’ndeki ilk yılını henüz bitirmişti, gülünç derecede parlak saçları vardı, boş zamanlarını Brezilya jiu-jitsusu yaparak geçiriyordu ve geçen sene William’la aralarında bir şeyler olmuştu. İlişkileri William’ın kariyerine Velocity’de devam etme kararı alması ve Mara’nın okula dönmesiyle sona ermişti. Katie aralarında hâlâ bir elektriklenme olduğu ve küllenen bu aşkın her an alevlenebileceği kanaatindeydi.

İkisi de bana, önlerine lezzetli bir dedikodu atılmasını bekleyen akbabalar gibi bakıyordu.

“Onu gerçekten tanımıyorum. Sadece... Sahilde bir kez karşılaştık.” *İyi kurtardın, Mads.* “Birkaç dakikalık bir sohbetimiz oldu ama kim olduğunu bilmiyordum –ki hâlâ bilmiyorum– ama birbirimizi *tanıyoruz.*”

“Bu da senin bölmeni bulmak istemesine yetti yani?” dedi Mara şüpheli bir ifadeyle. “Çünkü biraz...”

“Flörtöz görünüyordun!” diye yardıma yetişti Katie.

“Hayır, kesinlikle. O bir müşteri ve birbirimizi önceden tanıdığımız için teyzeme Gabriel’in işleriyle ilgili yardımcı

olacağım sanırım.” Gerçekten daha aptalca konuşamazdım. Sadece. Çeneni. Kapat.

Mara ellerini masaya koyarak sırtını dikleştirdi. “Fortunato’nun hesabı üzerine mi çalışacaksın?”

Sesi buz gibiydi ve Katie’nin endişeyle büyüyen gözlelerinden bunu onun da fark ettiğini anlamıştım.

“Evet. Ona sadece sosyal medya konusunda yardımcı olacağım. Pek kapsamlı bir şey değil,” dedim gülümseyerek.

“Bu, senin *ikinci günün* değil mi?”

Katie’den bakışlarımla yardım istedim ama Katie sadece başını belli belirsiz sallamakla yetindi.

“Hmmm... Evet?”

“Bu çok tuhaf.” Mara burnundan soluyarak doğruldu. “Madem yarın Fortunato’un hesabıyla meşgul olacaksın, benim vardiyamı *hemen şimdi* devralabilirsin.”

Gizli kapıya doğru hışımla yürürken Katie’yle birbirimizi resepsiyonun üzerinden bakakaldık.

Katie kapının kapandığından emin olmaya çalışırken, “Mara’nın nedense biraz bozulduğunu düşünüyorum,” dedi.

Katie’nin durumu bu kadar önemsiz göstermesi beni güldürmüştü. “Ne yapmalıydım? Ondan özür mü dilemeliydim? Bu işi ona mı devretmeliydim yoksa?”

“Asla! Hem neden öyle bir şey yapacaktıydın ki? Gabriel Fortunato –şimdi kim olduğuna Google’dan bakacağım– senin kucağına düştü. Bu işi sen...” Telefonunun ekranında beliren görseller karşısında sesi kesildi.

“Katie?” Neye baktığını görmek için masanın üzerinden eğildim. Ekranda “Futbol Yıldızı Dağıttı” ve “Chicago

Fire’ın Yıldızının Başı Yine Belada” gibi başlıklar uçuşuyordu.

Başını kaldırıp bana baktı ve burnunu kırıştırarak, “En azından incelenmeye değer,” dedi.

Katie bana aramaları nasıl kabul edeceğimle ve aktaracağım ile ilgili otuz ikinci hızlandırılmış kursunu verdikten ve ofis içi e-posta hesabıma erişebilmem için Patty’nin bilgisayarına nasıl giriş yapacağımı gösterdikten sonra William için aldığı kopyaları harmanlamaya gitti. Sonra kaos başladı. Telefonlar susmuyor, asansörler durmuyordu. Alnımdan terler akıyordu.

Kabul, gerçekten terlemiyordum ama terliyormuş gibi hissediyordum. Aktarmaya çalıştığım ilk iki kişiyi –sonra bir daha arayıp bana bağırımlarından anlamıştım– ve muhtemelen üçüncüsünü de hattan düşürdükten sonra nihayet bunu nasıl yapacağımı öğrenmiştim. Şimdi de telefonlar susmuş, e-postalar başlamıştı. Teyzemden “Lütfen ilgilen,” diye bir e-posta gelmişti ve ekinde “Gabriel Fortunato-ÖZEL” adlı bir dosya vardı.

Gabriel Fortunato’nun pisliklerini temizlemeye başlamadan önce, resepsiyonla ilgilenmek yetmiyormuş gibi bir de William’ın verdiği ufak projeyi tamamlamam gerekiyordu. Buna gerçekten minnettardım. Bu dosyaya dair bir şeyler bana, Em teyzem sanki elime Gabe’in evinin anahtarını vermiş ve iç çamaşırı çekmecesini altüst etmemi istemiş gibi hissettiriyordu. Diğer sporcular için tabloid taraması yapmak, bir tarih projesine benziyordu. Babe Ruth’un veya

Pelé'nin kirli çamaşırları beni endişelendirmiyordu çünkü onları gerçek hayatta tanıımıyordum. Onlar benim için birer insandan çok birer *figürdü*.

Gabe farklıydı. O bütün hafta sonunu hayalini kurarak geçirdiğim çocuktı. Gerçi artık kim olduğunu bildiğimden komik geliyordu bu bana. Yine de sahildeki kazadan sonra ve telefonumu almaya gittiğimde bana *çok* nazik davranmıştı. Watford'la oynamıştı. Annemle bile, pek hoş şartlar altında olmasa da konuşmuşluğu vardı. Üstelik Çarşamba külotu meselesinden sonra bile özür dilemişti. Tabloidlerde göreceğlerimin gölgesinde kalmadan önce insanlığa örnek teşkil eden bu birkaç anıya tutunmak istiyordum.

Vaktimi, William'ın bir bilet fiyatlandırma çalışması için hazırladığı sunumun çıktılarını düzenleyerek, her bir kopyanın kenarlarını delerek ve her birini fotokopi odasında bulduğum dosyalara yerleştirerek geçirdim.

William'ın odasının kapısı kapalıydı ama çalmak için yumruğumu kaldırdığım anda açılıverdi. Mara yüzüme bile bakmadan yanımdan geçti. Adımları halı kaplı zeminde çikarması gerekenden daha çok ses çıkarıyordu.

Morali hâlâ bozuktı.

Kapıyı tıklattım ve başımı William'ın ofisinden içeri uzattım. Başını kaldırıp bana bakınca, "Hey," dedim. "Mara iyi mi?"

"Evet, iyi. Onlar benim kopyalar mı?" Konuyu yumuşak bir şekilde değiştirmişti.

"Evet. Önemli belgelere benziyorlardı, ben de onları biraz süsleyeyim dedim."

Dosyayı çevirdi ve sayfaları karıştırdı. "Güzel. Ayrıntılara önem vermen hoşuma gidiyor."

Bu bir iltifat mıydı? Çok geçmeden beni kendi adımla çağırmaya başladı. İçimden dans ediyordum. “Teşekkür ederim...”

“Fortunato’nun hesabı üzerinde çalışacağımı duydum, dolayısıyla bu özelliğin daha da önem kazanıyor.” Sesi cümlelerin sonuna doğru soru soruyormuş gibi yükselmışti.

“Evet. Bu benim için de sürpriz oldu.”

“Hmm.” Birkaç kez başını salladı, işleyen zihninin çarkları dönüyordu. “Bu projeyi Emma yürütüyor ama diğer müşterileriyle de ilgilenmek zorunda olduğundan sana bu projede rehberlik edemez. Paylaşacağın tüm gönderilerin önce benim onayımdan geçmesi gerek.”

Oysa ben sosyal medya hesaplarını tek başıma yöneteceğimi sanıyordum. Bu saçma bir şey olurdu çünkü ben sadece bir stajyerdim. Stajyerler hesap yönetmezdi, sadece fotokopi çeker ve angarya işleri hallederdi.

“Emma’nın planını uygulamaya başla ve yeni öneriler gelmedikçe taslaktan sapma. Zaten senin de böyle düşünmen gerekir,” dedi abartılı bir edayla başını sallayarak.

Bir yumağın peşinden koşturan minik bir kedi yavrusu hayal ettim. *Hayır!* diye haykırdı zihnim. *Ne kedisi, sen bir aslansın! SALDIR!*

“Yani her şeyin dağıtılmasından, filtrelenmesinden, gözden geçirilmesinden ve imajımıza uygun olduğunun teyit edilmesinden hâlâ ben sorumluyum.”

Tam olarak *dağıtılmak* mı demişti? Ve gerçekten de bunu mu kastetmişti? “Elbette. Emma da Gabe’in hesaplarından paylaşılan gönderilerde daha fazla katkısının olmasını istiyor, bu yüzden ben onun da fikirlerini almayı düşünüy-

yorum.” Bu bir yalandı. Bir şey planladığım yoktu ama şu anda planlıyordum çünkü ben bir aslandım.

William bu fikre kulak asmadı. “Onun gibileri iyi bilirim. Sadece fazla uğraşmak zorunda kalmayacağı şeyleri yapacak. Gabe’den plana *katkı sağlayabilecek* şeyler bekleme.” William dosya yığınına masasının kenarına çekti ve konuşmanın sona erdiği fikrine kapıldım. Fazla bir şey de söylememiştim oysa.

Kendimi büyük bir ev kedisi gibi hissederek, kovulmadan önce bir hamle yaptım. “İlgilenmemi istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Gabe’in hesaplarından neler paylaşmamız gerektiğine ilişkin fikir edinmek için diğer futbolcuların Instagram hesaplarını inceleyebilirsin. Emma yarın stadyumda yapılacak çekimlerde sana eşlik etmemi istedi.”

“Önce burada mı buluşuyoruz?”

Cevap vermeden önce o kadar tereddüt etti ki gelmek için zahmet etmememi söyleyeceğini düşünmeye başladım. “Sabah dokuzda stadyumda ol. Doğrudan oraya git. İki kez gidip gelmenin anlamı yok. Video düzenlemede deneyimli misin?”

Hashtag ve metin eklemek dışında mı? Hiç yok. “Biraz.”

“Videoyu son haline getirirken Mara’dan veya Arman’dan sana yardımcı olmasını isteyebilirim...”

“Hayır!” Çok yüksek sesle atılmışım, sonra tepkimi bir gülümsemeyle yumuşattım. “Teşekkür ederim ama bunu kendim halledebilirim. Bu tür şeyleri öğrenip uygulamakta oldukça iyiyimdir.”

Neden bahsettiğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Sözünü ettiğimiz *şeylerin* ne olduğundan bile haberim yoktu ama

William'ı etkilemek zorundaydım. Stajyer müdürü olarak referans mektubumu o yazacaktı.

“Emma bana bazı bilgiler gönderdi. Fortunato’yla ilgili her şeyi tarayacak ve düzenleme programını inceleyeceğim.” Bunun bir program olduğunu düşünüyordum. Belki de bir uygulamaydı? Ne olursa olsun, William ofisinden çıkarken beni durdurmamıştı. “Görüşmek üzere. Teşekkürler. Bay bay.”

Bu gülünç veda, kafama takacağım en son şeydi. Kendimi nasıl bir şeyin içine sokmuştum böyle?

Yedi

Tam Adı: Gabriel Dominic Fortunato

Yaşı: 19

Doğum yeri: San Remo, Liguria, Imperia, İtalya

Boy: 1,89 cm (6 fit 2 inç)

Kilosu: 77,1 kg (170 lb)

Pozisyonu: Forvet

Oynadığı takım: Chicago Fire Futbol Kulübü

Forma numarası: 7

Gabriel'in bilgi formunun kariyerindeki tüm başarılarını, aldığı kupaları ve attığı golleri de içeren ilk sayfası Vikipedi sayfası gibiydi. On beş yaşındayken adını duyurmaya başlamıştı, ben de tam o sıralarda futbol maçlarını takip etmeyi kesin olarak bırakmıştım. Kimliği hakkında hiçbir fikir sahibi olmamak bana kendimi biraz daha iyi hissettiriyordu.

Gülünç ödül listesini, uluslararası etkinlikler başlığım,

oynama stiline ilişkin bilgileri geçtikten sonra tam bir hayal kırıklığı olan “Özel Yaşam” başlığında durdum.

Annemin roman yazarları toplantılarına, iyi bir arka plan hikâyesinin önemini öğrenecek kadar sık katılmış ya da sadece atıştırmalık aşırıyım. Şu dövme, motosiklet kullanan ve hep kara kara düşünüyormuş gibi duran alfa erkek karakterler aslında altın gibi bir kalbe sahip olurlardı. Köpek yavrularını kurtarırlar, savaşlarda yaralanırlar veya kendilerini asla affedemedikleri ölümlere sebep olurlardı. Gabe’in geçmişinde de onu hoş görülebilir kılacak bir şeyler bulmayı umdum –hayali kardeşini öldürmek gibi bir şeyden söz etmiyorum elbette– ama yoktu işte.

Hiçbir hastalık geçirmemiş, hiç maddi zorluk çekmemiş, hiçbir ailevi sorunla karşılaşmamıştı. Davranışlarının tek mazereti ayrıcalık, para ve fazla hoşgörülü bir aileydi. Dosyaya eklenen aile fotoğrafı, bir kusursuzluk abidesiydi. Babasının başarılı bir gemi inşa firması vardı ve annesi köklü bir çiçekçilik hanedanı üyesiydi. Bunların hangisi böyle davranmasını açıklıyordu ki? Dosyada Gabe’in oldukça eski görünen bir malikanenin önündeki devasa bir kültür çiçeği bahçesinde annesi, babası ve kız kardeşiyle çekilmiş pikseli bir fotoğrafı bile vardı.

Geçmişini kurcalamaktan olumlu sonuçlar elde edemeyince, biraz daha ilerledim. İhtilaflar. Vay canına! Kırmızı kartlar. Alçakça fauller. Kalın puntolarla vurgulanan *deli fişek*, *kontrolünü kaybetti*, *öfkeden gözü dönmüş* gibi ifadeler dikkatimi çekti, üstelik bunların geçtiği haberlerin hepsi de o araba kazasından öncesine aitti. Kimileri kaza sırasında sarhoş olduğuna inanırken kimileri de bunun bir intihar girişimi olduğunu söylüyordu. Son dört aydır katıldığı parti-

ler ve alemlere ilişkin haberler dışında, ününe zarar verecek hiçbir şeye bulaşmamış görünüyordu... Ta ki bu hafta sonu gittiği gece kulübünde karıştığı kavgaya kadar.

Bir saniye... Uçağı *kendisi mi* kiralamıştı? Gerçi bu mümkün olabilirdi. Yaşamına ilişkin ayrıntılı analiz raporu sayesinde La Liga'dan tam olarak ne kadar kazandığını bile öğrenmiştim. Haftada 150.000 Euro gibi bir kazançla kendi uçağını satın alması mümkündü.

Resmi rapor bitince magazin dergilerinden alınmış kupürler başladı. Her kırmızı halıda, partide ve film festivalinde farklı bir kadınla boy göstermişti. Bir İtalyan tabloidinde –neyse ki yorumlarda çevirisi de vardı– gittiği her yerden arkasında kalbi kırık kızlar bırakarak ayrıldığı yazıyordu.

Bir erkeğin seri flörtöz olduğunda ne kadar zararlı olabileceğini bilmiyordum ama bu gazeteciye Gabriel Fortunato'nun smokinli bir afet olduğunu söyleyebilirdim. Bazı insanlar resmi giyinmek için yaratılmıştı.

Bu yararlanabileceğim bir şey değildi çünkü hedef kitlemiz olan hayranları, galalara katılan kitleden değildi.

Tüm günümü resepsiyon masasında Gabe hakkında yazılanları tarayarak ve hesaplarını kurcalayarak geçirdim. Instagram gönderilerinin hepsi de profesyonel fotoğrafçılar tarafından maçıyken çekilmiş karelerden oluşuyordu. Kişisel hiçbir şey paylaşmamış, çok az metin kullanmış ve hiçbir yoruma cevap vermemişti. İnternette bulduğum diğer fotoğraflarını düşününce sosyal medya hesaplarında üstsüz selfieler, şüpheli partilerde çekilmiş pozlar ve kankalarını içeren fotoğraflar görmeyi beklemiştim. Kısacık Twitter zaman akışı da çoğunlukla diğer futbolcuların yeniden paylaşılmış gönderilerinden ve bir de “İyi maçı” övgülerinden ibaretti.

Saat beş olunca çalışanlar birer ikişer lobide belirip bana iyi günler dileyerek binadan çıkmaya başladılar. Mara, Javi, Arman ve Katie hep birlikte çıktılar ama bana sadece Arman ve Katie iyi bir akşam diledi. Mara ve Javi derin bir sohbete dalmış fısıldaşıyorlardı, bu yüzden kendi kendime, beni bilerek görmezden gelmediklerini söyledim. Aslında asansöre bindikten sonra Javi'nin bakışlarını yüzüme dikmesine kadar da inanıyordum buna. Javi'ye el salladım ama cevaben gözlerini devirdi ve Mara'ya yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Mara çenesini öyle sert sıkıttı ki kaslarının seğirdiğini görebiliyordum.

Kendimi kötü hissetmemeye çabaladım. Önüme kendiliğinden çıkan bir fırsatı yakalamaktan başka bir şey yapmamıştım. Benim yerimde Mara olsaydı o da aynı şeyi yapardı.

Yarım saat sonra Em'den, kendisini beklemememi söyleyen bir mesaj geldi. Yetiştirmesi gereken çok fazla işi vardı ve sonra da bir arkadaşıyla buluşacaktı. Binadan tek başıma çıktım, sağa dönerek Michigan Bulvarı'na çıktığımda güneş binaların arasından batmaya başlamıştı. Bu manzara bana beklediğim o dönüm noktasında olduğumu hatırlattı; elime bir fırsat geçmişti ve bu fırsatı, her şeyi daha da iyileştirmek için kullanacaktım.

Geç saatlere kadar video düzenleme yazılımının nasıl kullanılacağını gösteren YouTube videolarını izledim. Buna saatlerimi harcamıştım ama sabah olduğunda artık videoları kesebiliyor, içlerine ses dosyası ve metinleri yerleştirebiliyor ve müzik ekleyebiliyordum. Kesinlikle profesyonel de-

ğildim fakat en azından ertesi günkü çekimlerde süzme bir salak gibi görünmeyecektim.

Dizlerimin arasına kıvrılan Watford'la uyumaya hazırlandığımda Emma hâlâ gelmemiştii ama fazla gecikemezdi çünkü mutfak tezgâhında bulduğum yaş üzümlerin yanında kendisiyle saat 08.30'da, yani William'ın orada olmamı söylediği saatten yarım saat önce, stadyumda buluşmamı söylediği bir not bulmuştum. Otuz saniyelik düşümü alırken William'ın bana yanlış bir saat söyleyip söylemediğini düşündüm.

Öyle olmalıydı. Beni bilerek yanlış yönlendirmezdi.

Saçlarımı dağılmamaları için tepemde topuz yaptıktan ve Watford'u parka götürerek tuvalet ihtiyacını olabilecek en yavaş şekilde gidermesini sağladıktan sonra Soldier Stadyumu'na giden ilk trene yetişebilmek için en yakın otobüs durağına koşturdum. Durakta kuyruk vardı ve tam ben tüm zihinsel gücümü önümdeki adamın daha hızlı hareket etmesi için odaklarken telefonum çaldı.

"Otobüse bindin mi?" Emma cevap beklemeden sabahımın fiziksel hareketliliğine uyan bir acelecilikle konuşmaya başladı. "Binmediysen henüz binme. Gabriel telefonlara cevap vermiyor, Scott onun hâlâ uyuduğunu düşünüyor. Uykusu gerçekten çok derin, bu yüzden evine giderek çekimlere geleceğini teyit etmen gerek."

"Gabe'in evine mi gideceğim?"

"Bizim stadyumdan dönmemiz çok uzun sürer, sen evine daha yakın olduğundan onu buraya daha hızlı getirebilirsin."

"Elbette, ben hallederim." Gabe'in evine gitme fikri, gerçekten işe yarayacak bir şeyler yapacak olmanın mutluluğunu gölgelemişti. Onu ben uyandırırsam ve kapıyı iç çamaşırıyla açarsa ne olacaktı?

Bu pek de kötü değildi, kabul. Ayrıca iyi bir ödeşme fırsatı olacaktı.

“Seni alması için bir araç göndereceğim. Bir saat içinde görüşürüz.”

Kendimi Gabriel Fortunato’nun evinin önünde işte böyle bulmuştum. İnce mavi-beyaz çizgili, kayık yaka ve bele oturan elbisemi düzelttim; aslında avuçlarımdaki teri silmek istiyordum.

Kapıyı önce yumuşakça tıklattım, bana sonsuzluk gibi gelen kısa bir süre sonra da ikinci kez çaldım. Cevap yoktu. Em’den, “*Sana şaka yaptım, Gabriel burada. Stadyuma gel!*” diyen bir mesaj görme umuduyla telefonumu kontrol ettim. O kadar şanslı değildim.

Kapıyı bu kez daha sert çaldım. En sonunda zayıf bir çattırtı geldi.

Kapı zincirinin arkasında kısık bir göz belirdi. “Evet?”

Kapı numarasını kontrol ettim. Evet, doğru yerdeydim. Kendimi Gabe’i iç çamaşırıyla görmeye hazırlamıştım ama bu daha kötüydü. Kimdi bu kız? Âşık olduğu kadın mı? Yoksa kaçamak yaptığı kızlardan biri mi? Dosyasında bir kız arkadaşı olduğuna dair hiçbir bilgi yoktu.

“Şey, merhaba. Ben Maddie. Velocity Pazarlama’dan?” El yordamıyla yaka kartımı buldum ve *Law & Order*’daki polislerden biri gibi kapı aralığından gösterdim. “Gabe’i bugün yapacağımız sosyal medya çekimlerine götürmek için almaya geldim? Kendisiyle ilgili?” *Başka kimle ilgili olacaktı ki?* Gergin bir sesle güldüm. “Peki, şey, o burada mı?”

Kız öfkeyle nefes verdi. “Evet.” Zinciri yokladıktan sonra kapıyı açtı. Üzerinde bir Fortunato kazağı vardı ve muhtemelen başka da bir şey yoktu. Yüzünü, taradığım

tabloidlerde gördüğüm kızlara benzetemedim ama yüzü uyku mahmurluğuyla şişmişti ve asık olmasına rağmen güzeldi.

“İçeri gel,” dedi.

Geri çekildiğinde kimliğine dair ilk ipucunu yakaladım. Bacakları bar kavgasındaki gümüş renkli elbiseli kızınki gibi uzun ve biçimliydi.

Karanlık koridora adımımı attım ve kapıyı arkamdan ittim. Perdeler devasa pencerelerden giren ışığı kısmen engellese de Navy Pier’in ve arkasında uzanan gölün bir bölümünü görebiliyordum. Sağımda beyaz-gümüş rengi benekli granit tezgâhın altında dört tane bar sandalyesinin durduğu yeterli büyüklükte bir mutfak vardı. Mutfak masası olması gereken alanda devasa bir piyano vardı ve mutfağı oturma odasından deri bir kanepa ayırıyordu. Kanepenin kolçağından battaniyeye sarılı bir ayak sarkıyordu.

Gabe kanepede mi uyuyordu? Hem de kendi evinde? Vay be. Onun neden burada uyuduğuna ilişkin açıklamalar bulmaya çalışan zihnim, aniden kapıyı açan kızla ilgilenmeye başladı. Kız aynı boyda, aynı koyu saçlara sahipti ve evindeydi. Evet. Kesinlikle o kavgadan sonra bardan birlikte ayrıldığı kızdı bu.

Bar Kızı eğildi ve Gabe’i sarstı. Gabe doğrulup dimdik oturdu, çıplak omuzlarının beyazlığı kanepenin sırtıyla tezat oluşturunuyordu. Kız kulağına İtalyanca olduğunu düşündüğüm bir şeyler fısıldadı ama bu sadece bir tahmindir çünkü dosyadaki bilgilere göre Gabe dört dili akıcı şekilde konuşabiliyordu. Gabe dehşetle bana döndü, gözleri kocamandı.

“Günaydın,” dedim kendimi bu fazla neşeli selamdan

dolayı anında aptal gibi hissederek. “Telefonunu açmayınca Emma da beni, seni almak için gönderdi.”

“Beş dakika sonra geliyorum,” diyerek kanepeden atladı ve odadan koşar adım çıkarak koridorda kayboldu.

Bar Kızı ve ben birbirimize bakakaldık.

“Oturmak ister misin?” diye sordu, beş saniye önce Gabriel’in uyuduğu kanepeye yönelerek. “Veya kahve? Gabe’e de yapacağım zaten.” Aksanı Gabe’inkinden de ağırdı ve bu kesinlikle çok seksiydi.

“Şey, evet. Elbette.” En azından beş dakika boyunca bu yarı karanlık odada ayakta dikilmekten ve bir şeyler yapıyormuş gibi görünmek için telefonumla oynamaktan iyiydi.

Bar Kızı mutfakta hızlıca çalışmaya başladı; küçük plastik bardakları kahve makinesine yerleştirdi ve dolaptan iki termos çıkardı. Mutfağın her noktasını bilmesi tek gecelik bir sevgili olduğu ihtimalini düşürüyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen bir bekleyişin (veya üç dakikanın) ardından gülümseyerek elindeki termosu uzattı.

Düşündüğümünden daha büyük görünüyordu, muhtemelen yirmilerinin başındaydı. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyordum. Gabe sadece on dokuz yaşında olabilirdi ama zengin, ünlü ve yüzüne bakılacak bir çocuktur. Kızı kendisinden küçük biriyle çıktığı için suçlayamazdım.

“Teşekkürler,” dedim.

Kız başını salladı ve mutfığa dönerek lavabodaki kap kacağı suya tutarak bulaşık makinesine yerleştirmeye başladı. Davranışları uzun zamandır bu evin bir bireyi olduğu izlenimi veriyordu. Tam bir konuşma başlatmaya niyetlenmişim ki Gabe, Adidas tişörtünü giyerek koridorda belirdi.

Michelangelo'ya mankenlik yapabilecek o vücuda bakakaldım. Donatello muydu yoksa? Gerçek bir İtalyan şaheseriyle karşılaşınca geçen yılki İnsanlık Tarihi dersinde gördüğüm her şey aklımdan uçup gitmişti. Bakışlarımı başka yöne çevirdim ama yeterince hızlı davranamamış olacaktım ki Bar Kızı bana durumumla eğlendiğini gösteren bir sırıtışla bakıyordu. Göz temasını kesmek için kahvemden bir yudum aldım fakat bu beni, yanaklarımı kızartan utancımdan daha da fena yaktı.

Bar Kızı, Gabe'e bir fincan daha kahve isteyip istemediğini sordu. Gabe hızlıca İtalyanca bir şeyler söyledi, kızın kafasının kenarını öptü ve kapıya yöneldi.

"Görüşmek üzere. Kahve için teşekkürler." Kıza termosuyla selam verdim ve Gabe'in arkasından koşturdum.

Gabe elinde kahve kupası, yüzünde sabırsız bir ifadeyle koridorun sonundaki asansörü benim için bekletiyordu.

Sakin ol, adamım. Beni beş saniye bekleyebilirsin, özellikle de herkesi bir saat bekletmişken.

Asansörün kapısı kayarak kapanınca yüzünü bana döndü. Kabindeki hava sıcaklığının sıfırın altına düştüğüne yemin edebilirdim. Omuzları dikleşmiş, ağzı dümdüz bir çizgi halini almıştı.

"Kızın benim dairemde olduğunu kimse bilmiyor, değil mi? Ne teyzen ne menajerim ne basın mensupları ne paparaziler ne de başka biri?"

Vay canına. İçerideki gerilim daha da yoğunlaştı.

Sonra elini nemli saçlarından geçirdi ve yere bakarak, "Sevdiğim herkesi düştüğüm bataklığa çekmem gerekmez, değil mi?" dedi.

Vay canına. "Aşk" bombasını patlatmıştı işte. Ay, ne gü-

zel. Bu aynı zamanda, Bar Kızı'nın tek gecelik bir sevgili olmadığı anlamına da geliyordu.

"Evet. Elbette. Sır tutabilirim."

Gabe'in yüz hatları yumuşadı. "Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim. Telefonu şarj etmeyi unutmuşum." Spor çantasının içini karıştırdı ve bir taşınabilir şarj aleti çıkardı. "Bunu hep yapıyorum."

"Gerçek bir çalar saat edinmen iyi olabilir." Ciddi misin, Maddie? Kendimden utanmışım. O dünya çapında bir futbol yıldızıydı. Kendisini uyandırmak için birilerini tutabilirdi.

Kendinden emin bir şekilde güldü. "Belki de."

"Ağabeyimde güneş enerjisiyle çalışan modellerden var, elektrikler kesilse bile çalışmaya devam ediyor. Şarja takmayı unutmak gibi bir sorunun da olmuyor çünkü... Güneş." Lütfen. Çeneni. Kapa. Güneşi ve güneş enerjisini bildiğinden emindim ama beynim konuyu kapatsa bile dilim durmuyordu.

"Hı hı."

Ölmek istiyordum. "Yaa."

Bizi apartmanın önünde rölantide çalışan siyah bir sedan bekliyordu. Şoför bir tur rehberi gibi Chicago'nun, önünden geçtiğimiz önemli mekânlarını anlatmaya başladı, böylece birbirimizle konuşmak zorunda kalmadık. Gabe şarjdaki telefonuyla meşguldü, ben de kendi telefonumu çıkarıp Katie'nin peş peşe gönderdiği mesajlara göz atma fırsatı buldum.

Katie: Nasıl gidiyor?

Ben: Antrenmana geç kaldı. Onu gidip almam gerekti. Harika bir

başlangıç sayılmaz.

Katie: Burada da durum aynı. Telefonlar susmuyor.

Katie: Aman Tanrım. Mara. *dişlerini kenetlemiş emoji*

Ben: Ne?

Katie: Benimle hiç *konuşmadı* ama etrafta tepinerek yürümeye devam ediyor. Hemen ofise gel.

Katie: GELİYORSUN, değil mi?

Katie: Gelsen çok iyi olur.

Katie: MADDIE!

Stadyuma yaklaştığımızda Gabe hafifçe bana döndü ve telefonunu gösterdi. Ekranda Max'inkinden daha güzel bir güneş enerjili çalar saat vardı. "Sence bu iyi mi?"

Omuzu neredeyse benimkine değiyordu ve bir konuda fikrimi soruyordu. Bu yakınlık, duyularımı mantıklı bir şeyler söyleyemeyecek kadar tetiklemişti. Sadece "Mmm," demeyi başarabildim.

Bunu bir onay olarak aldı ve satın al butonuna tıkladı. "Öneri için teşekkür ederim."

Doğru sözcükleri seçmek için olağanüstü bir çaba harcıyordum. "Yedek bataryası olması hoşuma gidiyor. Bilirsin, eğer..."

"Güneş sönerse?" Gülümsemesi çarpılmıştı.

"Ya da saati pencerenin kenarına koymayı unutursan."

"Kulağa nükleer bir kıştan daha anlamlı geliyor."

"Doğru." Başımı salladım. "Ya da dünya durursa."

Bu ihtimali değerlendirirken başını yana eğdi. "Ya da bir zombi istilasası olursa."

Bu sözcük oyununu sürdürmesi beni biraz etkilemiş ve şaşırtmıştı. "Bir zombi istilasası güneşi nasıl söndürebilir ki?"

“Söndürmez. Ama zombilerden, muhtemelen karanlık bir yerde saklanman gerekir.”

“Sadece ben mi saklanacağım?”

“Elbette.” Takımının logosunu taşıyan antrenman tişörtünün önünü çekti. “Beni yakalayamazlar.”

“Yani kaçacak ve beni zombilere yem edeceksin, öyle mi?”

Bana bir sır verecekmiş gibi hafifçe eğildi. “Sen bir yemsen bir zombi tuzağı kuruyorum demektir.”

Ooo. Hızlıydı. Dün yaşadıklarımızı düşününce şaşırmam gerekirdi. “Ya ben...”

“Pardon,” diye araya girdi şoför, “Aradığımız giriş burası mı?”

“Evet. Beni burada indirebilirsiniz,” dedi Gabe emniyet kemerini açarken. “Resepsiyonda kayıt açtırman gerek, Madeline.”

“Tamamdır. İçeride görüşürüz.”

Arabadan atladı ve yavaş tempoda koşmaya başladı, bu sırada omuzunun üzerinden bakıp el sallamayı da ihmal etmemişti. Sevimli bir hareketti.

Umarım Emma, William ve ben, dünyanın kalanına bunu gösterebilirdik.

Sekiz

Ortada ne film ekibi vardı ne makyözler ne de Gabe'in hangi açıda durması gerektiğini tartışan ışıkçılar. Gabe'i neden saçları bir rüzgâr makinesinin etkisiyle ahenkle dans ederken yavaş çekimde izleyeceğimi hayal ettiğimi bilmiyordum; Emma'nın planında bunların hiçbiri yoktu. Ama nedense bu çekimin, üzerinde fazlaca uğraşılmış bir iş olacağını düşünmüştüm.

“Sıradan insanlar, yeterince çaba sarf ederlerse bu sıradanlıktan kurtulabileceklerine inanırlar,” demişti Emma, Gabe'in videosunu çekerken durmam gereken noktayı gösterirken. William ile ben, Gabe'i cep telefonlarımızla farklı açılardan görüntülemekle görevlendirilmiştik. Sonra en ilginç olanları düzenleyecek ve sosyal medya üzerinden paylaşacaktık. “İnsanlara Gabriel Fortunato'nun da onlar gibi biri olduğu fikrini satmak istiyoruz.”

Ama değildi. MLS standartları ortalamasında bile değildi.

Kelimenin tam anlamıyla, takım arkadaşlarından etaplarca üstündü. Her antrenmanda herkesten daha hızlı, daha dikkatli ve daha hırslıydı. Performansından memnun olmadığı ellerini kalçasına dayayıp başını hayal kırıklığıyla öne eğerek kendi kendini sessizce cezalandırıyordu. Ama takım arkadaşlarının performanslarını kesinlikle aynı standartlara tabi tutmuyor, her başarılarında onları bir beşlik çakarak ve yumruk tokuşturarak kutluyordu.

Hayatına etrafında kendisini sürekli kameraya alan üç kişi yokmuşçasına rahat devam etmesi beni biraz şaşırtmıştı. Şakalaşıyor, gülüyordu ve gerçekten çok cana yakındı.

Bir ayağını minik bir trampelin üzerine koyarak diğeriyle futbol topunu sektirmesini gerektiren tuhaf bir denge ve koordinasyon çalışması yaparken onu yönlendirmekte olan antrenörüne, “Takımımızdaki en iyi İtalyan kim?” diye sordu. Yapmakta olduğu çalışma hiç konsantrasyon gerektirmiyormuşçasına rahat sohbet ediyordu.

“Sen bir tanesin, Gabe.” Antrenörün yüzü buruştu.

“Tek. Ve. Rakipsiz.” Kendisine tezahürat yaptı ve topu başının üzerinden geçirdikten sonra ayağının üzerinde tuttu.

Hepimiz güldük çünkü bu korkunç bir şakaydı.

Etkilenmek istemesem de bu mümkün değildi. Lanet olsun. Bir insan bu kadar egoistken bir anda nasıl bu kadar yönetilebilir olabiliyordu? Bunların hepsi onu bir şekilde *büyüleyici* kılıyordu ama bunları kamera karşısında olduğu için yaptığını sanmıyordum. Arkadaşları da farklı programlardan, antrenman öncesi çalışmalardan, video çekimlerinden ve masajdan oluşan döngüde onunla çalışmaktan gerçekten memnun görünüyordu.

Emma gülümsüyordu. William mutlu görünüyordu.

Hepsi de Gabriel Fortunato'nun bu halinin mükemmel bir spiker; pahalı ayakkabılarınızı, saatlerinizi veya gösterişli arabalarınızı kullanmasını isteyeceğiniz biri olduğunu görüyordu.

Saat on birden hemen önce, tüm takım –en azından milli takımlarında Altın Kupa için mücadele etmeyenler– açık sahada ayak hakimiyeti çalışması için bir araya geldi. Velocity ekibi Gabe'i her açıdan çekebilmek için kenar çizgilerinin farklı noktalarında konuşlanmıştı. Parlak güneşe karşı elimi gözlerime siper edince ekibin içinde diğerlerinden en az bir baş daha uzun bir silüet olduğunu fark ettim. Kime ait olduğunu anladığımdaysa donakaldım. Bu Aşırı Uzun'du. Sahildeki oğlanlardan bir diğeri idi.

Kaleye doğru koşuyordu çünkü, günaydın, bu iki metrelik oğlan kaleciydi. Beni görünce yaşadığı şaşkınlıkla koşmayı bıraktı. Ona Kraliçe Elizabeth tarzı bir selam verdim. Bana bir saniye baktıktan sonra Gabe'i çağırdı. Başlarını birbirlerine yaklaştırarak hızlıca bir şeyler konuştular. Sonra da bir koreografinin kusursuz uyumuyla önce bana, sonra birbirlerine baktılar ve kahkahayı patlattılar.

Hakkımda konuşmuş olmama ihtimalleri var mıydı? Bana mı gülüyorlardı? Şimdiye kadar pek çok şakanın can alıcı noktası olmuştum. *Zürafalar dans edemez ama Maddie kesinlikle şansını dener.* Aman ne komik. Bu saçmalıkların çoğuyla başa çıkmayı öğrenmiştim ama iki yetişkin adamın –biri sadece on dokuz yaşında olsa bile– benimle alay etmesi, benim için daha da ağır bir darbe olmuştu. Yanaklarım kızarmaya, burnum yanmaya ve boğazım Bar Kızı'nın nükleer kahvesiyle kendimi yaktığımda hissettiğimden de fazla acımaya başladı.

Yüzümdeki çöküntünün görülmemesi için sırtımı saha-ya döndüm ve Emma'nın birkaç adım ötede durduğunu fark ettim. Ellerini giydiği resmi tulum benzeri şeyin ceplerine sokmuş, gülümsüyordu. Bu tulumu denemiş ve tuvalette çıtırçıtlak soyunmak zorunda kalmak fikri nedeniyle rahat edememiştim. Ortak bir tuvalette sadece sutyenle oturmak onu rahatsız etmiyor gibiydi.

Kendinden bu kadar emin olmak neye mal olabilirdi?

Emma gözlerimdeki ifadeyi görmüş olmalıydı çünkü kaşlarını devasa güneş gözlüklerinin üzerine kaldırmış, bir soru bekler gibi bakıyordu. Ben de sordum. "Ne zaman yemek arası vereceğiz?"

"Otuz dakika kadar sonra. Yemek salonunu takımla aynı anda kullanmamıza izin vermiyorlar, bu yüzden yemeği yakın bir yerlerde yiyeceğiz."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"İyi pozlar yakalayabildin mi?"

Telefonumu açtım ve en uzun otuz saniye olan videoların arasında dolaşmaya başladım. Sonra Emma'ya, Gabe'i ayaklarını çalıştırırken çektiğim videoyu gösterdim. Görüntüyü sadece kaval kemiklerinden aşağısı görünecek şekilde kesmiştim. Topu bariyerlerin arasına sürerken ayaklarını o kadar hızlı hareket ettiriyordu ki video ileri sarılmış gibi duruyordu.

"Harika. Çok iyi iş çıkarmışsın, Mads." Kolumu memnuniyetle sıktı, bu dokunuş yaşadığım utanca ilaç gibi gelmişti. "Arabayla buraya gelirken neler olduğunu anlatsana."

"Pek bir şey olmadı. Tüm yol boyunca şoförümüz konuştu."

Emma bana çok uzun gelen bir dakika boyunca hiçbir şey

söylemedi, koyu renkli gözlükleri yüz ifadesini okumamı da engelliyordu. “Bu işin en önemli püf noktası açık, dürüst ilişkiler kurmaktır. Müşterilerle. Muhabirlerle. Sosyal medya fenomenleriyle. Gabe’le yaşadıklarınızı düşününce, bunu benden daha iyi yapma şansın olduğunu düşünüyorum.”

Sesindeki hayal kırıklığı, ruhuma sürdüğü ilacı bir zımpara kâğıdına dönüştürmüştü. “Elbette.”

“Gabe’le bire bir konuşmak için yarım saatin vardı ve sen bizim bilmediğimiz ve işimize yarayabilecek *bir şeyler* olup olmadığını anlayabileceğin bu fırsatı değerlendirmedin, öyle mi?”

Beklediği şeyin zombi istilasını çalar saati olduğunu sanmıyordum. Gabriel’le kurduğum tek iletişim, asansörde dilimin ucuna gelenleri yutmamdan ibaretti. Bar Kızı’nın geceyi evinde geçirmesini herkesten gizlemesi gerektiğine neden inandığını bilmesem de ona ilk fırsatta ihanet etmek istemiyordum.

“Haklısın.” Cesurca başımı salladım.

Ne özür diledim ne bir açıklama yaptım. Her zaman haklı çıkan Max’ten öğrendiğim bir şey varsa o da birine tartışılacak bir malzeme vermedikçe ortada bir tartışma olmayacağı gerçeğiydi. Görünüşe göre bu ilke Emma’da da işe yarıyordu.

Gözlüklerinin altından akan makyajını sildi, oysa makyajı bana kusursuz görünmüştü. Ama yüz ifadesi yorgundu. Hüsrana da vardı.

“Takım yemekten sonra yerel hastanede tedavi gören çocukları futbolcularla tanıştırmak için stada getirecek,” dedi. “William ve ben ofise döneceğiz ama senin burada kalmanı istiyorum. Gabe’i çocuklarla iletişim kurarken kameraya al.

Sadece iki veya üç kare kaliteli fotoğraf ve çocuklara sarılıp fotoğraflarını imzaladığını gösteren otuz saniyelik bir video yeterli olur. Hayranlar, futbolcularının duygusal yanlarını görmeyi severler; üstelik bu, takımına ve sponsorlarına, Gabe'in topluma yönelik gönüllü faaliyetlerde yer aldığını göstermek için de bulunmaz bir fırsat olacak. Bu işin üstesinden gelebilir misin?"

"Elbette. Hiç sorun olmaz."

"Tutkularıyla ve hedefleriyle ilgili sohbet edebilmek için zaman yarat. Cevapları al ve içerik takvimimize ekleyebileceğimiz en az bir madde bul."

Teyzem bana bütün bunları nasıl yapacağıma yönelik bir öneride bulunmadı, ben de istemedim. Bu halledilmesi gereken bir meseleydi ve bunun üstesinden tek başıma gelebildiğimi görmek istiyordu.

Umarım başarabilirdim.

Yemeğimi stadyumun altındaki tünelde yedim. İçeceğimi masa olarak kullandığım betondan yarım sütunun üzerine oturttum ve caddedeki bir restorandan aldığım İtalyan roz-bif sandviçimin son lokmalarının tadını çıkarırken birileri tarafından izlendiğimi hissedince lokmalar boğazıma dizildi. Yapışkan biberleri ve soğanları yeterince hızlı yutamamıştım.

"Giordano's mu?" dedi arkamdan –ve tepemden– gelen bir ses.

Dönüp yukarı bakınca karşımda Aşırı Uzun'u buldum. Kaleci. Bana Gülen Arkadaş. Ona daha yüzlerce lakap takabilirdim ama onu tam olarak tanımlayamazdım.

“Ünlü bir pizza restoranında yemek yiyeceksen,” dedi arkamdaki duvara yaslanarak, “Ünlü yemeklerinden şaşmamalısın.”

“Ama sandviç çok güzeldi.” Sandviğin ambalajını buruşturup soyunma odasının kapısının yanında duran çöp kovasına fırlattım. “İyi ekmek, iyi et, iyi malzemeler.”

Aşırı Uzun, söylediklerime hak vererek başını salladı. “Gabe bunu sakın duymasın.” Devasa elini uzattı. “Sebastian Morales ama herkes bana Seb der. Gabe’in arkadaşıyım.”

“Madeline McPherson.”

“Tanışmıştık.” Muzipçe göz kırpıp gülümsedi. Ön dişleri birbirinin üzerine binmişti ve dağınık gür saçları boyuna en az on santim daha ekliyordu. Dört beş yaş daha büyük olsaydım ona şans verebilirdim. “Gabe, Velocity’nin stajyerlerinden biri olduğunu söyledi.”

Gabe’in Seb’le konuştuğunu biliyordum çünkü görmüştüm fakat belki de sahilde yere yapıştığım ânı anmaktan daha fazlasını konuşmuşlardı.

“Öyleyim.” Stada girdiğimde takımın verdiği yaka kartını gösterdim.

“İlk yılın mı?”

“Eveet?” Sözcüğü uzatarak soruya dönüştürdüm. İfadesinde bir tuhaflık vardı. Bana inanmıyormuş gibiydi. “Neden hikâyemin doğru olup olmadığını kontrol ediyormuşsun gibi hissediyorum?”

“Ediyorum da ondan. Alınmaca yok.”

“Alınmadım samırım.”

Kollarım göğsünde kavuşturdu, bana hâlâ dudaklarında meraklı bir sırıtişla bakıyordu. “Fazla dikkatli olamazsın. Özellikle de söz konusu Gabe ise.”

“Flörtöz casuslar ve düşüp bayılan hayran kızlar yüzünden mi?”

Seb yavaşça başını salladı. “Ve diğerleri.” Boyuyla uyumlu derinlikteki sesi bu cümleyi daha da sert kılıyordu.

“Peki...” Ellerimi belime koydum. “Sınavından geçtim mi?”

“Sen *benimkinden* diğer Velocity tayfasıyla kapıdan girdiğin an geçtin ama Gabe’in güvenini sağlamak daha da zordur. Bu konuda hoş olmayan deneyimleri oldu, sen de duymuşsundur.”

Aslında duymamıştım. Dosyasında güven meseleleriyle ilgili herhangi bir bilgi yoktu. Ayrıca bunun *—off!* – bu sabah onu yakından tanımak için elde ettiğim fırsatı kaçırmamla ilgisi yoktu. Neden hayat hikâyesi yerine olası bir zombi istilas hakkında konuşmuştuk ki?

Çünkü bu sohbet kendiliğinden gelişmişti. *Merhaba, ben Maddie! Birbirimizi beş dakikadır tanıyoruz. Haydi bana en karanlık sırlarını anlat.*

Yüzüm nasıl bir hal aldıysa, Seb’in mimikleri gevşedi. “*Bilmiyorsun.*” Derin bir nefes verdi. “Dünya Kupası’ndan, hayranlarla ve şu muhabirle ilgili her şey sarpa sardıktan sonra...”

Tünelden bize doğru tiz bir çığlık yankılanmaya başladı. Kulak tırmalayıcı olsa da mutlu bir sestti. Kardeşim Küp gerçekten heyecanlandığında böyle haykırırdı. Önlerinde birer bebek arabasıyla iki kadın, kucağında küçük bir çocukla bir başka kadın ve büyük bir bebek arabasında iki çocuk taşıyan bir adam çıkageldi. Arkalarında da bir grup çalışanın eşlik ettiği yirmi kadar çocuk ve ebeveyn vardı.

“Sonra,” dedi Seb yanımdan uzaklaşarak, “Hey! Futbolcularla tanışmaya mı geldiniz?”

Kucakta taşınan çocuk incecik kollarını kaldırarak, “Sen Seb’sin! Sen Seb’sin!” diye haykırdı coşkuyla. Sonra kendini annesinin kollarından kurtarıp Seb’in kucasına atıldı. Seb ufaklığı yakaladı ve kucasına aldı, bunu sürekli çocuk taşıyormuş gibi bir doğallıkla yapmıştı.

Geri çekilerek Seb’in, grubu soyunma odasına yönlendirmesine izin verdim. Burası, iki tarafı da kapaksız ahşap dolaplarla ve alçak banklarla döşenmiş dar, uzun bir odaydı. Gabe’in de aralarında olduğu tüm oyuncular, çocukların içeri adım atmasıyla sırtıtmaya başladılar. Daha büyük çocuklardan bazıları doğrudan Gabe’in yanına koştu.

Hediye paketleri verildi. Çocuklar takım logolu şapka- larını, tişörtlerini ve köpük parmaklarını kuşandılar. Gabe çocuklarla sohbet ediyor, şakalaşıyor ve onların formlarının kollarını, sırtını ve bazen de doğrudan kollarını siyah keçeli kalemle imzalıyordu. Anaokulu çağındaki pembe kasketli bir kız çocuğunu kucasına alıp dizine oturturken o kadar büyüleyici, etkileyici ve karşı konulamayacak kadar sevimliydi ki. Kıza adını sordu ve söylediği bir şeye gülmeye başladı. O anda kalp gözlü emoji- nin insana dönüşmüş hali olduğumu fark ettim.

Tam da bu yüzden spor sektöründe çalışmak istiyordum.

İki yıl önce, Emma’nın Çocukların Mucize Ağı etkinliklerinden birinde gönüllü olarak yer almış ve etkinlik düzenlemenin ve sporculara, hayranlarına ve topluluklarına ufak tefek de olsa bağışlarda bulunma fırsatı vermenin olağanüstü bir kariyer olacağını fark etmiştim. O zamandan beri aldığım tüm kararlar aynı rotaya yönelikti: Emma’nın

adımlarını takip et, KCÜ’de spor yönetimi bölümünü bitir, Velocity’de staj yap ve sonra orada işe gir.

Ve şu anda zihinsel olarak yolumu kaybetmiştim.

Gabe’in geniş, atletik omuzlarının ufaklıkları kucaklarken ve onlarla konuşurken takındığı nazik tavırla birleşimi onu o kadar çekici kılıyordu ki aklım başımdan gitmişti. Gabriel Fortunato Etkisi’nden muzdarip tek kişi olduğum kesindi. Bazıları annesiyle yaşıt olabilecek yetişkin kadınlar, Gabe’in bulundukları yöne doğru gülümsemesiyle kıpkırmızı kesiliyor, kendilerinden geçiyorlardı. Tekerlekli sandalyedeki küçük bir erkek çocuğunun elindeki fotoğrafını imzalamak için yöneldiğinde, arkasındaki iki kadın bakışmış ve elleriyle kendilerini yellemişlerdi.

Tamam, kızım. Sen Gabe’in hayran kulübünün bir üyesi değilsin. Haydi, işinin başına.

Annelerden biri fotoğraf çekmek isteyince Gabe bir omuzuna küçük bir oğlanı, diğerine de küçük bir kızı oturtarak poz verdi. Kadının yanında durarak birkaç fotoğraf çektim. Gabe’in gülümsemesi birkaç saniyeliğine silinse de flaşların patlamasıyla yeniden canlandı.

Küçük çocuğu omuzundan indirerek fazlasıyla minnettar görünen annesine verdi ve bir hamlede yanımda bitti.

“Madeline. Bir dakika gelsene.” İfadesi sertleşmiş, çenesi gerilmişti.

Söylemek zorunda olduğu şeyi kimsenin duymaması gerekiyordu herhalde. Beni dışarı kaçıracağını düşünmüştüm ama Gabe bana daha da yaklaşarak vücudunu kalabalıkla arama siper etti. Meraklı bakışların odağı haline gelmiştik, Gabe’in benimle neden özel olarak konuştuğunu anlamaya çalıştıklarından emindim.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” Etrafımızdakilerin resmi bir yaka kartı taşıdığını anlamasını umarak parmaklarımı boynumdaki askıya doladım.

Gabe kulağıma daha rahat fısıldayabilmek için bana doğru eğilip elini sırtıma koyarak beni kendisine daha da yaklaştırdı. Bu yakınlık beynimin durmasına yol açmıştı.

“Daha fazla fotoğraf çekme.”

“Ne?” Biraz geri çekildim, söylediklerini anlayabilmem için dudak hareketlerini görmem lazımdı.

“Çocuklarla fotoğrafımı çekme.”

Yüzüm şaşkınlıkla buruştu. “Ben *bunun* için buradayım.”

“Sadece...” duraksadı ve elini saçlarından geçirdi. “Sadece bugünü çocuklarla baş başa geçirmeme izin ver, tamam mı?”

“Takımdaki herkes fotoğraf çekiyor. Ayrıca teyzem ben-den...”

“Lütfen.” Omuzunun üzerinden, ellerinde futbol topuyla bir yarım daire oluşturan çocuklara bir bakış attı. Anneleri ilgiyle bizi izliyordu. “Bunu telafi edeceğim, hem de daha iyi bir şeyle.”

Seb’in tünelde söyledikleriyle Emma teyzenin söylediklerini düşündüm. Gabe’le bir ilişki kurmalıyım ve bunu, istediklerinin tam tersini yaparak başaramazdım.

“Peki.” Dudaklarımı yaladım, bunu Emma’ya nasıl açıklayacağımı düşünerek endişelenmeye başlamıştım bile.

Yüzüne gerçek, çocuklara karşı kondurduğu gibi, sahte olmayan bir gülümseme yayıldı. “Ayrıntıları bu gece yazacağım.”

Sonra yanımdan kayboldu. Topu kaparak bir Cirque du Soleil jonglörü gibi döndürmeye başladı. Topu omuzlarının

arasından yuvarlayarak ayağının dışıyla yakalıyor, dizleri arasında sektirdikten sonra havaya fırlatıp başının üzerinde sabitliyordu.

Seb, “Fiyakaya bak!” diye haykırdı odanın diğer tarafından.

Gabe de dahil herkes kahkahalara boğuldu. Sonra topu yavaşlattı ve kendisini coşkuyla alkışlayan minyon bir oğlanın ayaklarının dibine attı.

Bütün bunlar tam da Emma’nın görüntülememi isteyeceği benzersiz anlardı. Sinirlerim cildimin altında endişeyle kasılarak kaskatı bir yumak oldu. Büyük bir hata mı yapmıştım?

Dakuz

Ofise dönene kadar beynim görüntüleri nasıl düzenleyebileceğime, hangi şarkının Gabe'in hızına uygun düşeceğine ve Emma'nın aklına gelmeyebilecek hashtaglere ilişkin çeşitli fikirlerle meşguldü. Aslında Emma'ya *çekmediğim* fotoğrafları unutturacak her türlü şeyi yapıyordum.

Tüm stajyerler resepsiyonda oturan Katie'nin etrafında toplanmıştı; omuzlarında el ve laptop çantalarıyla günü bitirmiş gibiydiler.

"Maddie!" Katie kalabalığı yararak yanıma koştuğu gibi bana sarıldı. Benden en az on beş santim kısa olmasına karşın bu kucaklama beni şaşırttığı kadar sevindirmişti de. "Döndüğüne çok sevindim."

"Neden? Yarın resepsiyonda durabileceğim için mi?"

Başını yaylı bir oyuncak gibi salladı. "Evet!"

Katie'nin gülüşü bulaşıcıydı. Bu kadar narin ve biraz da asosyal görünümlü birinin *yuk-yuk-yuk* diye gülmesi garipti. Herkes gülmeye başladı, bu da dünkü berbat ortamı düşününce çok iyi hissettirmişti.

“Şaka yapıyorum tabii. Etrafta olmanı özledim. Ayrıca bugün benim doğum günüm!” Bugün kolunda başka bir alışveriş çantası vardı. Dışında rengarenk kapitone cepleri olan bu çanta diğerinden daha süslüydü. “Kutlamayı Aster Hall’da erken bir öğlen yemeğiyle yapacağız. Sen de gel-sene!”

Bu teklif diğer stajyerlerin sevincini bir anda söndürmüştü. Mara’nın yüzü düştü; artık gülümsemiyordu. Javi de biraz gecikmeli de olsa suratını astı. Mara’nın tarafında olduğunu sonradan hatırlamış gibiydi. Arman da arkadaşlarının tepkisini görmek için önce arkadaşlarına, sonra da bariz bir ifadeyle bana baktı. Dudaklarına mahcup bir gülümseme yayıldı.

“Biliyorsun, bu videoyu sunucuya yüklemem gerek.” Ortama çöken sisten habersizmişim gibi davranmaya çalışı-yordum ama bu durum tıpkı kardeşlerimin osuruğu gibiydi; görünmez olsa da inkâr edilemezdi. “Çabucak halledebilir-sem size katılırım. İyi ki doğdun!”

Kesinlikle onlara katılmak gibi bir niyetim yoktu ve bunu onlar da biliyordu.

“Sana bir şeyler getirmemi ister misin?” diye sordu Katie.

Gizli kapıya yönelmiştim bile. “Keyfim yerinde. Yine de teşekkür ederim.” Kapı arkamdan kapanır kapanmaz hakkımda konuşmaya başladıklarını hayal edebiliyordum. Mara’nın ve kuklası Javi’nin beni düşman olarak gördük-leri kesindi. Arman temkinli ve tarafsız görünüyordu fakat ona ilişkin her şey olduğundan az görünüyordu. Gerçekten yumuşak bir sesi olan devasa oğlanlardan biriydi. Javi ise, tam tersine, o minyon yapısından beklenmeyecek kadar gür bir sese sahipti.

Ofis sandalyeme çöktüm ve benden nefret etmelerine neden olmuş olabilecek tüm etkileşimleri, tüm konuşmaları, tüm paylaşımları gözden geçirdim. Mara'nın Fortunato'nun hesabıyla ilgilenmemeye bozulduğunu biliyordum ama bu benim seçimim değildi ki. Beni doğru zamanda yanlış yerde olduğum için de suçlayamazdı herhalde.

Ya da sadece kötü biriydi.

"Hey!" dedi birisi arkamdan.

Sandalyemi döndürünce bölmemin eşiğinde bekleyen Katie'yi gördüm. Devasa hırkasını çıkararak biçimli Demir Kadın kollarını açıkta bırakmış, saçlarını da topuzdan kurtararak dağınık dalgalar halinde omuzlarına dökmüştü. Ofis modundan parti moduna hiç çaba göstermek sizin geçmişti.

"Sana istenmediğini hissettirmeleri beni çok üzdü. Bu benim doğum günü kutlamam ve ben gelmeni istiyorum."

"Gerçekten halletmem gereken çok fazla şey var. Belki yarın veya başka bir gün çıkarız? Hem bana kalırsa doğum gününü bütün hafta boyunca kutlamalıyız!" Gülümsemem yanlışlıkla limon ısırduğınızda yüzünüzün doğal olarak aldığı ifadeden halliceydi.

Katie bunu fark etmişti ve gözleri hüznle buğulandı. "Bak." Durdu ve parmaklarının ucunda yürüyerek koridoru kontrol etti. Yönetici ofislerinden bazılarının ışıkları yanıyordu ama etrafımızdaki bölmeler boştu. "Mara'nın neden delirdiğini biliyorum."

"Gabe'in hesabı üzerinde çalıştığım için."

"Hayır. Nedeni bu değil." Hemen ekledi, "*Sadece* bu değil. Bu stajda üçüncü yılı ve senin bu kadar yüksek bir profili bu kadar hızlı kapman onu çileden çıkardı. Mara bu

kadar görünür bir projede çalışmadı, onun hak ettiği bir şeyi elinden almışsın gibi hissediyor.”

“Ama şimdiye kadar bizden daha fazla sorumluluk üstlendi. Bilet fiyatlandırma işi için anketlerdeki tüm bilgileri o topluyor mesela.”

Katie burnunu kırıştırdı. “Bilet fiyatlandırma araştırmasıyla seksi bir profesyonel sporcuyla her gün görüşmeyi bir mi tutuyorsun?” Elleriyle bir terazi oluşturdu ve bir tarafını bacağına düşürdü. “Mara, Fortunato işini teyzenin sana tanıdığı imtiyaz sayesinde alabildiğini düşünüyor.”

“Asla.” Sonra bu sözcükler beni rahatsız etti ve biraz duraksadım. “Yani... Teyzem Gabe’in tanıdığı biriyle daha rahat çalışabileceğini düşünüyor. Bu sen de olabilirdin. Mara da olabilirdi. Benim sizden tek farkım, onunla bu şehirde geçirdiğim ilk hafta sonunda tanışmak oldu.”

Bisikletten düşüşümü, hissettiğim utancı hatırladım. Benden zaten nefret eden, hem de geçerli bir nedenden dolayı nefret eden birinin eline bir koz daha vermeye dayanamazdım.

“Yüzündeki şu ifade...” Katie bölmeme girdi ve masama oturdu. “Dök içini kızım.”

“Seni beklemiyorlar mı?”

“Bir dakika daha bekleyebilirler.”

“Bu gerçekten çok utanç verici.” Boğazımdaki yumruyu yuttum ve beynimde şekillenen yalanı sözcüklere döktüm. “Cuma günü eve giderken Watford elimden kaçtı ve Gabe ile arkadaşları onu sahilde yakaladı. Gabe... Çok nazikti. Watford’un futbol topunu yemesine rağmen. Sonra dünkü kahvaltı toplantısı sırasında büyük bir kupa yığınını devirdim ve Gabe beni tanıdı.”

Katie birkaç saniye sessizce bu bilgileri sindirdi. “Bu anlattıkların, bana her an bir köpek sahiplendirebilir.”

Katie de biraz Max gibiydi, etrafımı saran kara bulutların arasından gökyüzüne uzanan bir boşluk yakalıyor ve morali düzeltiyordu. “Watford’u istediğin zaman alabilirsin.”

“Bu konuyu konuşalım. Sakın tedirgin olma.” Diğer stajyerlerin kendisini muhtemelen hâlâ beklediğini hatırlayarak masadan atladı. “Bu arada, Mara’ya Fortunato’yla nasıl tanıştığını anlatabilir miyim?”

“Tabii, elbette. İşe yarayacağını düşünüyorsan anlat lütfen.”

“Yarayabilir. Dünyadaki en şanslı kız olduğunu anlamış olur.”

“Sahilde köpeğimi kaybetmeyi ve bir toplantının ortasında kupaları yerlere saçmayı kesinlikle iyi şans olarak değerlendiriyorum.”

Katie parmak ucunda yarım dönerek kapıdan çıktı. “İyi şeyler beklenmedik şekillerde gelir.”

Yanımdan istenmediğim bir partiye gitmek üzere ayrılıyor olsa bile haklı olabilirdi.

Velocity’nin güvenli sunucusuna video yüklemek, videoları paylaşma açmak veya özel dosyalar halinde tutmak ve ofis dışından videolara erişmek için şifre oluşturmaya ilişkin ayrıntılı bir talimat listesi oluşturulmuştu. Tüm güvenlik adımları anlamlıydı çünkü Velocity her bir müşterisi için bir dosya tutuyordu ve diğer ünlülerin yaşadıklarının, Gabriel’in başına gelenlerin yanında devede kulak kaldığını

biliyordum. Hepsinin çamaşırları, ejderhalarla korunan bir mahzene kapatılmasını gerektirecek kadar kirliydi. Cinsel saldırıdan giyilen hükümler. Dolandırıcılık. Vergi kaçakçılığı. Emma'nın müşterileri aklınıza gelebilecek her tür pisliğe bulaşmıştı.

Her şey yüklendiğinde, düzenleme sisteminde zaman kavramını yitirecek kadar çok çalışmışım. Saat altıyı gösterirken Em başını bölmemden içeri uzattı, yüzü gururla ışıldıyordu. “Daha çıkmadın mı?”

“Video düzenlemeyi öğreniyordum.” Ona yaptığımı göstermeye biraz çekinsem de Gabriel'in ayaklarının videosunu oynattım. Bazı yıldız sporcular, oynadıkları ayakka-bı reklamlarını zaman tünellerinde sabitlemişlerdi, ben de bunu örnek alabileceğimi düşünmüştüm. Arka plan içinse Gabe'in vücudunun doğal ritmine uyan bir elektronik parça seçmiştim.

“Harika olmuş.” Emma omuzumu sıktı. “Artık sonraki seviyeye geçebilir ve ona bu kadar hızlı hareket edebilmek için yıllardır nasıl çalıştığını anlattırabilirsin. İnsanlar profesyonel sporcuların yeteneklerinin Tanrı vergisi olmadığını duymayı severler.”

Gabe'in yeteneğinin genetik kaynaklı olduğunu düşünsem de karşı çıkmadım.

“Onunla röportaj yapmak için zaman yarat. Şimdilik basit cevaplar işimizi görür; söylediklerini başka şekillerde yazabilir ve bu videoya yerleştirebiliriz.”

“Mükemmel.” Coşkum sahteydi ama bana verilen görevler karşısında mızımızlanarak mükemmel bir referans mektubu elde edemezdim.

Emma çantasına uzanarak bir çift büyük altın halka altın

küpe çıkardı ve elmas takılarını çıkardı. “Bu akşam bir menajerle yemeğe çıkacağım. Watty’yi dışarı sen çıkarırsan olur mu? Bu saate kadar evde tıklılıp kaldı.”

“Sorun değil. Hemen hallederim.” Telefonumu bilgisayardan çıkardım ve tüm videoları sildim.

“Teşekkür ederim, Mads. Bu hafta birlikte akşam yemeği yiyeceğiz. Nerede istersen.”

“Mon Ami Gabi?” Biftekleri ve patates kızartmaları açık ara favorimdi. Emma muhtemelen restoran kendi binasında olduğundan bunları hep yiyordu ama ben aynı şeyleri yemekten usanmazdım.

“Yine mi biftek ve patates kızartması?” Bıkkınlığı benim coşkum kadar sahteydi. Bunları en az benim kadar sevdiğini biliyordum. “Sanırım bir fedakarlık yapabilirim.”

Bilgisayarımı kapatmamı ve çantamı almamı bekledi. Sonra birlikte çıktık. Lobide kimse kalmamıştı. Asansör beklerken, “Bugün içindeki ateşi yeniden gördüm,” dedi.

“Ateşimi mi?” Yüzümdeki utancın ateşini mi mesela?

“Üzerinde elbise olduğunu tamamen göz ardı ederek bu ayak videosunu çekmek için sahanın kenarında çömeldiğin anda içindeki o tutku somutlaştı. Sonra doğrudan ofise geldin ve fikirlerini eyleme döktün.” Elimi tıpkı küçüklüğümdeki gibi tuttu ve sıktı. “Senin bu işte iyi olacağından hiç şüphem yoktu Mads. Ama bugün mükemmel olabileceğini kanıtladın.”

Asansörün kapıları kapandığında telefonumu kontrol ettim. Gabe’den mesaj yoktu. Beni ekerse ne yapacaktım?

On

Emma'nın sözleri bir ego patlamasına neden olmaktan çok, omuzlarıma bir piyano gibi çökmüştü. Onun haklı, diğer herkesin haksız olduğunu kanıtlama arzusunun ağırlığı altında eziliyordum. Kendime bu işi *becerebileceğimi* sürekli hatırlatmam şarttı. O ateş bende vardı. Emma bunu görmüştü. Sadece bunu William'a, diğer stajyerlere ve aileme de göstermem gerekiyordu.

Ofisten çıkarken teyzeme Gabe'i hastaneden gelen çocuklarla birlikte çekemediğimi söylemem gerekiyordu. *Sonra*, diye söz verdim kendime. Bu gece Gabe bana yazdıktan ve elime Emma'ya alternatif olarak sunabileceğim somut bir şeyler geçtikten sonra.

Watford'la yapacağım yürüyüş ve bol karbonhidratlı bir akşam yemeği her şeyi netleştirmeme yardımcı olurdu. Sahile yönelmek yerine kuzeye, konservatuvarın yanındaki nilüferli göle doğru yürüdüm. Watford evden çıktığına o kadar memnun olmuştu ki zıplayarak yürüyor, küçük tom-

bul kuyruğunu daha bir coşkuyla sallıyordu. Emma pazar-tesi ve perşembe günleri arasında Watford'un tuvalet ihtiyacını gidermesini sağlayacak ve onu Lincoln Parkı'nda gezdirecek profesyonel bir köpek gezdiricisiyle anlaşmıştı ama bu, kırk kiloluk bir canavar için yeterli bir egzersiz sayılmazdı.

Watford ileri atılarak bir çalıyı sevinçle kokladı ve üzerine üç parça kaka bıraktıktan sonra oradan koşarak uzaklaştı. Keşke neşesi bulaşıcı, kolayca erişebileceğim bir ruh hali olsaydı. Her şey parkta yürüyüş yapmak, güneşin altında kestirmek kadar kolay olsa ve sevdiğiniz birine sarılmak o günkü ruh halinizi değiştirmek için yeterli olsa ne güzel olurdu. Bu göl gezintisi sırasında bir beyin fırtınası gerçekleştirmeliydim, iyi fikirler ancak bu şekilde yüzeye çıkabiliirdi.

İhtiyacım olan şey, birinin mevcut durumu tüm yönleriyle açıkça görmeme yardımcı olmasıydı. Ayrıca aklımda, bana bir milyon saatlik bir dinleme süresi borcu olan biri vardı. Bana borçluydu çünkü ben onun olay örgüsü ve karakterlerle ilgili tüm sorunlarını, konuyu anladığım sürece, başımı sallayarak ve *hmm-mm* nidalarıyla karşılamıştım.

Annem telefonu ilk çalışta açtı. "Maddie! Merhaba canım! Yüzünü gerçekten çok özledim. Nasıl gidiyor?"

Sesini duyunca gerçek bir keyifle gülümsedim. Geleceğimle ilgili fikirlerimiz uyuşmasa da beni sevdiğini biliyordum. "Bir can düşmanım var."

"Senin mi?" Sesi biraz yankılanıyordu, arka planda bir şeyin tıkladığını duyduğumda bunun yaşlı Camry'mizin aşırı sesli sinyal lambası olduğunu fark ettim. "İnanamıyorum.

Bu kadar kısa sürede birinin hışmını üzerine çekmek için ne yapmış olabilirsin ki?”

Hışım. Bu sözcüğü sadece annem kullanıyordu muhtemelen.

Anneme Mara’yla aramda geçenleri kısacak özetledim ve Gabe’le tanışma hikâyemizin oldukça düzeltilmiş bir versiyonunu anlattım. “Ve böylece,” dedim, Watford’u Michigan Gölü yerine Lincoln Parkı Hayvanat Bahçesi’ne giden yola doğru çekerken, “Yaz stajımın kötü karakteri haline geldi.” Bu arada Watford’un kafası karışmış görünse de bana ayak uydurmuştu; dışarıda olduğu için hâlâ mutluydu.

“Ah canım. En iyi kötü karakterler, korkunç olmak için haklı gerekçelere sahip olanlardır. Şu Mara denen kızın kendi hayatının kahramanı olduğunu unutmamalısın.”

“Bunu yapmak zor, özellikle de onun bir...”

“Şşşt!” diye fısıldadı sözcüğün ilk harfini ağzımdan kaçırarak. “Milo da arabada.”

“Pardon.” Artık gülme sırası bendeydi. “Nasılsın, Küp?”

Kardeşim kuduz bir hayvan gibi hırladı. “Sana kaç kez bana böyle deme dedim!”

“Küp” lakabını Max bulmuştu çünkü kardeşimizin asıl adı Milo Matthew McPherson’dı ve McPherson ailesinin adı *M* harfiyle başlayan üçüncü üyesiydi. Küp, küçük bir çocukken gerçekten çok tatlıydı çünkü vücudu lakabıyla müsemma bir küp gibiydi. Son yıllarda boy atıp incelmış, artık Max’in minik bir versiyonu haline gelmiş olsa da o benim için hep Küp olarak kalacaktı.

Watford bir çalının içine atlarken, “Söylemiştin,” dedim. Hızla uzaklaşan bir tavşanın beyaz kuyruğunu gördüm. Watford

onu geri çektiğinde bir saniyeliğine mızımlandı. “Keşke burada olsaydın Watty ile ilgilenmeme yardım ederdin.”

“Ben de çok isterdim, böylece *bir daha matematik kampına gitmezdim.*” Cümlemin sonunda sesi iyice yükselmışti, koltukların arasındaki boşluktan uzanarak telefona bağırdığını hayal edebiliyordum.

“Sus ve arkana yaslan,” diye çıkıştı annem. “Ayrıca emniyet kemerini de yeniden tak.”

İçimden bir beşlik çaktım, artık ailemin iyi olduğunu biliyordum. “Sana kötü mü davranıyorlar?”

“Hayır,” diye homurdandı Küp. “Sadece sıkılıyorum.”

Bu huysuzluğu neredeyse komikti çünkü rol yaptığını biliyordum. Milo’nun, ağabeyi ve ablası gibi davranmaya çalıştığını unuttuğu ve çocukluğuna teslim olduğu olurdu. *Pew-pew* ses efektlerini ve Lego savaşlarını tercih etsem de bebek Küp’e sonsuza kadar takılı kalamazdım.

“Biliyorum ama matematik kampı senin için yararlı bir şey.”

“Nereden biliyorsun?” Sesi artık daha uzaktan geliyordu, muhtemelen göğsünden itilince anneme itaat etmek zorunda kalmıştı. “Annem seni hiç kampa göndermedi ki.”

“Herkesin farklı becerileri vardır, Milo. Maddie matematikte iyi olmayabilir ama harika olduğu şeyler de var. Mesela... Çocuklara dans etmeyi öğretmek gibi.”

Bu iğnelemeyi göz ardı etmeye çalıştım. “Evet. Tamam, Küp, sadece eğlenmeye çalış.”

“Nasıl olacaksa artık.”

Annemle aynı anda iç geçirdik ve sonra kıkırdamaya başladık.

“Markete geldik. Daha uzun konuşmak istiyorsan sonra devam edelim.”

“Teşekkürler anne. Sizi seviyorum.”

Arka planda garip, gırtlaktan gelen bir ses yankılandı. Annem, “Milo! Sana kaç kere geçirmenin uygunsuz bir davranış olduğunu söyleyeceğim!” diye haykırana kadar ne olduğunu anlayamamıştım.

“Maddie’ye geçirti dilinde onu sevdiğimi söylüyordum.”

“Senin kadar olmasa da ben de Küp.”

Alfred Caldwell Nilüfer Gölü’nün kapısına geldiğimde telefonu kapattık. Burası Chicago’nun en ünlü yerlerinden olmasa da kesinlikle favorilerimden biriydi. Buraya her geldiğimde bu sessiz, gözlerden uzak vahada yürüyüş yapmayı en az Lincoln Parkı’nı, Michigan Gölü’nü, Magnificent Mile’in enerjisini ve şehrin sunduğu her şeyi sevdiğim kadar seviyordum. Bu parkla beni babam tanıştırmıştı; onun devasa kemerler halinde uzanan ağaçlara ve yavaş hareketlerle salınan suya duyduğu hayranlığı paylaşıyordum. Hayatımdaki tüm yetişkinleri belirli bir yerle özdeşleştirseydim Emma her zaman parıltılı, parlak ve kalabalık Chicago olurdu. Annem kesinlikle istikrarlı, tahmin edilebilir ve her zaman evime dönebileceğim tek yer olan Normal’la eşleşirdi. Babamsa sessiz, dingin ve biraz da haşın tarafıyla Nilüfer Gölü’ydü.

Teyzem gibi sürekli koşuşturma halinde olmayı ne kadar istersem isteyeyim, derin düşüncelere dalabilmeyi en iyi başardığım yerler sakin yerlerdi. Derin bir nefes aldım, içimi doğanın mabedinde ibadet heyecanı sarmıştı.

Girişte parkı herkesin davetli olmadığı bir yermiş gibi gösteren devasa bir metal kapı vardı. Ama ben doğanın mucizeler diyarına açılan bu insan yapımı kapıyı parkın büyü-sünün bir parçası olarak görürdüm.

Sonra üzerindeki tabelayı fark ettim: KÖPEKLER GİREMEZ.

Arkadaşlar arasındaki şakalaşmalar, stajyer yemekleri ve şimdi de göl. Günün teması, “Maddie’nin alınmayacağı yerler”di belli ki. Watford bana gözlerinde üzgün bir ifadeyle baktı ve başıyla kalçama tosladı. Kendince, “Çok üzgünüm,” dediğini duyabiliyordum.

“Sorun yok, dostum.” Sarkık kulaklarının arkasını kaşıdım. “Bunun modumuzu düşürmesine izin vermeyeceğiz, değil mi?”

Emma’nın evine dönerken günü kurtarabilecek en iyi şeyin bir pasta olduğuna karar verdim.

Pasta her şeyi güzelleştirmeye yeterdi.

On Bir

Telefonum gece yarısı titredi.

Son birkaç saatimi, Gabe'in bana verdiği lanet olası sözünü tutmadığı gerçeğinden uzaklaştırmak için video birleştirmekle geçirmiştım. Max'le birbirimize bu konuda en az bir düzine mesaj atmıştık. Max, Gabe'in sözünü tutsa da bunu çok geç yapacağından adı gibi emindi.

Ağabeyim sanırım insan doğası konusunda da bir dâhiydi.

Mesaj bilinmeyen bir numaradandı. "Yarın antrenmandan sonra Moretti'nin Yeri'nde yemek yiyelim mi?" diyordu.

Kimden geldiğinden emin olsam da şöyle bir cevap vermekten kendimi alamadım nedense:

Ben: Kimsiniz?

O: Yabancılardan gece yarısı gelen mesajlara hep cevap verir misin?

Sırttım.

Ben: Cevap vermememi mi bekliyordun?

Cevap yazarken beliren üç küçük nokta bir süre döndükten sonra cevap geldi:

O: Belki de.

Tek kelimelik cevapları bile yazmasının uzun sürdüğü kesindi ama ben çok daha uzun bir cevabı bir saniyede yazı-verdim:

Ben: Gece yarısı bana cevap vermeyeceğimi *umarak* mı yazdın? Yarın buluşmak istemiyor musun? İstemiyorsan sorun değil. Sonraki günler için bir plan yaparız. Ama teyzeme mükemmel bir şeyler sunamazsam seni çocuklarla birlikte çekmediğim için başım büyük bir belaya girecek.

Sonra da William benden nefret edecek, bana parlak bir referans mektubu yazmayacak ve ben de üniversiteye giremeyecektim.

O: Uzun mesajlar yazıyorsun.

Mesajını zihnimde asabi bir sesle okudum. Deri kanepesinde üstsüz olarak uzandığını hayal ettim. Kolunu başının arkasında kıstırmış, pazısı gerilmiş olmalıydı.

Bir saniye... Ne? Sakin ol, Hayal Gücüm. Beynimin aşırı uygunsuz hamlesinden dolayı yorgun düşmüş olmalıydı.

Özür dilerim, yazdım. Bu özrü hem uzun mesajım hem de onu bu sabahki üstsüz haliyle hatırladığım için dilemiş-tim. Şu anda beni kimsenin görmemesi büyük şanstı çünkü yüzüm kıpkırmızı kesilmiş, enseme ateş basmıştı. Gabe'i düşünmemeliydim, özellikle de bu şekilde. Ayrıca evinde, üzerinde sadece Gabe'in kazağıyla dolanan bir kız vardı. Bu düşünce beynimde bir kova dolusu soğuk su etkisi yarattı.

O: Saat üçte Moretti'nin Yeri'nde. Ara sokaktaki kapıdan gel.

Tüm bunların ne anlama geldiğini kestirememiştim ama

bana teyzemin evinden pek de uzak olmayan bir adres gönderdi.

Ben: Görüşmek üzere o halde.

O: Tatlı rüyalar.

Kızarıyordum. Neden kızarıyordum? Onu hayal ettiğimi bilmesinden olabilirdi. Hem de üstsüz.

Mesajına cevap vermedim ama başka bir şeye de odaklanamıyordum. Ben de ağabeyime yazdım: *Tamamen uygun-suz birine âşık oldum.*

Telefonum anında çaldı. “Anlat bakalım, kaz kafalı.” Max, filmlere yapılan göndermelere derin ve ebedi bir sevgi duyardı ama bunu sürekli tekrar ettiğinden benim aklımda sadece replik kalmıştı.

“*Top Gun* korkunç bir film.”

“Sana katılıyorum ama bu, müthiş bir replik.”

Max’le bu konuda tartışamazdım, ben de içimi olduğu gibi döktüm. Gabe’i bu sabah üstsüz görme meselesini biraz kııptım; bazı şeyleri ağabeyinizin veya en yakın arkadaşınızın bile bilmesine gerek yoktur. Ama Gabe’in çocuklarla konuşurken ne kadar tatlı olduğunu anlatmadan geçemedim.

“Resmen... Eridim.”

“Doğru sözcükleri seçmedin.” Max güldü. Bu, tatillerin ve cumartesi sabahlarının sesiydi. Evin sesiydi. “Ama his bana geçti.”

Misafir yatağındaki kabarık yorganın altına girdim. Watford da peşimden yatağa atladı. “Ne yapacağım?”

“Hiçbir şey,” dedi Max vurgulayarak. “Gabriel Fortunato gibi bir oğlanla ilişkin olmamalı, seni *eritse bile*.” Cümleyi komik bir sesle bitirmişti.

“Elbette olmayacak. O sadece bir müşteri. Muhtemelen

bu konuda şirketin de kuralları var. Sonra etik var. Kötü... Karma var.”

Max homurdandı. “Beni ikna edemiyorsun. O zaman ben seni ikna edeyim: Senin bir düşmanın var. Şu Mara denen hatun bir de Fortunato hesabını aranızda bir şey olduğu için aldığını düşünürse senden nasıl nefret eder, düşünsene!”

“Bin güneş gücünde mi?”

Max bir saniye kadar sustu. “*Senden Nefret Etmemin On Sebebi*’nden veya *Hırçın Kız*’dan mı alıntı yaptın?”

“Hiçbirinden. İkisinden de. Bilmiyorum.” Watford’dan başka kimse görmeyecek olsa da gözlerimi devirdim. “Böyle şeyleri nasıl hatırlatabiliyorsun?”

“Bunun için uğraşmıyorum ki. Bazı şeyler şurada birikiyor.”

“Şurada” derken devasa beynini kastediyordu ve kendini övmüyordu. Küçükken kitap okumaktan nefret ederdi çünkü hikâyelerin beynine saplanıp kaldığını ve bu yüzden çok şey düşünmek zorunda kaldığını söylerdi.

“Sonraki soru...”

“Başka soruların da mı var?” Son sözcükte sesim birkaç oktav değişmişti, Watford başını kaldırdı ve bana ayıplayarak baktı.

“Ona tutulman, işini en iyi şekilde yapmana engel oluyor mu?”

Birden kendi güdülerim konusunda şüpheye düştüğüm-den bu soruya hemen cevap vermedim. Gabe’i çocuklarla birlikte çekmememin asıl nedeni hasta çocukları istismar etmenin kötü bir şey olduğuna hak vermem miydi yoksa Gabe’in beni sevmesini istemem mi? “Offf.”

“Bunu evet olarak değerlendiriyorum.” Bunu o kadar kendinden emin söylemişti ki hemen savunmaya geçtim.

“Bu evet anlamına gelmez. Sadece hayır demek değil.”

Max bir şeye inanmadığı zamanlarda attığı o öksürüklü kahkahayla cevap verdi. “Haydi uyu artık, Mads.”

“Uyuyacağım. Seni seviyorum, abi.”

“Aynen.”

Başımı yastığıma gömüp salladım. “Bu annemin sevdiği Patrick Swayze filminden biri replik,” dedim.

“Bu *Hayalet*’e gönderme değildi. Dümdüz bir vedaydı.”

Telefonu kapattığımda, hayatımda ilk kez evimi özlediğimi fark ettim. İşle alakalı şeyler yerine bunu düşünmek, beni tatlı bir uykunun kucağına itmişti.

Programa göre ertesi sabah resepsiyonda ben duracaktım fakat Katie bana öğle yemeğine kadar eşlik etmekte ısrar etti. Elindeki tabloid kutusu ve kendisi için aldığı sandalyeyle birlikte yanıma geldi.

“Fortunato’yla ilgili bir şeylerle ilgilenecek olursan telefonlara ben bakarım.” Bir Avrupa dergisi yığınının alarak uzun masaya yaydı. “Ben bu güzel insanların bezdirici giraplarına kapılacak olursam da sen beni çeker çıkarırsın.”

Son iki yıldır arkadaşlıklar, öncelik listemin üst sıralarında değildi. Ara sıra lisedeki dans ekibinden kızlarla görüşüyordum ve bazıları son yılımızda ekibimiz için seçmelere katılmama kararım karşısında büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Onlar birbiriyle arkadaştı ama ben hiçbirini, her şeyimi anlatabileceğim *tek* arkadaşım olarak görmemiştim.

Bunun nedenlerinden biri, Max'in varlığıydı. Ortada komik veya önemli şeyler varsa, kurtarıcım o olurdu. Kadınlarla ilgili konularda da her zaman anneme danışırdım.

Şehirde, ailemden uzakta olmak bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissettiriyordu. Belki de aynı DNA'ları paylaşmadığım bir arkadaşaya ihtiyacım vardı.

Sırıtişımı Katie'den saklamadım çünkü hem arkadaş oluyorduk hem de dedikoduları taramaktan nefret ediyormuş numarası yapıyordu. "İşimizin bu kısmını kesinlikle seviyorsun."

"Evet. Aslında sıkıcı gibi ama göze hitap eden tipler, güzel giysiler ve makyaj tüyoları; fotokopi çekmekten ve kahve yapmaktan bin kat iyi." Sonra iki elini de kaldırarak, "Özür dilerim," diye ekledi.

"Sorun değil." Sorun değildi çünkü haksız sayılmazdı. Müthiş bir kahve getir götürcüsü olmaktan şikâyetim yoktu ama aynı zamanda mükemmel bir video editörü, sosyal medya sihirbazı ve stajyer gazeteci olduğumu kanıtlayabilirsem daha da mutlu olacaktım.

Resepsiyondaki ikinci günüm, ilkinden çok daha sakindi. Bunu becerilerimin gelişmesine mi Katie'nin bana eşlik etmesine mi borçluydum bilmiyordum ancak bu kez Patty'nin bilgisayarında Fortunato'yla ilgili projeler üzerinde çalışarak bir sorulabilecek sorular listesi hazırlayacak zamanım olmuştu. Üstelik kimsenin yüzüne telefon kapatmamıştım.

Saat ikide Mara çıkageldi. Üzerinde yazlık bir kazak ve devasa paçaları olan ince çizgili bir pantolon vardı. Uzun, parlak saçlarını karmaşık bir örgüyle omuzunun üzerinden sarkıtmıştı. İçimi aniden kıskançlık kapladı. Emma teyzemin kıyafetleri üzerimde kötü durmuyordu ama sonuçta hiç-

biri benim değildi. Mara bir başkasının kıyafetlerini ödünç almıyordu ve her zaman en az bu kadar şık görünüyordu.

“Arman’ın işi var, ben de öğleden sonra vardiyasını devralmayı teklif ettim.” Cümleyi, sesinde hiçbir ton değişikliği olmadan tamamlamıştı. Ya gönüllü pozisyonu onu heyecanlandırmamıştı ya da benden tiksirmek için elinden geleni yapıyordu.

Aptala yatmaya karar verdim. “Ne ince bir davranış.”

Omuz silkti. “Katie dün bütün gününü burada geçirdi, bu sabah da seninleydi. Aslında bunu Javi önermişti ama o yabancılarla konuşmaya dalıyor.”

“Ah, anladım.” Düzenleme programındaki dosyayı kaydettim ve abartılı bir jestle sandalyeyi ona sundum. “Çıkmadan senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır.”

Tamam, nasıl istersen. Açıklamayı denemeli miydim? Muhtemelen hayır. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum çünkü Katie benim adıma işleri tatlıya bağlamayı denemişti.

Dün annemin söylediği bir şey kulaklarımda yankılandı. Herkes kendi hikâyesinin kahramanıydı. Bu durumda ben de Mara’nın hikâyesinin kötü karakteriydim sanırım. Acaba farkında olmadan yaz stajı planlarını mı baltalamıştım?

Onun kaybı benim kazancımdır. İyy. Ne korkunç bir düşüneydi bu. Ne kadar şeytaniydi.

Onunla sohbet etmemeye karar verdim. Birinin benden nefret etmesini kafaya taksam da kimse kendi nedenleri hakkında bir kötü adam monoloğu duymak istemezdi.

Asansöre binerken Gabe’le yapacağımız görüşme için hazırladığım soru listesine göz attım. İyi sorular hazır-

lamıştım. İyi bir diyalogun önünü açabilecek sorulardı. Yansımama bakarak saçlarımı düzelttim ve derin bir nefes aldım.

Gabriel Fortunato'yla açık ve net bir şekilde sohbet edecek ve bir aptal gibi davranmayacaktım.

Yani, öyle umuyordum.

On İki

Moretti'nin Yeri teyzemin apartmanına pek de uzak olmayan Clark Caddesi üzerinde bulunan minik bir restorandı. Bir yoga stüdyosu ile gösterişli bir sabun ve losyon mağazasının arasında sıkışıp kalmış bu restoranı muhtemelen önünden onlarca kez geçmiş olmama rağmen fark etmemiştim.

Normal insanlar gibi ön kapıdan girmeyi denediysem de üzerindeki mavi-beyaz KAPALI tabelasını görünce Gabe'in talimatlarını izlemeye mecbur kaldım. Binaların arasındaki boşluğa yönelirken yanımdan gri bir Ferrari geçti ve ara sokağa park etti.

Gabe elinde telefonu, gözünde aynalı güneş gözlükleriyle arabadan indi.

"Buraya park etmek yasal mı?" PARK YAPILMAZ tabelası yoktu ama ihtiyacım olan en son şey Gabe'le erken bir öğle yemeğinde buluşmuşken arabasının çekilmesiydi.

"Evet," dedi gülerek. "En azından benim için." Tuğla

duvara gömülü metal kapıyı açtı. Moretti'nin Yeri'nin mutfağına girmeye çekindiğini görünce iç geçirerek önüne geçti.

Sarımsağın ve pişmekte olan ekmeğin nefis kokusu içeri girer girmez ağzımı sulandırmaya yetmişti. Tavana gerilmiş bir ipten, kurumakta olan fesleğen, biberiye ve kekik demetleri sarkıyordu. Bu eskilerden kalma havasını koruyan ve kalabalık mutfak, bu kadar minik bir restoran için hayal ettiğimden daha büyüktü.

Annemin yaşlarında bir kadın bizi görür görmez, "Gabe!" diye haykırdı. Sonra yanımıza koştu ve plastik eldivenli ellerini iki yanına koyarak Gabe'e öpmesi için yanaklarını uzattı.

Gabe kadını hemen öptü ve İtalyanca bir şeyler söyleyerek beni gösterdi. Söylediği her neyse bana büyük bir gülümseme kazandırmıştı. Kadın bize eskiden muhtemelen gömme dolap olarak kullanılan kuytu bir köşedeki minik bir barı işaret etti.

"Arka masa, öyle mi?" Duvardan sadece birkaç santim uzaklaştırabildiğim sandalyeye iliştim. Gabe oturduğunda dizleri benimkilere değdi ve dizlerimi bu temastan kurtarmak için birkaç saniye uğraştım. Masanın ayak desteğindeki ayağım, Gabe'in açtığı bacaklarının arasındaydı. Aramızdaki masa, iki tabağın bile zor sığacağı kadar dardı.

"Sen bir de bizi Scott'la buraya sığmaya çalışırken gör."

Devasa gövdesiyle Scott'ı ve Gabe'i buraya sıkışmış olarak hayal edince gülümsedim. "Buraya sık sık gelir misin?"

"Her fırsatta." Sonra yüzü gölgelendi. "Bunu kimseye söyleme. Bunun..."

"Gizli kalmasını istiyorsun. Anlıyorum."

Kadın masaya iki bardak su ve peynir, salam ve İtalyan antipasti ile dolu ahşap bir servis tabağı, bir de patlıcana benzeyen bir yığın getirdi ve tek kelime etmeden gitti.

Gabe vakit kaybetmeden kendisine minik bir sandviç hazırladı, o arada ben de katladığım kâğıdı bulmak üzere çantamı karıştırmaya koyuldum. Masada gerçekten çok az yer olduğundan çantamı dizlerime koymuştum. Zararsız bir soruyla başlayacaktım, böylece sohbetimizin kendiliğinden ilerleyeceğini umuyordum.

“Chicago’yu sevdi mi?”

“Bu resmi bir soru mu yoksa sohbet başlatmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu bana bakmadan.

Soru düşündüğüm kadar zararsız değildi. “Bence bu, vereceğin cevaba bağlı.”

“Chicago’dan nefret ediyorsam ve İtalya’ya dönmeyi her şeyden çok istiyorsam benden yalan söylememi isteyeceksin.” Bana göz ucuyla buz gibi bir bakış fırlattı. “Neden bana sadece ne söylememi istediğini söylemiyorsun?”

“Neden bana doğruyu söylemiyorsun? Böylece buradan çıkıp gidebiliriz.”

“Chicago’yu seviyorum. Bu şehir kısa sürede ikinci evim oldu. İnsanlar, parklar, yemekler, her şey olağanüstü. Dünyada bu kadar güzel bir yer yok.” Bunları iğneleyici bir tavırla söylememişse de tüm bunlar kulağa dikkatle hazırlanmış bir yalan gibi geliyordu.

“Gerçekten şu anda düşündüklerini mi söylüyorsun yoksa bunları önceden mi düşünmüştün?”

“Fark eder mi?”

Beni böyle bir öğleden sonraya götürüyorsa bu trenden inmek istiyordum. Cesur ol, Maddie. Sadece harekete geç.

“Bak, bana yalan söylemeni *istemiyorum*. Hoş, ilginç veya zekice bir şeyler söyleyemiyorsan biz de sosyal medyadaki faaliyetlerini yakışıklılığın üzerinden yürütürüz.” Lanet olsun, raylara atlarken aynı zamanda yuvarlanmayı da başarıyordum. “Burada olmak istemediğini anlıyorum, açsın ve antrenman yorgunusun. Ama seni çocuklarla birlikte çekmemeyi kabul ettim ve ilk staj görevimde çuvallamak istemiyorum. Sadece birkaç dakikalığına profesyonel davranabilirsen gerçekten çok memnun olurum.”

Ağzı şaşkınlıkla açıldı ama dudaklarının kenarı kıvrılmıştı. Bu bir memnuniyet şaşkınlığı mıydı? Böyle bir tepki alabilmek beni her nasılsa mutlu etmişti.

Başını bana doğru eğerek, “Söyleyecek ilginç bir şeyler bulabileceğimden şüphem yok,” dedi.

Onu buna zorlamak üzere elimi salladım.

“Chicago’yu seviyorum. Bu şehir insana pek çok olanak sunuyor ama...” Ağzına bir parça ekmek ve peynir atarken duraksadı. “Burada kendimi evimde gibi hissedebilir miyim, bilmiyorum.”

Söylediklerini düşünürken ikimiz de birkaç dakika sustuk. Cümlesini tamamlarken sesi biraz çaresizdi, sanki bir sırrını açıklıyor gibiydi. Bu verebileceği en gurur verici cevap olmayabilirdi fakat dürüstlüğü ve alt metninde yatan memleket özlemi Gabe’i empati kurulabilir biri haline getiriyordu.

“Tamam.” Başımı yavaşça salladım. “Bence bunu kullanabiliriz. Peki...”

“Bir şeyler yiyene kadar başka soru sorma. Lütfen.” Elini yemeğine doğru sallayarak ekledi: “İtalya’da önümüze getirilenleri yer ve iş meselelerini servisler arasında konuşuruz.”

Bu bir görgü kuralı olabilirdi ama daha ziyade zaman kazanma çabası gibi duruyordu. Yine de nezaketimden ödün vermemek için isteğine uydum ve ekmeğime biraz et ve peynir aldım. Patlıcana dokunmamıştım.

“Chicagolu musun?” diye sordu ekmeğinden bir ısırık alırken.

“Bu resmi bir soru mu yoksa sohbet başlatmaya mı çalışıyorsun?” Onu kendi sorusuyla vurmuştum.

Ağızına giden eli havada kaldı ve yüzüne tabloidlerde gördüğüm o sırıtış yayıldı. Maksimum tahribat için tasarlanmıştı: Baştan çıkarıcı, muzip ve tamamen etkili. Flört ediyor olsaydık eriyip ayaklarının dibine akabilirdim.

“Sana iş konuşmadığımızı söylemiştim.”

“Yani yemek yerken normal sohbet edebiliyor muyuz?”

Sırıtışı biraz daha sıcak bir ifadeye dönüştü ve tuhaf şekilde içime daha da işledi. “Evet, elbette. Ee?”

“Hmm...” Silkinip menüdeki erimiş mozzarella fotoğrafından daha yapışkan hissi üzerimden attım. “Chicagolu muyum? Değilim. Normal’den geldim. Chicago’nun birkaç saat güneybatısında kalıyor.”

“Normal tuhaf bir isim.”

“Oldukça açık.”

“Yani Normal...” İngilizcedeki doğru ifadeyi bulmak üzere sözcük dağarcığını yoklarken duraksadı, bunu daha önce de yapmıştı. “Sıradan?”

“Tam anlamıyla!” dedim gülerek. “Sıradan bir orta batı kasabası.”

Kadın elinde, üzerinde dumanı tüten iki küçük kâseyle çıkageldi. İçlerinde kremsi bir kıvamı olan mantarlı pilav vardı. Ve teşekkür edemeden hızla uzaklaştı.

“Chicago’nun en iyi İtalyan restoranlarının gizli arka kapılarını nereden biliyorsun?” diye sordum pilavdan bir kaşık alırken. Kötü bir not aldığınızda veya okulda zorbalığa uğradığınızda evde annenizin yaptığı teselli yemeklerine benziyordu.

“Aslında Scott sayesinde. Roma’da okumuş ve Amerika’ya gelir gelmez yana yakıla en orijinal İtalyan yemeği restoranını aramaya koyulmuş.” Eliyle minik restoranı gösterdi. “Ve Maria ve Moretti’nin Yeri’ni bulmuş.”

“Anladım. İtalyancayı bu sayede öğrenmiş olmalı. Gizem çözüldü.”

“İtalyancası *düşündüğü kadar* iyi değil.” Gabe kâsesine iki kaşık dolusu daha kremsi pilavdan aldı ve kâseyi kenara itti. Tabağında hiç yemek bırakmamasını biraz kıskanmıştım. “Bana biraz daha kendinden bahsetsene,” dedi hızlıca.

“Neden?”

“Benden kendimden bahsetmemi istiyorsan, sen de bunu yapmalısın. Ayrıca uzun süre birlikte çalışacağız, bu yüzden...” O kalıba tamamen uygun bir şekilde, İtalyanların filmlerde hep yaptığı şu kısa hareketini yaptı. Sanırım İtalyanlar gerçekten elleriyle konuşuyordu. “Kiminle çalıştığımı bilmek isterim.”

Kucağımdaki peçetenin altına sakladığım listeyi hatırladım. Neden burada bulunduğumu unutmamıştım aslında, sadece zihnimin bir kenarına itmiştim. “Aslında o kadar ilginç biri sayılmam. Sadece Normal’dan gelmiş normal bir kızım.” Vay canına. Kendimi daha az sıkıcı gösterecek başka bir şey bulamaz mıydım? Alelacele, “Yani, Velocity’de üniversite başvurumda kullanabileceğim gerçekten zorlayıcı bir deneyim edinmek için çalışıyorum,” diye ekledim.

KCÜ'ye girebilme şansımı artıracak parlak bir referans mektubuna ihtiyaç duyduğumu anlattım.

“Bunu başarmam için ne yapmam gerekiyor?”

Aradığım fırsat ayağıma gelmişti. Çenemi ellerime dayayarak mümkün olduğunca masum görünmeye çalıştım. “Başlangıç seviyesindeki sorularımı cevaplamanı sağlamak.”

İç geçirerek başını salladı ama rahatsız olmaktan çok eğlenmiş görünüyordu. “Şu anda iki servis *arasındayız*.”

“Kesinlikle.” Kolay bir soruyla başlamak üzere liste- me göz attım fakat soruların hepsi gözüme biraz zorlayıcı göründü. “Sanırım ilk soruyla başlayabiliriz. Ayaktopunu” sana bu kadar sevdiren şey nedir?”

“Futbol,” diye düzeltti; başını itaatsiz bir öğrenciyi disiplin altına alır gibi eğmişti. “Ben futbolu seviyorum, ayaktopunu değil.”

“Tamamdır, anlaştık. Bu konuşmanın hatırına *futbol* diyeceğim.” Pipetimin ucunu hafifçe sıktım, içine birkaç damla su çektim ve suyu bardağa boşalttım. “Futbolun en sevdiğin tarafı ne?”

Sandalyesinde geriye yaslandı, vereceği cevabı düşünüyor gibiydi. Ama oturduğumuz yer çok sıkışık olduğundan bacağı uyluğumu olduğu gibi sıyırdı. Bu ani temasla yerimden sıçradım, az kalsın önümdeki suyu döküyordum. Bacağını bacağıma yasladığının farkında mıydı? Elbette farkındaydı. Peki, bunu kasten mi yapmıştı? Yani, sonuçta küçük bir masada oturuyorduk. Bacaklarımızın ara sıra birbirine değmesi normaldi. Topla kendini, Mads.

* Amerikalılar, tüm dünyada ve özellikle Avrupa’da “futbol” olarak bilinen oyunu “football” sözcüğüyle değil de “soccer” sözcüğüyle karşılarlar. “Football” dedikleri şey, Amerikan futboldur. Aradaki bu farkı belirtmek için çeviride aynı anlama gelen iki farklı sözcüğü kullanmayı tercih ettik. – en.

“Futbol... Diğer tüm sporlardan daha gerilimli. Futbolda hep bir ileri-geri, hızlı-yavaş, alış-veriş karşıtlığı var.” Omuzumun üzerinde bir şeye, sanırım zihnindeki maça odaklanmıştı. “Bir şeyleri üst üste yığar, yığar ve...” Gözlerini yüzümde sabitledi. Donakaldım.

Bakışına karşılık vermiştim ama konuşabilmek için önce yutkunmam gerekti. “Ve?” Sesim hırıltılı bir fısıltı halinde çıkmıştı.

“Bir şeyler çöker. Savunmada açık oluşur. Mükemmel bir pas. Top ağlarla buluşur.” Başını bana doğru eğdi, gür kırpiklerle çevrili gözleri doğrudan bana odaklanmıştı. “Sonra kendinden geçersin.”

“Kendinden geçersin.” Kulağa endişeli gelen bir sesle güldüm. “Böyle de denebilir tabii.”

“Yanlış bir sözcük mü seçtim? Yani...” Elini, ona boşluğu doldurmamda yardım etmemi istiyormuş gibi salladı. “Herkes rahatlar. Kalabalık tezahürata başlar.”

“Vay canına. Evet. Rahatlamak. İyi tanımladın.” Sonraki sorumu düzenlemekte zorlanıyordum çünkü beynim olması gerektiği gibi çalışmıyordu. Herhangi bir spordan bu kadar coşkuyla söz eden birini görmemiştim. “Bu kadar –eee– tutkuyla yaptığın başka bir şey var mı?”

Omuzunu köşeye dayayarak doğruldu. Bu hareketi bacak temasını biraz azaltmıştı. “Biraz piyano çalıyorum.”

“Evinde devasa bir piyano var. Bu bana piyanoyu birazdan fazla çalabildiğini düşündürüyor.”

Gabe bir kez daha omuz silkti. Bunun birkaç anlama gelen çok işlevli bir jest olduğunu fark ettim; bazen evet, bazen hayır, kimi zaman belki.

“Bu kamera önünde de çalmak istediğin anlamına mı geliyor?”

“Olabilir. Annemler istendiği zaman çalabilmem konusunda ısrarcıydı.” Bu sürpriz yeteneği konusunda küstahlık yapmaktan ziyade ketum davranmayı tercih ediyordu. “Pek çok becerim olmasını fazlaca önemsiyorlar.”

“Futbolda mükemmel olman yetmez mi?”

“Hiçbir zaman yetmedi.”

Burada bir gizem, aralayıp arkasına göz atmak istediğim bir perde vardı. İnsanlar için olmasa da kendim için. “Bu ne demek?”

Yüzü gölgelendi. Derin bir nefes aldı. Kendimi bir başka tatmin etmeyen cevaba hazırlamıştım ama hiçbir şey söylemedi. O sırada yaşımıza daha yakın, ancak Maria’yla akraba olduğu sugötürmez bir başka kadın, elinde iki tabakla çıkageldi. Kızarmış kırmızıbiberli tavukları masaya koyarken fazlaca oyalanmıştı, bir yandan da beni süzüyordu. Gabe kızı İtalyanca bir şeyler söyledi ve kız saçlarını kulağının arkasına attı; gururu okşanmış gibiydi. Söylediklerini anlamasam da beden dilinden flört ettiklerini düşündüm.

Çünkü kimse Gabriel Fortunato’ya karşı koyamazdı.

Kız gidince Gabe elinde çatalıyla tabağına davrandı. “Yemeğe başladık, yani sıra sende. Senin hobilerin neler?”

Ustaca bir yönlendirmeydi fakat bana normal olmakla ilgili aptalca cevabımı telafi şansı da vermişti. Ben de ona yarışmalara katılan bir dansçı olduğumu ve Chicago’ya gelene kadar dans dersleri verdiğimi anlattım.

“Bunu özlüyor gibisin.”

Ben de onun gibi omuz silktim. “Kısmen. Bir performans hazırlanmayı, sahnede olmayı özlüyorum. Eğittiğim ufaklıkların iyi iş çıkardığını görmeyi bir de.”

“Bu işte iyisin belli ki.”

Bunu düşündüğüm oluyordu ama dans benim Tanrı ver-gisi yeteneklerimden biri değildi. Bir rutini öğrenmek için diğer insanların iki katı çaba sarf etmek zorunda kalmıştım. Vücudum kas hafızasını edindiğindeyse bunu hiç unutma-mıştım ve dans benim için bir mutluluk kaynağı olmuştu. Beni izleyen kimsenin, ekip arkadaşlarımın temposuna yeti-şebilmek için saatlerce çalıştığımı, incinmiş bileklerimin ve kırık ayak başparmağımın üzerinde dans ettiğimi veya bir sekizliği hatırlamaya çalışırken kaç gece uykusuz kaldığımı bilmezdi. Dans etmenin yarattığı adrenalin patlamasına ve antrenmandan sonra bedenimde oluşan hisse bayılısam da sonsuza dek dans edemeyeceğimi biliyordum. Kalbim dı-şında bir yerlerimi kırmadan bu hobime veda etmeliydim.

“Fena değildim,” dedim fazla mütevazı bir gülüşle. “İstendiğinde dans edebilecek *kadar* iyi değilim.”

“Çok kötü,” dedi mükemmel pişmiş bir tavuk parçasını ağzına atarken. “Ben senin için piyano çalmak zorundaysam sen de benim için dans etmelisin.”

Zarfı, bunun bir zarf olduğunu neredeyse fark edemeye-ceğim kadar ustaca atmıştı. O kaşın eğimi, o sırtı, yeme-ğini ağzına atmadan önceki o duraksama. Beynimde tiz bir çılgılık koptu, zihnimdeki frenler annemin Camry’sinin fren-leri gibi ciyaktı. Olduğun yerde kal. Gabriel Fortunato *be-nimle* flört ediyordu.

Ya da belki flörtözlük onun doğal haliydi?

Öyle ya da böyle, ben de onunla flört ediyordum. Kasıtsız bir şekilde, kendi cevaplarını ona satarak. Ağzımdaki etin tadı kaçmıştı. Bu histen kurtulmak için büyük bir yudum su içtim ve en sonunda, “Asla böyle bir şey olmayacak,” dedim.

“Neden?” Gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu. “Dansta iyiysen neden bunu göstermek istemiyorsun?”

“Çünkü iyi olduğumu kanıtlamak için gösteriş yapmaya ihtiyaç duymuyorum.”

“Of.” Elini göğsünün ortasına koydu. “Bunu doğrudan bana yöneltmişsin gibi geldi. Yani benim gösteriş peşinde olduğumu mu söylüyorsun?”

“Olmadığını mı söylüyorsun?”

Güldü ve ben de atamayacak gibi göründüğüm kurşunlarımın hedefini bulduğunu görünce gülümsemeden edemedim. Off. Onunla dalga geçiyordum. Bir müşteriyle dalga geçmemeliydim.

“Takımım bir hayır işi için yemek düzenleyecek, biliyor musun?” İki kolunu da masaya dayadı ve bana doğru eğildi. “Orada bir dans pisti de olacak. Bence biraz gösteriş yapman için bulunmaz fırsat.”

“Hayatta olmaz.”

Dilini şaklattı. “Fikrini değiştirmenin bir yolunu bulacağım.”

“Sanmıyorum.” Bu konuyu kapatma ihtiyacıyla yarı dolu tabağımı ittim. “Saatin geç olduğunu yeni fark ettim. Watford için eve dönmem gerekiyor. Bütün gün bir apartman dairesinde tıkılıp kalıyor ve onu yürüyüşe çıkarmak artık bir şekilde benim sorumluluğum haline geldi. Kabalık etmek hiç hoşuma gitmiyor.” Bu doğrudu. Gerçekten kaba davranmak istemiyordum ama özel bir masadaydık ve zarfları nerelere attığını belirlemekte zorlanıyordum. “Sana birkaç soru daha sorabilir miyim, hızlı bir soru-cevap turu halinde? Sonra ikimiz de buradan ayrılabiliriz. Senin de benimle takılmaktan daha iyi seçeneklerin olduğuna eminim.”

Hissettiğim gerginlik beni hızlı konuşmaya itmişti ve Gabe'in kaşlarının arasında beliren çizginden bunu fark ettiğini anladım.

"Aslında pek yok ama acelen varsa..."

"Var." *Ayrıca gülünç bir halim de var.* "Watty'nin ortalığı batırması hiç hoşuma gitmez."

"Elbette," dedi göz temasını keserek. "Anlıyorum."

Maria tatlıları getirene kadar Gabe bana mümkün olan en kısa cevapları verdi, ben de ona zor sorular sormadım.

Ben: En sevdiğin renk?

O: Mavi.

Ben: En sevdiğin hayvan?

O: Köpek.

Ben: En sevdiğin yemek?

O: İtalyan yemekleri. Bu da soru mu?

Üzerinde çalışabileceğim yeterince malzeme elde etmiştim, bu yüzden listeyi boş verdim ve hesabı ödemeyi teklif ettim; babamın kredi kartıyla tabii. Gabe buna izin vermedi. Maria'ya ne söyledi bilmiyorum ama Gabe hesabı istediğinde gözleri dehşetle büyümüş, bir ona, bir bana ve sonra da durumu açıklıyormuş gibi tabağımdaki çoğu yenmemiş tırmisuya bakmıştı.

"Her şey nefisti," dedim çabucak. "Yediğim en güzel yemektir bu. Özellikle de kremsi pilav."

"Risotto mu?" Gülümsüyordu ama dudaklarının kenarları biraz titriyordu sanki. "Yine bekleriz."

"Geleceğim!" Elbisemdeki kırıntıları silkeleyerek masadan kalktım. "Teyzemi de getireceğim. Buraya bayılacak."

"Harika. Dört gözle bekleyeceğim." Elimi sıktı ve böy-

lece beni İtalyanların yanak öpme ritüelinden ve yüzümü yanlış yöne çevirme korkumdan kurtardı.

Gabe'e İtalyanca bir şey söyledi. Onun ne cevap verdiğini anlayamamıştım ama bir şeyin garantisini veriyor gibiydi. Sıvışmaya çalıştım ama Gabe bunu fark eder etmez Maria'yı yanaklarından bir kez daha öptü ve arkamdan koştu.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," dedim Lincoln Park'a yönelirken. "Evim sadece birkaç blok ötede. Yürüeyebilirim."

"Madem bu kadar acelen var, seni arabayla bıraksam daha hızlı olmaz mı?" Bu çok kibar bir öneriydi fakat bana, anlattıklarımın doğruluğunu kontrol etmek istiyor gibi gelmişti.

"Buna mecbur değilsin."

"Öyle hissetmiyorum."

Bundan yüzünün de haberi var mı? Bakışları sertleşmiş, ağzı yine bir çizgi halini almıştı; muhtemelen arkadaş modundan iş moduna geçtiğim içindi. Ama yapılması gereken buydu. Her dudak kıvrılışını ve kol temasını analiz eden yanlış başlığı takmış ve bunu fark eder etmez doğrusuna geçmem gerekmişti.

"Güzel. Tabii. Teşekkürler." Ferrari'ye bindim ve sadece onu Belden-Stratford'a yönlendirirken konuştum. Gabe de bana başını sallayarak ve *hmm* nidalarıyla cevap verdi. Brandanın altına park eder etmez kapı görevlisi Kevin merdivenlerden koşarak indi ve kapımı açtı.

"Bayan Maddie!" diye selamladı beni gür bariton sesiyle. "Arkadaşınızla kalmak için mi geldiniz?"

"Hayır, o beni bırakmak için geldi." Ayağımı arabadan dışarı attım ve sonra Gabe'in yüzünü görmek için eğildim.

“Yemek için teşekkür ederim. Gerçekten çok güzeldi.”

“Övgülerini Maria’ya kesinlikle iletceğim.” Aynalı göz-
lüklerini taktı. Bunu aramızda fiziksel bir duvar örmek için
yaptığına yemin edebilirdim.

“Bu hafta seni piyano çalarken çekelim mi?”

“Eğer çekmen gerekiyorsa olur.”

“Gerçekten, gerçekten gerekiyor.”

Başını salladı, sanırım bu hoşça kal demekti, bu yüzden
ben de geri çekilip Kevin’ın kapıyı kapatmasına izin verdim.

Gabe garaj yolundan, gereğinden de hızlı şekilde ayrıldı.
Onu suçlayamazdım. Bazen ben de kendimden kaçmak is-
tiyordum.

On Üç

Sabahları işe giderken Lincoln Parkı Hayvanat Bahçesi'nin önünden geçiyordum. Büyük erkek aslanın güneş doğarken art arda kükreme huyu vardı, sanırım bakıcılarına aç olduğunu bildirme şekliydi bu. İnekler böğürerek sağılmayı bekliyordu. Maymunlar da elbette, birer maymun gibi davranıyordu. Yani perşembe günü ofisin tam bir hayvanat bahçesi olduğunu söylediğimde, bunu bir şey bildiğim için söylüyordum.

Javi'nin birlikte çalıştığı yönetici haftalar önce bir portföy oluşturmuş, sonra bu portföyü ofis içi çalışan teknik yazarlara kontrol ettirmiş, ardından tasarım ekibine göndermiş ve yazıcıdan alınan kopyaları onaylamıştı. Ama bu sabah son haline getirilmiş kopyayı incelerken ortadaki iki önemli sayfanın kayıp olduğunu ve iki sayfanın da ters basıldığını fark etmişti. Kopyayı hazırlattıkları yazıcı Indiana'daydı ve yarınki sunumundan önce kendisine düzgün bir kopya göndermeleri mümkün değildi.

Bu yüzden, Velocity’de çalıştığım iki hafta boyunca ilk kez, beş stajyere de ellerindeki işleri bırakıp Javi’nin bu projeyi toparlamasına yardım etme görevi verilmişti. Bütün fotokopi makinelerini çalıştırdık ve her biri yaklaşık yüz sayfadan oluşan dört yüz portföyü yazdırmaya, bir araya getirmeye, tutturmaya ve dosyalamaya koyulduk. Katie resmi ekip lideriydi; makinelerden çıkan kopyaları alıyor, bize yemek ve içecek getiriyordu.

Mara başlarda orada yokmuşum gibi davranıyordu ama saat akşam yedi buçuğu gösterdiğinde kin tutmaya bile halimiz kalmamıştı. En az dört saattir ayakkabılarım masanın altında tek başlarına duruyordu, Arman kravatını havlu niyetine alnına bağlamış, Javi müziğe uygun bir hızda çalışabilelim diye çalmakta olan şarkıların daha rahat duyulması için telefonunu mutfaktaki bardaklardan birinin içine koymuş, Mara da olabildiğince yüksek sesle şarkılara eşlik etmeye koyulmuştu. İşte o an, bu insanları sevdiğimi fark ettim. Hepsi akıllı, yetenekli ve birbirinden farklı şekillerde eğlenceliydi. Javi aşırı histerik bir tipti ama Mara’nın ani tepkilerinin de şahane bir muzipliği vardı. Arman sesine uygun olarak sakın olsa da istikrarlı ve tutarlı biriydi. Katie ise kusursuz bir amigoydu ama bunu ona söylersem darılacakmış gibi hissediyordum.

En iyisi de Gabriel Fortunato’yu en az on iki saat boyunca düşünmemiş olmamdı. Tamam, kabul ediyordum. Onu düşünmüştüm ama dünkü gibi mideme kramplar girmemişti. O minik ve sakın kuytu köşeden, mutfaktan ve bedenlerimizin yakınlığından uzaklaştıkça, tüm bunların romantik bir şeyin *formülü* olduğunu fark etmiştim. Flört ediyormuşuz gibi hissetmem gayet doğaldı.

Merhaba Kendim! Kendini normal olarak tanımlamıştın. Ortada hiçbir kıvılcım yoktu. Bacağı seninkine çarptıysa, bu bir flört çabası değildi. Fiziksel yakınlığın bir sonucuydu. Onun boyu 188 cm. Seninkiyse 177 cm. Orası, kol ve bacak boyu ortalamanın üzerinde olan insanlar için tasarlanmış gibi durmuyordu zaten.

“Evet bayanlar baylar, bu dört yüzüncü kopya!” diye haykırdı Javi, koşan adam dansı yaparken. Arman ona başını sallayarak eşlik etti. Katie omuzlarını kaydırarak minik bir dans etti ve Mara bana bir beşlik çaktı.

Tekrar ediyorum: Mara *bana* bir beşlik çaktı.

Bugün berbat bir gün olabilirdi ama aslında tüm çitler tamir edilmiş ve minik arkadaşlık tohumları filizlenmişti. Daha bir sürü bahçecilik benzetmesi yapabilirim ve bunların basmakalıp olması umurumda bile değil çünkü hepsi doğru.

Ofisten hep birlikte çıktık ve bu kez akşam yemeği buluşmasında dışlanmadım.

Cuma sabahı her zamanki gibi işe gittim ve büyük bir darbe yedim. Patty’nin gündelik işlerini yürütmeye ve Fortunato hesabıyla ilgili işlerimi halletmeye hazır şekilde resepsiyona geçtim. Ama düzenleme programını açtığımda klasörümü bulamadım. Sadece üzerinde çalıştığım son video değil, dört videonun dördü de kayıptı.

Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

William geldiğinde gizli kapıdan girmesine fırsat vermeden seslendim: “Selam! Video klasörümü yanlışlıkla başka bir konuma taşımadın, değil mi?”

Birinci kattaki büfeden aldığı kahveyi yudumluyordu fakat kahvesini yutarken kaşlarını çattı. “Hayır. Videoyu genel klasöre mı kaydetmiştin?”

“Oraya bakmak aklıma gelmedi.” Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum ama kalbim bir sinekkuşunun kanatları gibi çırpınıyordu.

“Emma bana harika bir iş çıkardığını söyledi ve benim çektiğim görüntüleri de senin düzenlemeni istedi.” Kapıdan içeri girerken yeni görevimi de atamıştı. “Görüntüleri klasörüne çarşamba günü yükledim.”

Klasörümde hiçbir şey yok. Klasörümün kendisi bile ortada yok. “Harika. O görüntülerle neler yapabileceğime bir bakayım.” *Önce nereye gittiklerini bulayım da.*

Aramalardan ve birkaç kişiyi yöneticilerin ofisine yönlendirmekten arta kalan tüm vaktimi sunucuyu köşe bucak tarayarak geçirdim. Gabe’in adını, kendi adımı, Emma’nın adını, hatta William’ın adını arattım. Tüm görüntü dosyalarını taradım. Bu arada aşırı hızlı yazdığım için şifremi üç kez yanlış girdim ve sisteme girişim otuz dakikalığına engellendi.

Katie ve Mara saat on birde gizli kapıdan çıkageldiler. Yemeğe gidiyorlardı çünkü günlerden cumaydı ve cuma günleri erken çıkıyorduk.

“Telefonları bir süreliğine sesli mesaja yönlendirip bizimle gelsene?” Katie neşesinin bende beklediği etkiyi yaratmadığını fark edince masanın üzerinden eğilerek, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Üzerinde çalıştığım videoları bulamıyorum.”

Mara, Katie’yi taklit ederek masanın üzerinden eğilip bilgisayarına baktı. “Dosyaları yedeklememiş miydin?”

“Yedeklemem gerektiğini düşünmemiştim. Her şey sunucuya aktarılıyor.”

“Bu geçen sene benim de başıma geldi. Sunucu ara sıra bazı şeyleri yiyor,” dedi kaşlarını orantısız şekilde çatarak. “Her şeyi en az iki farklı konuma yedeklemelisin.”

“Kaybolan tek bir dosya da değil. Bütün klasör gitmiş.” Ellerimi, onları gözümün önünden çekecek bir toka getirmiş olmayı dileyerek saçlarımdan geçirdim.

“Birisi klasörünü yanlışlıkla silmiş olabilir mi?” diye sordu Katie endişeyle bakarak.

“Hayır...” En azından ben silmemiştim. Bir klasörün tamamını silmenin tek yolu, onu çöp kutusuna sürüklemektir. Minik çöp kutusu ikonuna da tıkladım; bomboştur. Patty’nin bilgisayarında çalışırken sildiğim eski düzenleme taslakları bile yoktu. Birisi burayı da boşaltmıştı. Bu masaüstüne erişimi olan birisi.

“Hemen gitsek iyi olur, böylece hemen döneriz.” Mara bana bakmadan çantasını karıştırıyordu. Benimle hiç göz teması kurmamıştı.

Katie cevap vermedi ama alm endişeyle kırışmıştı.

“Siz gidin. Ben araştırmaya devam edeceğim.”

“Sana bir şeyler getirelim mi?” diye sordu Katie.

“Yok, ben klasörü bulduktan sonra yemek yiyeceğim.”

Mara dudak nemlendiricisini sürmeyi bitirince bana nezaketten fersah fersah uzak bir gülücük attı. “Ne kadar berbat bir durum. Bence bir sonrakinde daha iyi önlemler alırsın.”

Dosyaları o silmiş olamazdı. Bu çok alçakça bir hareket olurdu. Dosyaları sildikten sonra bana o kadar nazik davranamazdı. Davranabilir miydi? Tüm bu şüpheler bir suçlama

halinde dilimin ucuna geldi ve bunu onlar asansöre binene kadar da orada tutmayı başardım.

Mara bütün videoları silmişse bile –ki ben öyle olmadığına inanmak istiyordum– bu onların kaybolduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Resepsiyondan William’ın dahili telefonunu aradım.

“Selam! Ufak bir sorum olacak.” Titreyen bir sesle değil de neşeyle konuşmaya çalışıyordum. “Kaydettiğin görüntüler telefonunda hâlâ duruyor olamaz, değil mi?”

“Maalesef. Onları sunucuya atar atmaz sildim. Telefonumun hafızasında çok fazla yer kaplıyorlardı.”

Olamaz. “Onları bulamadım da.”

Hayal kırıklığına uğramış gibi, derin bir nefes verdi. “Pekâlâ, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bir daha kontrol et.”

Bir daha kontrol ettim. Ama orada değillerdi.

Hiçbir yerde değillerdi.

Evde, kullanıldığında aşırı ısınan eski bir dizüstü bilgisayarımız vardı. İçindeki fan çılgınca döner durur, en sonunda bilgisayar aşırı ısınır ve kapanırdı. O zavallı cihazın neler hissettiğini artık anlayabiliyordum.

Bunu kabullenmekten nefret etsem de ne kadar çabalarsam çabalayayım, bir şeyleri her zaman berbat ediyordum. Bitirmek için sabahladığım projeyi kaç kez mutfak masasında bırakıp evden çıktığımı hatırlamıyorum. Veya antrenmandan önceki gece dans çantamı hazırlıyor ama hemen yanında duran ayakkabılarımı almayı unutuyordum. Neyse ki annem evden çalışıyordu ve her seferinde arkamı topluyordu.

Peki, üniversiteye başladığımda ve ödevimi, bilgisayarımı veya beynimi evde bıraktığımda beni kim kurtaracaktı?

İşte ailemin evden uzakta okumam için bana yatırım yapmaya değmeyeceğini düşünmesi için bir neden daha.

Yarattığım karmaşayla baş etmeyi öğrenmeliydim.

Ne olur ne olmaz diye, son iki hafta içinde oluşturulmuş bütün erişilebilir klasörlere sırayla tıkladım. Bu klasörlerde değildi. Resepsiyondaki bilgisayarın masaüstünde olmadığı gibi, benim dizüstü bilgisayarımda da yoktu. Hiç panik atak geçirmemiştım ama göğsümdeki tekleme ve başımın dönmesi bana ilk krize çok az kaldığını söylüyordu.

Ne yapacaktım? Ne yapabilirdim?

Telefonuma sarıldım ve ağabeyimi aradım.

“Yanlışlıkla mı aradın?” Sesi hem şaşkın hem mutluydu.

“Silinen bir dosyayı geri getirmenin bir yolu var mı?”

“Harikayım. Sorduğun için teşekkür ederim.” Gülüyordu ve bu işime yaramıyordu.

“Max, seni seviyorum. Ama şu anda panik içindeyim.” Neredeyse fısıldıyordum, birinin beni duyup yönetime bildirmesinden korkuyordum. “Bu konuda şaka yapacak vaktim yok.”

“Ne oldu?”

Her şeyi olabildiğince hızlı anlattım. Bazen konuşurken ses hızına ulaşabiliyordum. Neyse ki Max buna alışkındı.

“Yani sana tuzak mı kurdu?”

“Şu anda konumuz bu değil.”

İç geçirdi. “Doğru, bunu sonra konuşacağız. Sana dosyalarını geri getirebilecek bazı talimatlar içeren bir bağlantı göndereceğim ama bu işlem yirmi dört saatten uzun sürebilir. Büyük olasılıkla ofis içi bir sunucu, sistemi temizliyordur.”

Nefesimi kontrol altına almaya çalışarak alnımı masanın kenarına dayadım. “Tamam.”

“Eğer işe yaramazsa –yaramayacak demiyorum– Fortunato’yu arayıp yeni bir çekim yapmayı teklif etmeyi düşündün mü?

Düşünmemiştim. Çünkü bu korkunç bir fıkre benziyordu. “Bu durumda Emma ve William’a dosyaların silindiğini söylerim, bu da bir çuval inciri berbat ettiğim anlamına gelir.” *Yine.*

“O zaman söyleme. Sadece Fortunato’yu ara ve en kısa sürede bir çekim daha yapman gerektiğini söyle. Başı gerçekten bu kadar büyük beladaysa ve kendini bu durumdan gerçekten kurtarmak istiyorsa bunu sorgulamadan yapacaktır.”

Benden cevap gelmeyince devam etti. “Mads, sadece bunu nazikçe öner. Ona dosyaların silindiğini ve çekimi yapmazsan başının büyük derde gireceğini anlat. Bana biraz benziyorsa, kahraman olma fırsatına balıklama atlayacaktır.”

“Sana kesinlikle benzemiyor.”

Max hayal kırıklığıyla bir of çekti. “Tamam. Yapma. Durumu itiraf et veya daha da iyisi, Emma’ya şu Mara denen kızın dosyaları sildiğinden şüphelendiğini söyle.”

“Bunu kanıtlamanın bir yolu var mı?” Sesim kendi kulaklarıma bile çok mızımız gelmişti.

“Herkesin erişebildiği bir sistemde mi? Sonuç olumsuz, Hayalet Sürücü.”

“Iyy. Daha fazla *Top Gun*’a hayır.”

“Rica ederim.” Alaycı ifadesi telefondan bana kadar geliyordu ve onu, odasındaki sandalyeyi geriye yatırmış vaziyette hayal edebiliyordum.

Neredeyse gülümsemeyi başarmıştım ve bu, kalp atışla-

rımın biraz hız kestiğini fark etmemi sağladı. “Üzgünüm. Teşekkür ederim.”

“Annem sana Dört Temmuz tatilinde yanına geleceğimizi söyledi mi?”

Ensemdeki saçlar ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Beni kontrol etmeye mi geliyor yani?”

Şefkatle güldü. Bunu fark etmiştim çünkü Max benim erkek halimdi. “Altında yatan asıl niyeti kesinlikle budur ama bunu son bir aile tatili olarak düşünüyor bence.”

Bu sözler canımı en az Küp’ün legolarından birine bastığım zamanki kadar yakmıştı. Kalbimde beklenmedik, keskin bir sızı hissettim. “Ah, bu çok üzücü.” Gerçekten de öyleydi. Max üniversiteye gitmeye dünden hazırdı ama bu, bizim onu göndermeye hazır olduğumuz anlamına gelmiyordu. “Kim yatağımın ayakucunda oturacak ve aptalca bir şey yaptığımda beni sakinleştirecek?”

“Beni *arayabilirsin*, biliyorsun.”

“Benimle uğraşacak vaktin olmayacak ki.”

Fazla uzun bir sessizlikten sonra, “Muhtemelen,” dedi.

Dürüstlüğü beni güldürmüştü; tam da Max’in vereceği bir cevaptı bu. “Senden nefret ediyorum.”

“Duygular karşılıklıdır ama yine de annemi Noel’den önce beni ziyaret etmene izin vermesi için ikna etmeye çalışıyorum.”

“Gerçekten mi? Bu... Hay aksi. Asansör. Gitmem gerek.” Max cevap veremeden telefonu kapattım ve neredeyse aynı anda, göndereceğini söylediği bağlantı telefonumun ekranında belirdi. Bunu ona pek sık söylemesem de harika biriydi.

Asansörün kapısı kayarak açıldı ve içinden, bir şeylere

gölmekte olan Katie ve Mara çıktı. İkisinin de elinde cadde üzerindeki salata restoranının poşetleri vardı fakat Katie masama bir kurabiyeyle bir saç tokası bıraktı ve göz kırparak uzaklaştı.

Nezaketi beni büyülemişti. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu anlamış ve alıp gelmişti. Düşünceli hareketi, içinde bulunduğum panik havasını bir nebze yatıştırdı.

Saçımı atkuyruğu halinde topladım ve Max'in gönderdiği bağlantıda yer alan talimatları uygulamaya başladım. Bir Geçmiş düğmesinin varlığından bile haberim yoktu ve bu düğme sayesinde William'ın videolarına erişmiştim.

Ama küçük bir sorun vardı: Benimkilerden hâlâ eser yoktu.

On Dört

Aklınızda bulunsun, Yenile tuşuna tekrar tekrar basmak Geçmiş klasörünüzdeki dosyaları değiştirmiyor. Bilgisayarınızı kapatıp yeniden başlatmak da. Hele klavyenin üzerine kapanıp ağlamak, asla.

Tam olarak ağlamıyordum ama aldığım psikoloji dersinde yasm tüm aşamalarını öğrenmiş ve sabahtan bu yana hepsini hızlıca atlatmıştım.

İnkâr: Dosyalar kaybolmadı. Buralarda bir yerdeler. Biliyorum.

Öfke: Böyle bir şey nasıl olmuş olabilir?

Pazarlık: Fişini çeksem dosyalarımı bana geri verebilir misin?

Depresyon: Haaayyyyyyyyyyır!

Kabullenme: Tamam, dosyalar kayboldu. Bu konuda ne yapabilirim?

Sorunu çözecektim, yapacağım şey buydu.

Saat on iki buçuğu gösterdiğinde ve kattakilerin çoğu hafta sonuna erken başlamak üzere ofisten çıktığında,

Emma'nın odasına sızdım. Burası şık, fütüristik hatlara sahip, beyaz ve gümüş rengi mobilyalarla döşenmiş cam bir küptü. Tıpkı dairesi gibi, kişiliğinin bir başka yönünü yansıtıyordu; kaliteli ve klas bir havası olan verimli ve işlevsel bir yerdi. Emma'nın ofisinin kapısı, diğer orta kademe yöneticilerin ofislerindeki ahşap kapılardan farklı olarak boydan boya camdı. Kapıyı tıklatınca başımı incelediği şeyden kaldırmadan elini sallayarak beni içeri çağırdı.

Watford başını kaldırıp beni görünce göbeğini açarak yana devrildi.

Emma beni köpeğinden daha coşkulu karşıladı. "Dün o kadar çılgın bir gündü ki Gabe'le buluşmanızın nasıl geçtiğini sormayı unuttum."

Olan biteni kısaca özetledim ve Moretti'nin Yeri'nde sorduğum sorulara aldığım cevapları da ekledim.

"Maddie! Bu harika." Heyecanla masasına vurdu. "Birden fazla yeteneği olduğunu bilmiyordum."

"Evet." Yalan söylemeden önce yutkunmam gerekti. Annemin yüzde yüz dürüst olmadığını fark etme gibi sihirli bir gücü vardı ve bunun Emma'ya da geçmemiş olduğunu umuyordum. "Onu piyano çalarken ve başka şeyler yaparken çekebileceğimi düşündüm." Kaybettiğim diğer her şey gibi. Bu çok üzücüydü çünkü o seri ayak antrenmanı videosu çok iyiydi.

"Mükemmel. Bunu bir an önce planlayın."

Kendini bırakma. Rahatladığını çaktırma. "Tamam, tabii ki. Sence William'ın benimle gelmesine gerek var mı yoksa..."

"Hayır, o anket analizinden başını kaldıramıyor. Bunu Gabe'le tek başına halletsen olur mu?"

“Kesinlikle!” Sakin ol, Mads. Kendini ele vermenin sırası değil. “Yani bu, William’a bu işte gerçekten iyi olduğumu gösterebilmem için harika bir fırsat bence.”

“Kesinlikle.”

Koridorda yürümeye başlamadan önce Gabe’e mesaj attım:

Ben: Selam. Sosyal medya hesapların için buluşup birkaç video daha çekebileceğimiz bir zaman kararlaştıralım. Özellikle de piyano çalarken. Lütfen bana ne zaman uygun olduğunu bildir. Ama mümkün olduğunca çabuk. Lütfen.

Telefonum anında titredi.

Gabe: İki kez lütfen dedin.

Sesindeki küstah tonu kesinlikle hayal edebiliyordum. Fiziksel olarak aynısını yapsam da ona bir göz devirme emoji göndermemek için kendimi zor tuttum.

Ben: Pardon.

Gabe: Şimdi de 1 kelimelik cevaplar mı veriyorsun?

Yüzümde zoraki bir gülümseme belirdi.

Ben: Belki.

Gabe: Evet.

Tamam. Madem öyle, bu oyunu oynayacaktım.

Ben: ???

Gabe: Pazar.

Ona bir raptiye emoji göndererek tek sözcük yazmadan bana konumu göndermesi gerektiğini söylemiş oldum. Bundan iyisini yap bakalım. O da bana konumunu gönderdi; bu mesajı, oynadığımız oyunun kuralları gereğince benim yazdığım metinle aynı kulvardaydı. O anda sadece işimi halletmek yerine o kahrolası Gabriel Fortunato’yla oyun oynadığımı fark ettim.

Ben: Kaçta?

Gabe: 19.00.

Ben: Bu biraz zaman alabilir.

Cevaben sadece bir “tamam” emojişi gönderdi. O kazanmıştı ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Planımı Em teyzeme de anlatmak üzere ofisine geri döndüm fakat teyzem telefonla konuşuyordu. Dirseğini masasına, alnını da avcuna dayamıştı ve önündeki takvimin üzerinde buruşuk bir mendil vardı. Onu bu kadar üzgün görmek beni çok şaşırtmıştı. Dedem öldüğünde bile gülmeyi, şakalaşmayı ve babasıyla biriktirdiği mutlu anılarını anlatmayı başarmıştı. Cenazesinde o kadar ikna edici bir konuşma yapmıştı ki dedemi daha yakından tanımış olmayı dilemiştim ve Em tek bir damla bile gözyaşı dökmemişti. Şimdi onu bu kadar sarsan neydi?

Watford masanın altındaki yerinden doğruldu ve patisini Em’in koluna koydu; bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmişti.

Ben de aynıını yapmak istediysem de Watford’u kendisinden uzaklaştırdığında rahatsız edilmek istemediğini anladım. Konuşmasının bitmesini beklemek yerine cam ofisin yanından bir sürüngen gibi geçerek depo odasından bir halka ışıklı tripod aldım, hafta sonu da kullanacağım şirket bilgisayarımı çantasına koydum ve Patty’nin masasını düzenledim.

Kontrol için döndüğümde Emma’yı sırtını kapıya dönmüş, bilgisayarında bir şeyler yazarken buldum.

“Ben çıkmaya hazırım,” diye fısıldadım kapıyı sadece başımın geçebileceği kadar aralayarak. “Sen ne zaman çıkarsın?”

Bana döndü, hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. Ne gözleri şişmiş ne makyajı akmıştı. Birkaç dakika önceki moral bozukluğundan eser yoktu.

“Daha değil. Yapmam gereken birkaç şey daha var. Watford’u gezdirebilir misin?”

“Elbette.”

Watford, Emma’nın ayaklarına dolanmış yatıyordu ve sahibesi tasmaını çektiğinde ayağa kalkmayı reddetti. “Haydi, Watty.” Genellikle bacağını tasmanın deliğinden daha kolay geçirmek için bir patisini kaldırırdı ama bu kez homurdandı ve daha da büzüldü.

Emma başını salladı, şaşırılmıştı. “Benim koca bebeğim yürüyüş yapmak istemiyor mu?” dedi köpeğiyle konuşurken kullandığı o aptal ses tonuyla. Watford, Emma’nın elini yaladı ve burnunu bileğine yasladı. “Neden bu kadar yapışkan olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

Benim vardı. Watford devasa ve pasaklı olduğu kadar akıllıydı da. Emma köpeğinin kulaklarını nazikçe kaşıdı. “Eve dönerken onu ben gezdireceğim sanırım.”

“Mantıklı. Bir şeye ihtiyacın var mı?” *Birisiyle konuşmak gibi.* Bunu dile getirmesem de kendisini dinleyecek birine ihtiyacı olup olmadığını merak ediyordum.

“Biftek ve patates kızartması yiyoruz, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“O zaman başka bir şeye ihtiyacımız yok.”

Yine de markete uğradım ve Em’in favorisi olan çikolata parçacıklı naneli dondurmadan iki litre aldım.

Sanırım bu hafta bitmeden ikimizin de buna ihtiyacı olacaktı.

Emma saat beşi biraz geçe eve geldiğinde, kanepede kıvrılmış William'ın videosunu düzenliyordum.

“Selam,” dedi bitkin bir sesle ve ten rengi topuktan bağlı ayakkabılarını kapının önüne fırlatıp ayaklarımı kanepeden indirdi.

Bir külçe yığını gibi yanıma çökerken, “İyi misin?” diye sordum.

Watford aramızdaki boşluğa tırmanmaya çalışıyordu ama aramızdaki boşluk sığamayacağı kadar dardı. Başlı Emma'nın bacağında, poposu da benim kucağımdaydı. İkimiz de eve gelirken kokmuş olmasına rağmen onu itip uzaklaştırmadık.

“Yemeği eve söylesek olur mu?” diye sordu. “Yine biftek ve patates kızartması yiyelim ama yemeğimizi pijamalarımızla yemek harika olmaz mı?”

Hedefi güzel saptırdın, Em. “Bence süper fikir.” Özellikle de kendi pijamalarımın üzerimde olduğunu düşününce.

Em sipariş verirken ben de video düzenlemeye döndüm. William'ın çektiği görüntüler benimki kadar iyi değildi, bu yüzden bunu düzgün göstermek kendi videomda olduğu kadar kolay olmuyordu. Her şeyi göz seviyesinde çekmişti ve bu gizli çekimler için iyi bir yöntem olsa da kendi videoma uyguladığım hiçbir şeyi tekrarlayamıyordum.

Emma yatak odasından makyajsız yüzü ve tepesinde topladığı saçlarıyla çıkageldi. Pijamalarının içinde daha genç görünüyordu. Otuz sekiz çok büyük bir yaş değildi ama süs-

l  gard robundan çıkmış parçalarla yarattığı m kemm l görünümü olmadan annemle aralarındaki yaş farkı altıdan da fazlaymış gibi görünüyordu.

The Bachelorette’in kaydedilmiş bir bölümünü açtı ve yemeğimizi televizyonun önünde konuşmadan yemeye başladık. Bu hiç normal değildi.

“Em, bugün bir şey mi oldu? İyi görünmüyorsun.”

Rokfor serpiştirilmiş patates kızartmalarından birini ağzına attı, uzunca bir süre boyunca çiğnedi, yuttu ve en sonunda, “Geoff aradı,” dedi.

Bu ismi anlamlandırmam bir dakika kadar sürmüştü. Boşanma tamamlanmadan önce de Geoff enişte olmaktan çıkmıştı gerçi, ailemle geçirdikleri son Noel’den beri onu bu şekilde anmıyordum. Otelde de kalabilecekleri halde her zaman o Noel sabahı deneyimini yaşamak isterlerdi. K p, Noel Baba’nın büyüsüne fena halde kapılmıştı ve hediyeleri açmasını izlemek çok güzeldi. Annem her yıl Em ve Geoff’a, bizimkilere uygun ekose desen pijamalar alırdı ve ikisi televizyon koltuğuna birlikte oturarak kendi çocukları olduğunda sürdürecekleri gelenekler hakkında fısıldaşırdı. Birlikte geçirdiğimiz son Noel de önceki beş Noel gibiydi ama o yıl normalden daha fazla kar yağmış ve Geoff arka bah emizi boydan boya geçen bir tünel inşa etmemize yardım etmişti.

O zaman hiçbirimiz o olimpiyat yla takıldığını bilmiyorduk. Hiçbirimizin Geoff’un gelmiş geçmiş en iyi sahte ar olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Hain Piç’ten mi bahsediyorsun?”

Aniden dilini ısırımış gibi büzüldü. “Onu böyle anmayı gerçekten bırakmalısın.”

“Bu öyle biri olduğu gerçeğini değiştirmeyecek.” Bu, ne aklıma her gelişinde damağımda oluşan tadı değiştirecekti ne de teyzemi üzdüğünü. Ne de Noel anılarımın çoğunu, New York’a ilk gelişimi ve okyanusta yaptığım ilk ve *tek* gezinin anılarını varlığıyla kirlettiği gerçeğini.

“‘Büyüyünce anlarsın’ demek istemiyorum çünkü bunu anlamamı kesinlikle istemem.” Teyzem gözlerini kapattı ve başını kanepenin sırtına yasladı. “İlişkiler karmaşıktır. Birileri kalbini kırsa, hatta sana zarar verse bile onları sevmeyi bırakmak zordur.”

Anladığımı söylemek istemiyordum çünkü Geoff ailemize ihanet etmiş olmasına rağmen, yaptıkları özellikle de Emma’yı mahvetmişti. Bugün Emma’nın ağladığını ilk kez görmüş olabilirdim ama bu ilk kez *duyduğum* anlamına gelmiyordu. Boşanma davasını ve birlikte yaşadıkları evin satışını kapsayan sürecin son birkaç ayını yanımda geçirmişti. Bizimleyken Aşırı Eğlenceli Em Teyze’ydi ama geceleri annemle konuşurken hıçkırarak ağladığını duyardım. Geoff’un kendisine ihtiyacı olduğunda ona yeterli zaman ayırmadığını söylüyor, bu ihanetten kendini sorumlu tutuyordu. Onu olması gerektiği gibi sevmek yerine, kendini karısı olmanın gerektirdiği sorumluluğa fazla kaptırdığını düşünüyordu.

Bana kalırsa bunların hepsi tuhaf bir gerekçelendirme çabasından ibaretti. Geoff yanlış bir karar vermişti ve Emma ne yaparsa –veya yapmazsa– yapsın, onun eylemlerini kontrol edemezdi. Geoff kocaman adamdı sonuçta ve aldatma kararını kendisi vermişti.

Ne var ki Geoff’un Emma’yı sevdiğini biliyordum. Tıpkı anne babamın birbirini sevdiğini bildiğim gibi.

Anlayamadığım tek şey, bir insanın sevdiği birini üzecek kararları, üstelik tekrar tekrar, nasıl alabildiğiydi.

Konuşmaya başlamadan önce ağızındaki lokmayı tuttum. “Neden aramış?”

İç geçirdi ve patatesinin ucunu kemirdi. “Haftaya buraya gelecekmış ve Watford’u görmek istiyormuş.”

“Yani seninle de görüşmek zorunda kalacak.”

Emma çaresizlikle başını sallayarak bir başka rokfor parçası bulana kadar patates kızartmalarını karıştırdı.

“Ve sen onu hâlâ seviyorsun.”

Omuz silkti. “Sevmemeliyim.”

Ama bu sevmediği anlamına gelmezdi. Bu itiraf karşısında ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Bir yanım buluşacakları yere Watford’u götürmeyi ve Geoff’a biraz akıl vermeyi teklif etmek istiyordu. Eniştesinin omuzlarında dolaştığını ve formasını giydiğini anımsayan içimdeki küçük kızsı her şeyin eskisi gibi olmasını diliyordu.

Geriye dönmenin bir yolu olmadığını da biliyordum elbette.

Sesim kısıktı. “Almamamı söylediğin halde dondurma aldım.”

Emma’nın yüzü en geniş gülümsemesiyle aydınlandı. “Derhal mideye indirelim.”

Konuşmamız herhangi bir yere gitmemiş, herhangi bir karar alınmamış veya plan yapılmamıştı ama dip dibe oturduk ve aynı kaptan dondurmamızı yedik. İkimiz de iyiydik.

On Beş

Pazar günü öğleden sonrasında kurnaz davranmaya çalışarak Gabe'e şu mesajı gönderdim:

Ben: Velocity'den bir ışık ve bir tripod ödünç aldım. 19.00'da görüşürüz!

Ona yaptığımız planı, hatırlatmam gerekiyormuş gibi hissettirmeden hatırlatmak istemiştim.

Gabe: Gelip seni almamı ister misin?

Beynim evet diyordu. Ekipman gerçekten ağırdı, özellikle de otobüsle taşımam gerektiğini düşününce. Ama bunu ona söylemedim.

Ben: Gerek yok. Benim için yolunu değiştirme.

Gabe: Saat 19.00'da evinin önünde olacağım.

Hazırlanmam çok uzun sürdü. Emma'nın gardırobundan bir şeyler mi giymeliydim, yoksa evden getirdiğim kıyafetlerden birini mi? Profesyonel veya seksi görünmek için çok uğraştığım izlenimini vermek istemiyordum. Her zaman böyle giyinmekle her zaman mükemmel görünmek arasın-

daki o minik boşluğu dolduracak bir seçim yapmak istiyordum. En sonunda Em'in dolabından omuzları açık siyah bir bluz ve beyaz bir şort seçtim.

Sonra da yirmi dakika boyunca Belden-Stratford'un ön sundurmasında oturup bekledim.

"Muhtemelen trafiğe takılmıştır," dedi kapı görevlisi Kevin, saatine bakarak. "Ona mesaj attınız mı?"

"Şimdi atıyorum."

On dakika daha bekledikten sonra ön basamaklara koyduğum çantaları aldım.

Kevin dudaklarını kenetlemiş, kaşlarını çatmıştı. "Umarım sağlam bir mazereti vardır."

Mesajıma ve hiçbir aramama dönmemeye mi? İşte bundan şüpheliydim. "Öyle umalım, Kevin."

Rahatça girebilmem için altın çerçeveli cam kapıyı tuttu. Hislerim, beni aşağı çeken çantalardan da ağırdı. Jan'ın gülümsemesini görmezden geldim ve elektronik turnikeden geçmek üzere kartımı elime aldım.

"Madeline!"

Döndüm ve Gabe'in lobiden bana doğru koştuğunu gördüm. "Geciktiğim için özür dilerim." Elimdeki çantayı kapı. "Haydi gidelim."

Bir yanım onu buradan göndermek istese de yapacağım çekimlerin hatırına sustum. Öfkemin –ve biraz incinmiş duygularımın– işimin önüne geçmesine izin vermeyecektim, bu yüzden peşine takıldım. O belalı bir yıldız futbolcuydu, bense bir stajyer. Zamanıma değer vermemesine neden şaşıırıyordum ki?

Artık benim için hiçbir şey fark etmezdi.

Kevin çalışmakta olan Ferrari'nin yanında bekliyordu ve

Gabe'le kapıdan çıktığımızı görünce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

“İyi şanslar, küçük hanım,” dedi arabaya binerken.

Şansa neden ihtiyacım olduğunu anlamasam da teşekkür ettim.

Gabe, Belden-Stratford'un önünden çıkarken arabanın kapısına yaslandım ve pencereden baktım. Arabayı tek eliyle kullanıyor ve başparmağını duyulmayan bir ritimle direk-siyona çarpıyordu.

En sonunda boğazını temizledi ve “Neden geç kaldığımı sormayacak mısın?” dedi.

Sormak istiyordum ama sormayacaktım. “Yoo.”

“Yine tek kelimeyle mi konuşmaya başladın.”

“Hayır.” Aslında evet demek istesem de ağızımdan hayır çıkmıştı.

Hafifçe güldü. “Gergin görünüyorsun. Bana mı kızdın?”

“Gergin değilim.” İşte. Ağızımdan iki kelime çıkmıştı. Ve bu tamamen yalandı. Elbette kızmıştım. Onu tam bir saat beklemiştim ve o beni aramaya zahmet bile etmemişti. Ama bu, gecikmekten de fazlaydı. İşimin ona, toplum içinde kullanacağı bir kişilik yaratmak olduğunu biliyordum ancak hangi zamanlarda kendisi gibi davrandığından veya kame-ralara oynadığından emin olamıyordum. Şu anda kapüşonlu eşofman üstünü giymiş somurtkan futbol yıldızı mıydı, yok-sa Moretti'nin Yeri'ndeki flörtöz çocuk muydu?

“Sana inanmıyorum,” dedi.

Ben de ona kendi omuz silkme tarzıyla cevap verdim. İsteddiği gibi yorumlayabilirdi.

Chicago Nehri'ni geçene kadar ikimiz de konuşmadık. Boğazını temizledi. “Chicago'nun lanetli olduğunu biliyor muydun?”

“Ne?” Ona doğru döndüm, bu aniden gelen, rastgele gelen bilgi nedeniyle yüzümü buruşturdum.

“Eski Avrupa şehirlerinin çoğu öyle ama Chicago’nun bu kadar köklü bir tarihi olduğunu bilmiyordum.”

“Chicago Fire’ı mı kastediyorsun?”

“Sadece o değil. Bir Hayalet Turu sırasında bu şehirle ilgili pek çok hikâye öğrendim...”

“Nerede?”

Gabriel Fortunato’nun utançtan kızaracağını asla tahmin edemezdin. Mahcup bir şekilde omuz silkerek omuzlarını kulaklarının hizasına çekti. “Tarihi seviyorum ve dün gece çok canım sıkılmıştı. Bilet de vardı.”

“Bir saniye. Sen *dün gece* bir Hayalet Turu’na mı katıldın? Bugün gecikmenin nedeni bu mu?” Sıkılmış olduğu bilgisini tamamen göz ardı etmiştim. Elbette birlikte takılacak birini bulabilirdi. “Bütün geceyi hayalet avlayarak geçirdiğin için mi?”

“Hayır.” Başını salladı. “Geç kaldım çünkü arabamı kız kardeşim almıştı.”

“Kız kardeşin mi?”

“Evet. Iliana? Geçen gün evime geldiğinde tanışmıştınız. Sana kahve yapmıştı.”

“O kız senin *kardeşin* miydi?” Evindeki kızın dosyasındaki aile fotoğrafında boy gösteren kızla alakası yoktu. Ergenlik nelere kadirdi.

“Bir saniye...” Sesinde bir muziplik sezdim. “Sen kim olduğunu sanmıştın?”

“Önemli değil.” Bu konuda ağzımı sıkı tutarsam Bar Kızı’nın sevgilisi mi yoksa tek geceliğine takıldığı biri mi olduğu üzerine kafa yorduğumu açıklamak zorunda kalmaz-

dım. “Telefonun bozuk, kırık ya da kayıp olmalı. Belki de numaramı kaybettin? Veya...”

“Dio, dur! Üzgünüm, tamam mı? Iliana eve gelmesi gerekenden daha geç geldi, tartıştık ve telefonumu evde unuttum. Adresini de bilmiyordum, bu yüzden Moretti’nin Yeri’ne kadar giderek hangi otelde kaldığını hatırlamaya çalıştım.”

“Yapman gereken tek şey, ‘Lincoln Parkı Hayvanat Bahçesi’nin yakınındaki oteller’ yazmaktı.” Eğildim ve konsola takılı GPS’ye tıkladım. Ekranda dört seçenek belirdi. “Ah.”

“Hangisi olduğundan emin olamadım.” Sesinde pişmanlık vardı ve direksiyona iki eliyle birden yapışmıştı. “Gerçekten zamanında gelmek için elimden geleni yaptım. Bugün her şey bana karşıydı sanki.”

Başka bir deyişle, çoğunlukla geçirdiklerime benzer bir gün geçirmişti. Ne kadar hazırlanmış olursam olayım, doğru adımları atmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, mutlaka yolunda gitmeyen bir şeyler oluyordu. Listenin başında da şu anda bu arabada olmam vardı. En özverili çabalarım rağmen evren bana hep karşıydı.

Aramızdaki sessizlik, hissettiğim suçluluk duygusunu kabullenip kelimelere dökmeme yetecek kadar yoğundu. “Seni bütün gün uyumakla suçladığım için özür dilerim,” dedim yumuşak bir sesle.

“*Fa niente.*” Bu cümleye bir de omuz silkme eşlik etmişti.

Bir yanım, onu şu omuz silkme hareketini bir iletişim yöntemi olarak kullanmaktan vazgeçirmek için omuzuna bir tane yumruk geçirmek istiyordu. “Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Aslında bu... Sorun yok demek. Endişelenme yani.”

“*Fa niente?*” son heceyi soru sorar gibi vurgulayarak tekrarladım.

Başını sallayarak sıırttı. “Güzel.”

Sohbet kapısını açan o olmuştu ve bu kapıyı açık tutmak da benim görevimdi. Kolay bir soru sormaya çalışırken alt dudağımı ısırđım. “Bu gece ne çalmayı düşünüyorsun?”

Gabe kaşlarını kaldırarak bana baktı ve o çapkın gülümsemesini takındı. “Sürpriz.”

Kapıyı açtığıında, dairesi zifiri karanlıktı. Navy Pier’e ve göle bakan pencerelerin güneşlikleri tamamen kapalıydı. El yordamıyla duvardaki düğmeyi buldu ve sehpaların üzerindeki iki loş lambayı yaktı. Işığın hoş bir atmosfer oluşturmaması gerekiyordu aslında ama ortam fazla loştu.

Ekipman çantamı kanepeye koydu ve perdeleri açmaya başladı. Dalgaların üzerinden yansıyan gün ışığını minik bir tablo halinde görebiliyordum fakat dönme dolabın ışıkları da yanmıştı ve limanın iki yakasındaki sulara da parlak ışık hüzmeleri yansıtıyordu. Ne kadar para ödediğini hayal bile edemediğim bu manzara, bugün işimize yarayacaktı.

“Tanrım, muhteşem.” Tripodla uğraşmama gerek kalmamıştı. “Otur ve bu güzel ışık kaybolmadan bir şeyler çal.”

“Hemen mi?”

“Evet!” Sesindeki tizleşmeyi göz ardı etmiştim. “Haydi.”

Piyanonun kıvrımına konuştandım ve yüzüyle ellerini kadraja alabilmek için tuhaf bir açıyla eğildim. Normalde

pek minnettar olmadığım boyum bugün gerçekten işe yarıyordu.

Gabe tabureye oturdu, avuçlarını birkaç kez bacaklarına sildi ve ellerini klavyeye koydu. Sonra başını kaldırıp benden gelecek işareti bekledi. Düğmeye bastım, iki saniye bekledim ve sadece ağız hareketleriyle, “Başla!” dedim.

Önce sağ eliyle başladı; sadece baş ve serçe parmağını kullanıyor, tuşlara yumuşak hareketlerle vuruyordu. Sonra devreye sol eli girdi ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Parmakları tuşların üzerinde dans ederken vücudu da ritme doğal bir tempoyla eşlik ediyordu. Bu şarkıyı biliyordum, geçen seneki yarışma solomdu ama onu hiç bu şekilde dinlememiştım. Karmaşık ve kırılgandı fakat gücünü bunlardan almıyordu.

Klavyeden başını kaldırdı ve bakışlarımız buluştu; bakışları köprücük kemiğimde gezinen bir parmak ucu veya ensemeye konulan bir öpücük gibiydi. Gözleri yeniden tuşlara döndüğünde, düzensizce nefes aldım.

Onu piyano çalarken izlemenin bu kadar özel bir deneyim olacağını hayal bile etmemiştim. Derin bir bas notaya sesi kısılana kadar basarak şarkıyı bitirdi, ben de kaydı durdurdum.

“Evet...” Müziğin etkisinden çıkmaya çalışarak duraksadım. “Bence sadece kendini beğenmiş değilsin. Sen bu işte gerçekten iyisin.”

Gabe şaşkınca gülümsedi. “Teşekkür ederim, galiba öyle.”

“Rica ederim.” Dirseklerimi piyanonun kenarına yaslayarak arka planı kontrol etmek üzere videoyu oynattım. Gabe tabureden kalkarak arkama geçti, omuzumun üze-

rinden ekrana bakıyordu. Varlığı saçlarımda ılık bir esinti yaratıyordu. Gözlerim ekranda olsa da bedenimin her bir milimetrekaresi ona odaklıydı. Kot pantolonlu bacakları dizimin kenarına değiyordu. Piyanoya yasladığı sağ eliyle de etrafımda yarım bir kafes oluşturmıştu.

Birkaç kişiyle çıkmış, pek çok kez öpüşmüştüm. Ama bir kapı eşiğinde veya basamakta alelacele verilen bu öpücüklerin hiçbirinde karşımdakinin bu kadar farkında olmamıştım.

Video bitti. Başımı telefonumdan kaldırmaya korkuyordum. Kuruyan ağzımı yutkunarak nemlendirmeye çalıştım. En sonunda videoyu, piyanodan bana baktığı âna sararken, “Evet?” demeyi başardım. Kalbim göğüs kafesimde deli gibi atıyor, her bir kaburgama tek tek çarparak geziniyordu. “Ne düşünüyorsun?”

Tabureye güm diye oturdu. “Hiç beğenmedim.”

“Ne? Neden?”

Başını önüne eğdi ve parmağıyla öfkeli bir ses çıkaran minör bir tuşu dürttü. “Videoyu diğer taraftan çek.”

“Ama Navy Pier manzarası...”

“Bu da sorunun bir parçası. Hangi apartmanda yaşadığımı tespit etmeye çalışıp evden çıkmamı bekleyecek insanlar var.” Başını kaldırdı ve anlık bir göz temasından sonra bakışlarını piyanoya çevirdi. “Daha da kötüsü, buraya nasıl gireceklerini bulmaya çalışacaklar. Buna ne benim ne de Iliana’nın ihtiyacı var.”

“Bu imkânsız. Ne yapacaklar? Pencerelemi mi sayacaklar?”

“Belki? Daha önce oldu.”

“Evine mi geldiler?”

Bana bakmıyordu, gözlerini tuşlara dikmişti. “İtalya’dakine geldiler. Gittiğim spor salonuna, hatta arabama da. Attıkları taşlarla ön camını kırdılar.” Yutkundu ve bana baktı. “Barselona’daki bir antrenman sırasında bana saldırmaya çalışan bir hayranım olduğunu biliyor musun?”

Piyanonun etrafından dolaştım ve yanına oturdum. “Hayır.”

“Şaşırmadım.” Gülümsemesi buz gibiydi. “Hayranlar sahaya indiğinde kameralar kaydı keser. Başkalarının da bu şekilde ünlü olabileceklerini düşünerek benzer şeylere kalışmasını önlemek için.”

“Sahaya mı girdi?” Sorularına verdiği her cevapla boğazımdaki yumru biraz daha büyüyordu.

Gabe parmaklarını saçlarından geçirdi. “Güvenliği geçip barikatları aşmış. Takım arkadaşlarım olmasaydı...”

“Onu durdurdular mı?”

“Evet.” Yüzünden bir gülümsemenin gölgesi geçti. “Takım arkadaşlarıma bulaşmak istemezsin.”

Omuzlarım bu ani farkındalıkla döndü. “Elimizdeki hesapların hiçbirinde kişisel bir şey bulunmamasının nedeni bu.”

“Kısmen. Sadece...” Sert bir melodi çalarak duraksadı. “Dünya Kupası’ndan sonra herkes benden *nefret* etmeye başladı. Muhtemelen İtalya’da bunu sonsuza dek sürdürecekle olanlar da vardır. Kişisel şeyler –başarıların, başarısızlıkların, en özel anların– insanlarla paylaşıldığında, bunların hepsi sana ait olmaktan çıkar.”

Sözleri bende grip etkisi yaratmıştı. Midem bulanıyor, kemiklerim sanki birbirine geçmiş gibi ağrıyordu. “Bunu yapmak zorunda değiliz. Bunu kendine saklamak istiyorsan

öyle yapmalısın.” Bu beni üzerinde çalışacağım malzemeden mahrum etse bile.

Yeniden konuşmaya başladığında sesi yumuşaktı. “İnsanların yaptığım her şeyi değerlendirmesinden ve beni yeterince iyi bulmamasından çok yoruldum. İnsanların bu videoyu gördüklerinde neler diyeceklerini hayal edebiliyor musun?”

İfadesi çok açık, çok çaresizdi.

“Senin ne kadar yetenekli olduğunu görecekler.” Ve kendime hâkim olamayıp elini tuttum.

Yüzünde, ancak böyle anlarda ortaya çıkabilecek utan-
gaç bir gülümseme belirdi ve o an, dünyaca ünlü futbol
yıldızı Gabriel Fortunato’nun endişeli olduğunu fark ettim.
Boğazında bir yükselip bir alçalan yumruyu yuttu ve de-
rin bir nefes aldı. Kontrolünü görünür şekilde ele alıyordu.
“Sana bir söz verdim. Sen çocukların fotoğraflarını çekme-
meyi kabul ettin ve sözünü tuttun. Bu şarkı yeterli olacak
mı?”

Konuşurken gözlerim dudaklarına, kullandığı sözcük-
lerin dudaklarında nasıl şekillendiğine takılmıştı; neredey-
se hangi soruya cevap verdiğimi unutuyordum. “Elbette.”
Kendimi Gabriel Fortunato’nun çekiminden kurtarmak için
ayağa kalktım. “Seni doğru olmadığını hissettiğin herhangi
bir şey yapmaya asla zorlamayacağım.”

“Teşekkür ederim.” Gabe nefesini uzun uzun, yavaşça
verdi. “En son ne zaman birinin nasıl hissettiğimle ilgilendi-
ğini hatırlayamıyorum.”

Kalbim göğüs kafesimin içinde şişmiş, akciğerlerime
baskı yapmaya başlamıştı. Onun adına üzgün olduğum ka-
dar kızgındım da. O Küp değildi ki. Parkta zorbalığa uğ-

rayan küçük bir çocuk değildi ama kalbimde hissettiğim duygular, kardeşim için hissettiklerimle aynıydı. Gabe ben-den daha büyük, daha iri yarı ve muhtemelen daha olgundu ancak bu kendini, çıkarlarını içlerinden gelerek gözetmesi gereken yetişkinlere karşı koruyabildiği anlamına gelmezdi.

“Şimdi eşyalarımı alıp gidecek ve hafta sonunun kalanını sana bağışlayacağım.”

“Hayır, gitme.” Tripod çantasını aldı ve ekipmanı çıkarmaya başladı. “Güneşlikleri kapatacağız ve sen beni diğer açıdan videoya alacaksın.”

“Emin misin? Ben...”

“Eminim.”

Bunu içinden gelerek söylediğini biliyordum. Şarkıyı iki kez daha çaldı ve ben onu bu gece birleştireceğim iki farklı açıdan çektim. Ortaya çıkacak video profesyonel görünse de ilk kaydın tutkusundan yoksun olacaktı. Gerçi kimse diğer kayıta neler olduğunu bilmediğinden bunu fark etmeyecekti.

Aslında *o kadar* geç sayılmazdı ama ondan, söylediği bunca şeyin ardından, kaybettiğim ayak antrenmanı videosu konusunda bana yardım etmesini isteyecek kadar cesur değildim. Fakat diğer videolar ve fotoğraflar için onayına ihtiyacım vardı.

Tepemizde parlayan ışıklar ve aramızda makul bir mesafeyle mutfak barına oturduk ve bilgisayarımı açarak önümüzdeki iki hafta içinde hesaplarından paylaşmayı planladığımız video ve fotoğrafları ona göstermeye başladım.

“Antrenman gününde hiç çekim yapmadın mı?” diye sordu William’ın videosu üzerinde yaptığım düzenlemeleri gösterirken. “Sahada eğlence olsun diye çömelmedin, değil mi?”

Onu omuzumla ittim. “Aslında harika kareler yakalamıştım ama...” Duraksadım. Max, Gabe’den yardım istememi çünkü benim kahramanım olmayı isteyeceğini söylemişti ancak bunu yapmak hayal ettiğimden de zordu. Derin bir nefes aldım ve devam ettim: “Ama sunucuya yüklediğim görüntüler nasıl olduysa silindi ve bu yüzden teyzem *canıma okuyabilir.*”

“Bunu telafi edebilir miyiz?” Ayağa kalktı ve sehpanın altındaki antrenman çantasından bir futbol topu çıkardı. “Binanın tepesinde yapay çimlerle kaplı bir teras var. Terasa çıkalım ve o videoyu yeniden çekelim.”

Ne kadar nazik bir teklifti bu. “Vaktini almak istemem.”

“Vaktimi almıyorsun,” dedi ekipman çantamı koluna asarken. “Hava kararmak üzere. Kimse nerede olduğumuzu anlayamaz.”

Yanağımın içini ısırarak bu teklifi değerlendirdim. “Emin misin?”

“Sana daha iyi bir şey vereceğime söz vermiştim. Haydi gidelim de sözümü yerine getireyim.”

Sadece bir oturma grubu, bir şömine ve yapay çim paspasın kenarına sıralanmış çiçekliklerle döşenmiş terasa çıktık. O topu ufak hamlelerle sürer, bir çalımla yakalar ve koşu antrenmanı yaparken, ben de tüm bunları videoya alıyordum; topu tavandaki süslere atışı da çekimlere dahildi. Hareketleri şaşılacak derecede kusursuzdu.

Yapay çimlerin kenarına çömelerek çektiğim görüntüler arasında gezinmeye başladım. “Bu video süper olacak.”

Kollarını yastık niyetine kullanarak yanıma sırtüstü uzandı. “Tabii ki olacak.”

Özgüveninin geri gelmesi beni gülümsetmişti.

“Bizim takımın hayır galasına gelecek misin? Takımın Velocity’ye yüklü miktarda iş verdiğini duydum.”

Gözlerimi videodan ayırmadan omuz silktim. “Teyzem gelmemi isterse muhtemelen orada olurum.”

“Ya gelmeni ben istersem?”

“Em’in bunu sorun etmeyeceğinden eminim.” Telefonu- mu ona doğru eğdim. “Bunu kullanmanın en iyi tarafı ne olacak biliyor...”

Eliyle ekranı kapattı, bu yüzden anlık bir rahatsızlık du- yarak ona baktım. Sonra yan dönmüş, başını eliyle destekle- miş olarak bana baktığını fark ettim ve söylemeyi planladığımı sert sözlerin köşeleri bir anda yumuşadı.

“Kız arkadaşım olarak?”

Aniden elinin elimin üzerinde durduğunu, parmaklarının bileğimde gezindiğini fark ettim. Tişörtünün her nefes veri- şinde kalçama sürtündüğünü. Çenesindeki lekeyi.

“Neden?” Sesim zayıf bir fısıltıydı. Onunla ilgili her şey sağduyumu ve doğru düzgün cümlelerle konuşabilme bece- rimi çalıyordu.

“Birlikte iyi zaman geçiriyoruz, yanılıyor muyum?” Elini telefonumdan çekip diz kapağıma koydu ve muzipçe sıktı. “Ayrıca Velocity’den birilerinin mutlaka orada olması gere- kecek. Ben bir kişiyi seçebilseydim seni seçerdim.”

Bunları düşünmeden söylediği belliydi ama yakınlığı ve dizimdeki eli bende, söylediklerinde bir dereceye kadar cid- di olduğu izlenimi bırakmıştı.

Gabriel Fortunato benimle çıkmak istiyordu.

Bedenim her hücresiyle çılgınlar gibi evet diye haykırır- ken, beynim işi biraz daha ağırdan alıyordu. Bu iyi bir fikir miydi? Bazı kurallara aykırı mıydı? Ya profesyonelliğime? Peki, umurumda mıydı?

Sesli bir şekilde gülen bir grup insan, birden teras kapısında belirdi. Gabe anında ayağa fırladı. Önce bunu benden uzaklaşmak için yaptığını düşünsem de partileyen tiplerin arasında tanıdık bir yüz fark edince durumu anladım.

“Iliana?” dedi Gabe kız kardeşine doğru yürürken.

Kızın gözleri suçlulukla iri iri açıldı. “Terasta olabileceğini düşünmemiştim.”

“Ne... Bu insanlar neden burada?”

“Endişelenme. Onlar benim arkadaşlarım.” Uzanıp ağabeyinin omuzunu, içkiyi fazla kaçırılmış birinin ağırkanlı temkinliliğiyle sıvazladı. Birbirlerine ve duvarlara yaslanma biçimlerinden, tüm arkadaş grubunun aynı durumda olduğunu anladım.

Oğlanlardan biri Gabe’i iterek yürümeye çalıştıysa da Gabe kenara kayarak oturma grubuna giden yolu tamamen tıkadı.

“Buradan gitmelisiniz,” dedi Gabe kısıp ve tehditkâr bir sesle.

Gülüşler bıçak gibi kesildi. Iliana, Gabe’in çenesini tutarak İtalyanca bir şeyler söyledi. Gabe kardeşinin elini itti ve “Beni güvenliğı çağırarak zorunda bırakmayın,” dedi.

“Hadi ama. Bizi buraya o çağırdı,” diye sızlandı kapının kenarındaki oğlan.

“Defol.”

Herkes biraz ayılmıştı, oğlanlar geri çekildi. Gruptaki diğer kız da yüzünde kararsız bir ifadeyle eşikte oyalanıyordu.

“Durumu çok abartıyorsun. Senin kim olduğun hiçbirinin umurunda değil.” Iliana Gabe’den bir adım uzaklaştı ama

bu sırada süper yüksek topuklu stilettoalarının üzerinde ayağı burkuldu ve yavru bir ceylan gibi sendeledi.

Gabe kardeşini belinden yakaladı ve bana mahcup bakışlarla bakarak, “Hemen döneceğim,” dedi.

Kendimi çok kötü hissediyordum. Neler olup bittiğiyle ilgili hiçbir fikrim olmasa da tüm bunların iyi şeyler olmadığı kesindi. Herkesin utancını hafifletmek için yapılacak en doğru şey, buradan bir an önce gitmekti.

Tripodu ve ışığı çantasına tıktım, bilgisayarımı koltukaltına tıktım ve asansöre koştum.

Binanın önünde duran taksiye atladım; neyse ki eve gitmek için bir dakika daha beklemek zorunda kalmamıştım. Kapıyı kapatır kapatmaz telefonum titredi.

Gabe: Bekleseydin seni eve ben bırakırdım.

Aslında, “Kardeşinle tartışırken mi bekleyecektim? Sağ ol, almayayım,” yazmak istiyordum. Böyle bir ihtimal için *utanç verici* sıfatı fazla hafif kalırdı.

Ama durumun farkında değilmiş gibi davranmayı tercih ettim. Birkaç kez otomatik düzeltmeyle cebelleşmem gerekse de nihayet İtalyanca yazmayı başarmıştım:

Ben: Fa niente.

Bunun benim için olmasa da onun için kocaman bir mesele olduğuna yemin edebilirdim.

On Altı

Emma ve William'ın pazartesi sabahı yaptığı ilk şey, çektiğim ve düzenlediğim videoları onaylamak oldu. Sonra yapacağımız paylaşımlar üzerine tartışmaya başladık; piyano videosunu hemen mi paylaşmalıydık yoksa dünyanın dikkatini çektiğimizden emin olana kadar beklemeli miydik? Emma, Gabe'i piyano çalarken görmenin dikkate değer bir şey olduğunu söyledi; William da bu fikri, başını hayretle sallayarak onayladı. Videolar sanki farklı kareleri bir araya getirip filtre eklemek suretiyle yaptığım düzenlemeler sayesinde bu kadar iyiymiş gibi davransam da görüntülerin yarattığı etkinin Gabe'in yeteneğinden geldiğini biliyordum.

Program yapıldıktan sonra William bana dosyaları otomatik sisteme nasıl yükleyeceğimi gösterdi. Piyano videosu otuz dakika içinde paylaşılacaktı ve bu paylaşım sekiz bin beğeni gelmesini bekliyorduk. Emma bunun, videonun viral olup olmayacağını belirlediğini söyledi. Ekibimizdeki

herkese, video sosyal medya akışlarına düştüğü anda beğeni tuşuna basmaları gerektiği bildirildi.

Dünyanın kalanının da beğen tuşuna aynı şevkle basmasını dileyerek evrene olumlu enerjiler gönderdim.

Artık işimin etkileşimleri takip etme ve en etkili hashtagleri bulma aşamasına geçmiştim; yani her gün en az birkaç saat boyunca Gabriel Fortunato'nun fotoğraflarını inceleyecek ve her seferinde ne kadar aptal olduğumu hatırlayacaktım.

Gabe, modellerle ve oyuncularla çıkıyordu. Rock yıldızlarıyla ve tasarımcılarla takılıyordu. Bir *stajyere* ilgi duymasını mümkün değildi. Kendisine galada eşlik etmemi istiyordu çünkü ben Emma'dan veya William'dan daha iyi bir seçenektim.

"Selam!" Katie bir eliyle kapının çerçevesinden sarkıp aldığı hız onu içeri fırlatana kadar sarkarak ofisimin içine sıçradı. "Hafta sonun nasıldı?"

"İyiymi. Anlatacak ilginç bir şey olmadı."

Katie'nin yüzü kırıştı. "İyi görünmüyorsun. Çok yorgunsun."

Haksız sayılmazdı. Oldukça bitkindim. Görüntüleri düzenlemek için geç saatlere kadar uğraşmış ve Emma'nın gardırobundan bir şeyler aşırma zahmetine bile girmemişim. Ona her şeyi –Gabe'i ve hastaneden gelen çocukları, piyano çalışını ve kardeşiyle yaşadıklarını– anlatmayı düşündüysem de vazgeçtim. Gizlilik yemini etmemiştim ama bunların benim anlatmamam gereken şeyler olduğunu hissediyordum. Bu yüzden sadece, "Tüm hafta sonunu Fortunato işleriyle geçirdim. Seninki nasıldı?" demekle yetindim.

Büyük bir şevkle triatlon antrenmanından, antrenman

takımındaki yakışıklı oğlandan ve insanın mayosu ıslakken geçişleri yapmanın ne kadar zor olduğundan söz etmeye koyuldu. Sözünü tamamladığında kendimi çok daha iyi hissettiğimi fark ettim. Katie yanında gün ışığının ve gölün bir parçasını da getirmiş, bölmemi aydınlatmıştı.

Sonra William eşikte belirdi ve konuşmadan önce ikimizi de kaşlarını çatarak süzdü. “Sabah kahvesi, Stajyer.” Sonra başıyla çirkin konferans odasını işaret etti. “Yaklaşan etkinliklerle ilgili plansız bir ekip toplantısı yapıyoruz.”

Katie’yle odaya girdiğimizde Mara da Javi de Arman da telefonuna bakıyordu. Müzikten piyano videosunu izlemekte olduklarını anladım.

“Bu video harika, Maddie.” Arman bana bir beşlik çaktı. “Onun bu kadar iyi piyano çalabileceğini hiç tahmin etmemiştim.”

Javi de ona gönülsüzce hak verdi ama Mara başını telefonundan kaldırmadı bile. William tahtaya bir şeyler yazarken videoyu yeniden başlattı.

“Nerede çekildi bu?” diye sordu karşısındaki sandalyeye oturduğumda.

“Evinde. Devasa bir piyanosu var...”

“Hafta sonu onun evinde miydin yani?” Ukala bir sırıltıyla bana baktı ve sonra Javi’yle bakiştılar. “Ne kadar da... Konforlu.”

“Onu işine biraz da zevk kattığı için suçlayamayız.” Javi bana döndü ve fazlasıyla imalı bir edayla göz kırptı.

“Durum öyle değil,” dedim. Söylediklerim doğru olsa bile kendimi kandıramazdım. Telefonum her titrediğinde, Gabe’in fotoğrafını her gördüğümde, hatta adını her duyduğumda kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyordu. Ayrıca

bunun imkânsız olduğunu bilsem de bir yanım işlerin Mara ve Javi'nin zannettiği gibi olmasını diliyordu. "Gayet usturuplu bir ortamdı."

"Eminim öyleydi." Mara'nın yüzüne, Cheshire kedisi-ninki gibi hainlik ve kötülük taştan bir sırıtış yayıldı.

"Yeter." William "Fire Partisi" başlığının yanına devasa bir yıldız koydu. "Velocity, Chicago Fire"ın ay sonunda düzenleyeceği hayır şölenine katkıda bulunacak. Önümüzdeki iki hafta içinde hepiniz LCV'leri iki kere kontrol edecek, katılımcılar için kişiselleştirilmiş hediye sepetleri hazırlayacak ve sponsorlukla alakalı işlerle ilgileneceksiniz."

Telefonum titreyince ekrana gizlice göz attım.

Gabe: Moretti'nin Yeri'nde yemek yapsam nasıl olur? Komik olur bence.

Ben: Yapamayacağın için mi?

Gabe: Benim yapamayacağım hiçbir şey yok.

Bu o kadar Gabe'e özgü bir cevaptı ki küstahlığı karşısında başımı sallamadan edemedim.

Ben: Yani yemek yapabiliyorsun?

Gabe: Öğrenmek istiyorum ve Maria bana yarın bunu göstermek istiyor.

Gabe: Bunun işletmelerine yararlı olacağını düşünüyorum.

Onun da sosyal medya içerikleri konusunda fikir beyan etmesi ve başkalarının iyiliğini düşünmesi çok hoş bir sürpriz olmuştu.

Ben: Moretti'nin yerini bir sır olarak tutmak istediğini düşünmüştüm.

Gabe: Oranın arka kapısı bana hep açıktır.

Ben: Video yüklendi. Gördün mü?

"Kahve?" William, parmaklarının arasındaki tahta kale-

mini sıkıyordu ve yüzünde de benzer sıkılıkta bir ifade vardı. Masadaki herkes bana bakıyor, beynimin kayda almadığı o soruya cevap vermemi bekliyordu. “Anlattıklarımı duydu mu?”

Telefonum kucağıma düştü. “Özür dilerim. Ne dediniz?”

Mara gözlerini devirdi. Sanki bu yaptığı şey, benim bir toplantıda telefonumla ilgilenmemden çok daha profesyonelmiş gibi.

William rahatsızlıkla nefes verdi ama benim odağımı kaybetmemle ilgili hiçbir şey söylemeden konuşmasına devam etti. “Bu bir kırmızı halı etkinliği olacak, o yüzden hepimizin o gece orada olması gerekiyor. İnsanların etrafında dolaşacak, müşterilerimizle ilgilenildiğinden emin olacak ve yardımımızın gerektiği her yerde imdada koşacaksınız.”

Katie, William’ın dikkatini çekmek için elini kaldırdı. “Şık bir şeyler mi giyeceğiz, yoksa mekânın çalışanları gibi mi giyineceğiz?”

“Bu resmi bir davet, Stajyer. Buna uygun şekilde giyinmeniz gerekiyor.”

“Güzel.” Javi omuzlarıyla dans etti. “Smokinimle harika görüneceğim.”

Herkes güldü, Mara bile.

William bize görevleri dağıtırken ben de iki ya da üç haneli sayıları gördükçe nefesimi tutarak Gabe’in videosuna gelen beğenileri gizlice takip ediyordum.

“Sanırım anlaşıldı. Herkes işinin başına.” William takvimi silmeye başladı. “Sen hariç, Kahve.”

Lanet olsun. Başım kesinlikle beladaydı. Bu hayal gücümün bir oyunu da olabilirdi ama Mara’nın konferans oda-

sından heyecandan sekerek çıktığına yemin edebilirdim. Ofiste sürekli kıpır kıpır dolanmasına yeni alışmıştım.

Herkes gittikten sonra, “Toplantı sırasında Gabe’e, eee, Fortunato’ya yazıyordum. Favori İtalyan restoranında bir çekim yapmak istiyor. Ona yemek yapmayı öğretmeyi kabul etmişler ve bu eğlenceli olabilir. Bunun onu hedef kitlemize sevdirebileceğine de inanıyorum. Senin için ve elbette Emma için de uygunsa, yarın öğleden sonra restorana çekime gideceğim.”

“Yavaş ol.” William tahta silgisini yerine koydu ve ellerini birbirine vurarak silkeledi. “Birincisi, bir toplantı sırasında telefonla ilgilenmek genellikle hoş karşılanmaz ama bugün olanları düşününce durumu anlıyorum. İkincisi, burada kalmanı bunun için istemedim.”

“Tamam.” Bazen tam bir ahmak gibi davranıyordum. Bu yeni bir bilgi değildi ama bunu kendime zaman zaman, özellikle de yeterince ahmaklık ettiğimde, hatırlatmam gerekiyordu.

“Çocuk hastanesinden gelen çocuklarla çektiğin videoları göremedim. Daha düzenlemedin mi?”

“Aslında... Gördüğünüz gibi... Mesele de bu ya.” Durumu nasıl anlatacağımı düşünürken bile ruhen ezilip büzülüyordum. “Gabe’in çocuklarla bir kare fotoğrafını çekebildim ama benden daha fazla çekim yapmamamı ve çektiğim pozu paylaşmamamı istedi. Bunun kendisine çocukları bir nevi çıkarlarına alet ediyormuş gibi geldiğinden bahsetti, ben de bunun karşılığında onunla piyano çalarken çekim yapma konusunda anlaştım...”

“Kahve.” William elini kaldırdı. “Bir sonrakinde beni önceden bilgilendir, tamam mı? Piyano videosu muhte-

şem ama sosyal iletişimle ilgili bir malzemenin yerini tutmaz.”

“Doğru. Evet. Kesinlikle. Özür dilerim.”

“Harika. Ve Kahve, bir mesele daha var.”

“İki şeker ve biraz da fındık kreması mı?” diye sordum aramızdaki gerilimi biraz azaltacağını umarak.

William’ın dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. “Bu espri hâlâ eskimedi mi?”

İçten içe inlesem de yüzüme memnun bir ifade yerleştirmeye çalıştım. “Henüz değil.”

İlkokuldayken, sınıfta tırtıl yetiştirdiğimiz bir fen projemiz olmuştu. Tırtılların yumurtadan çıkışlarını izlemiş, onları ipek otuyla beslemiş ve kozalarından çıkmaya başlamalarını tezahüratlarla kutlamıştık. Onları salıverdiğimiz gün, kelebekleri içinde tuttuğumuz kutu büyük bir hareketlilikle titremeye başladı. Onlarca yeni kanat gerildi ve çırpındı, ara sıra uçmayı başardı ve sonra ağlara tosladı.

Moretti’nin Yeri’ne yaklaşırken, benim de gövdemin içinde böyle bir proje için tutulan kelebeklerin bulunduğundan emindim. Midem heyecanla kasılıyordu ve bunların hiçbirinin Gabe’le alakası yoktu.

Tamam, tamam. Hepsi de Gabe’le alakalıydı ama çok azı onunla yeniden görüştüğüm içindi. William’ın gözdesi olmak için bugünün iyi geçmesi gerekiyordu.

Midemde uçuşan kelebekleri arka kapıdan girerken bastırdım. Gabe tezgâha yaslanmış, rahat bir tavırla Maria’nın anlattıklarını dinliyordu. Maria omuzuna beyaz bir havlu

atmış, beline beyaz bir önlük bağlamıştı ve sol elini sıklıkla kullanarak İtalyanca konuşuyordu. Bir adam, bir tazyikli yıkama makinesine aitmiş gibi duran devasa bir hareketli hortumla bulaşık yıkıyor, üzerinde önü ilikli siyah bir ceket ve onunla uyumlu bir komi şapkası olan bir başka adam da ışık hızıyla sebze doğruyordu. Bunu ben yapsam en az bir parmağımı kurban ederdim.

Mutfğa girdiğimde Gabe bana döndü –bu kısmını hayal etmiş de olabilirim ama– beni baştan aşağı süzdü. Üzerimde, sahilde tanıştığımız gün giydiğim yüksek yakalı, tuhaf bir etek kesimi olan, kolsuz siyah elbise vardı. Elbisenin üzerimde inanılmaz güzel durduğunu biliyordum ama bunu onun fark etmesini beklemiyordum. Ancak bakışlarında nefesimi kesen bir şeyler vardı.

Ya da bu sadece Gabriel Fortunato Etkisi’nden ibaretti.

Maria ona havluyla hafifçe vurdu. “Kızı öyle süzmeyi kes de elindeki çantaları taşımasına yardım et.”

Lavabodaki adam başını işinden kaldırmadan güldü ve Gabe, Maria’dan bir darbe daha yemeden yardıma koştu. Çantaları taşıyabilecek kadar kuvvetli olmama rağmen, üzerindeki askının kalkması omuzumu rahatlatmıştı. Ayrıca Maria da fark ettiğine göre Gabe’in beni süzdüğünü hayal etmiş olamazdım.

“Teşekkür ederim.” Uyuşmak üzere olan parmaklarımı salladım.

“Bu tanıştığımız gün giydiğin elbise mi?” Tripodu kuytu köşedeki masaya koydu. “Ayaktayken üzerinde daha farklı duruyor,” derken bıyık altından gülüyor gibiydi.

“Ha-ha. Aman ne komik.”

“O anlamda söylemedim. Yani şöyle...” Gelecek tepki-

leri savuşturmak ister gibi ellerini kaldırdı; Maria benim adıma havluyla bir kez daha atağa geçmeye hazır görünüyordu. “Hoş göründüğünü söylemek istemiştım. Bu elbisenin içinde hoş görünüyorsun. Elbise senin üzerinde hoş görünüyor.”

Telaşlandığına ilk kez şahit oluyordum ve bocaladığını görmek aslında hoştu. Ayrıca bu gerçekten bir anlam mı ifade ediyordu yoksa bir edebiyat öğretmeni gibi aslında olmayan anlamlar mı çıkarıyordum, işte bunu bilmiyordum.

“Pişirmeye başlayalım mı?” Tripod çantasının fermuarını el yordamıyla bulmaya çalışıyordu. “Haydi başlayalım.”

Maria çekime başlamadan önce önlük giymem ve saçlarımı toplamam konusunda ısrar edince, tripodu Gabe kurdu. Her şey hazır olunca da telefonu tripodun kısıkcına yerleştirdim ve Gabe’in hünerlerini göstermesini beklemeye başladım.

Haklıydı. Onu yemek yaparken seyretmek oldukça komikti. Maria sabırlı bir öğretmen değildi ve diyalogları histerikti; çoğunlukla İngilizce konuşsalar da Maria Gabe’e kızdığında İtalyancaya geçiyorlardı. Geleneksel Napoliten pizza yapıyorlardı ve Maria her aşamanın başında geçerli kuralların bir özetini sunuyordu. Merdane kullanmak yasaktı ve Gabe’in pizza hamurunu eliyle şekillendirme çabası, şimdiye kadar izlediğim en iyi şeydi. Bir dakikalığına kameranın açık olduğunu unutmuş ve Maria’nın tekniğini uygulamaya çalışırken yüzü odaklanma çabasıyla buruşmuştu. Hamur Maria’yı tatmin edecek kadar esnediğinde üzerine domatesli sarımsaklı pizza sosunu –veya evde yaptığımız makarna sosunu– sıvayıp geçmemişler, üzerini taze mozzarella ve naneyle süslemişlerdi.

“Zeytin.” Gabe parmaklarını şaklattı. “Bu pizzada zeytin eksik.”

Maria ona annesine küfretmiş gibi baktı. “Çık mutfağımdan.” Arka kapıyı işaret ediyordu.

Gabe gülmeye başladı ve Maria da şaka yaptığını anlayınca ona katıldı. Sonra kolunu Gabe’in beline doladı, Gabe de onu Iliana’yı öptüğü gibi başından öptü. O kadar sevimliydiler ki sıırıtmadan edemedim. Aslında, dürüst olmam gerekirse, bu biraz da ürkütücüydü. Çünkü Gabe’in bu hali gerçekten çok ama çok çekiciydi.

Gabe’in pizzası Maria’nınki kadar yuvarlak olmamıştı ama üzerine serpilen mozzarella, ezilmiş domates parçalarının arasındaki boşlukları güzelce doldurmuştu. Maria pizzayı oraya en son gittiğimde koyduğu yere koyana dek aç değildim.

“Otur ve ye,” diye emretti Maria. Ona karşı koyamazdım.

“Hayır, hayır, hayır.” Gabe, Maria’nın pizzasını kendi önüne çekti ve benim önüme kendi orantısız pizzasını koydu.

“Herkes bunun senin yaptığın pizza olmadığını anlayacak. Fazla kusursuz.” Pizzayı itmeye çalıştım ama bileğimi yakaladı ve “Önemli olan bu değil,” dedi. “Benim pizzamı yerken yüz ifadeni görmek istiyorum.”

Başımı ona doğru uzattım. “İyi olduğundan eminsin yani?”

Bir kez daha o küstah gülümsemesini takındı. “Benim yaptığım her şey iyi olur.”

“Korkunçsun.”

“Bir lokma aldıktan sonra fikrini söyle bana.” Telefonunu çıkardı ve bana doğrulttu. “Bu anları kanıt olarak kayda alacağım.”

Maria bana Napoliten pizzanın bir *libretto* –küçük bir kitap– gibi kıvrılarak yenmesi gerektiğini söyledi ve pizza dilimini nasıl tutacağımı gösterdi. Chicago’nun asla kıvrılamayacak kalın hamurlu pizzasıyla ünlü olduğunu düşününce bu gerçekten çok eğlenceliydi.

Gabe’in telefonuna bakarak, “Henüz hiçbir şey olmadı,” dedim ve pizzadan bir ısırık aldım. Tadı dilimde patlamış ve kendime rağmen bir inilti koparmıştım.

“Yediğin en güzel pizza bu mu?” Gabe’in gözleri haylaz bir pırıltıyla aydınlanmıştı; ayrıca karşımda otururken bacağına benimkine yaslıyordu. Bu kez durum yüzeysel bir temastan ibaret değildi.

“Aslında korkunç olduğunu söylemeliyim ama...” Bir ısırık daha aldım. “Bu yalan olur. Gayet lezzetli.”

Sonra da Gabe’in, Maria’nın pizzasına vereceği tepkiyi kayda almak için kendi telefonuma sarıldım. İlk lokmasını alır almaz gözleri hazla kapandı. *Bu* ifadenin sahte olmadığını biliyordum.

Lokmasını çiğnerken, üst dudağımı endişeyle kemirerek telefonumu ona uzattım. “Bunu gördün mü?”

Pizzasını ağzına götürmeden duraksadı, ekrandaki bilgiyi sindirmeye çalışıyordu.

“Video ilk bir saat içinde on binden fazla beğeni aldı ve ilk yirmi dört saatte beğeni sayısı sekiz yüz bine ulaştı.” Sesimin cıvıldamasına engel olamıyordum. “Video ögle saatlerinde ESPN tarafından da paylaşıldı, artık viral olma şansı çok yüksek.”

Pizzasının kenarından düşmekte olan domates parçasını yakaladı ve tabağa koydu. “Harika.”

Gabe beklediğimden kesinlikle daha durgundu ve bu, mi-

demdeki zavallı kelebekler üzerinde soğuk duş etkisi yaratmıştı. “Yorumlar için mi endişeleniyorsun? Ben göz attım, herkes çok etkilenmiş görünüyor.” Yanımda mavi tik olan bir isim arayarak ekranı kaydırdım. “Baksana! *Günaydın Amerika*’nın moderatörü de beğenmiş.”

“Gördüm.” Bana bir kez bile bakmadan bir ısırtık daha aldı.

Kelebekler ölmüştü. Zavallı minik cesetleri artık donmuş birer çakıl taşıydı. “Mutlu değilsin. Hatta kızgınsın.”

“*Oddio*, Madeline.” Pizzasını tabağa fırlatır gibi koydu. “İnsanların benim piyano çalışımı beğenmesi beni gururlandırıyor.”

“Bu cümlenin sonunda büyük bir ‘ama’ var.”

Dudaklarının bir kenarı kıvrıldı. “Ben etrafta hiç âmâ görmüyorum.”

Bu kelime şakasıyla yön değiştirmeye çalışıyordu fakat bunu yutmayacaktım. “Peki, utandın mı? Herkesin senin bu kadar iyi piyano çaldığını görmesini istemiyor musun? Yeteneğini bir...”

“Annem videoyu gördü,” dedi buruk bir sesle.

Gabe ailesinden pek bahsetmemişti ama ben, buradaki ilk sohbetimizi hatırladım. Özel bir şey söylemediyse de anne babasıyla zorlu bir ilişkisi olduğunu sezmiştim.

“Instagram’daki diğer gönderileri düşününce bunun seninle ilgili görebileceği en kötü şey olduğunu sanmıyorum.”

Bu sözümle ondan, biraz gönülsüz de olsa gerçek bir te-bessüm koparmayı başardım. “Öyledir herhalde.”

“Canın neden sıkkın peki?”

“Anlayamazsın.”

“Nereden biliyorsun? Benim de zaman zaman mücade-

leye girdiğim bir anne babam var.” Mücadele fazla hafif kalıyordu.

Başımı kaldırıp bana baktı, içindeki çatışma gözlerinden okunuyordu. Yeniden konuşmaya başlamadan önce uzun, yavaş bir nefes verdi. “Annemle babamı, daha ziyade annemi memnun etmek oldukça zordur. Bu sabah bana söylediği ilk şey, ‘Nasıl bu kadar hamlayabildin?’ oldu.” Soğuk bir şekilde güldü. “On bin kişi etkilendiğini yazsa da annem sadece on ikinci ölçüde tuşa nasıl bastığımdan yakındı. Profesyonel bir futbolcu olmakla ilgilendiğimi ona anlatmaya çalıştım ama o bana... ‘Çalışıyorsun, henüz başaramadın,’ dedi.”

Söylediklerinin ağırlığıyla irkildim. “Ah, Gabe. Gerçekten çok üzuldüm. Bunların doğru olmadığını biliyorsun.” Masanın üzerinden uzandım ve koluna dokundum. “Ayrıca dürüst olalım, annenin ne söylediği kimin umurunda?”

“Benim umurumda.” İfadesi içimi yakacak kadar acıydı. “Ama anne babamı memnun etmek için hiçbir şey yapmadığımı da itiraf etmeliyim.”

“Benim annemle aramdaki sorun da tam tersi. Annem, ağabeyim Max’in başarılı olmasına o kadar alışkın ki ben başarılı olduğumda şoka giriyor. Sanki düşmemi veya başarısız olmamı, hatta bazen ikisini birden bekliyor.” Söylediklerimi biraz yumuşatmak için güldüm. “Yani başarısızlık kaçınılmaz gibi.”

Başımı çevirdi ve bana baktı, başparmağı avucumdaydı. “Neden? Sen fazlasıyla...” duraksayınca ne söyleyeceğini merak ettim. Spastik? Gülünç? Kaza mıknaatısı?

Ama o, “İsrarcısın,” dedi. “Kolay pes etmiyorsun.”

“Ha. Bunu bir iltifat olarak almayı tercih ederim.”

“Tam da olması gerektiği gibi yani.”

Kelebeklerden bazıları nezaketinin sıcaklığıyla canlanmış gibiydi. “Annenler Iliana’yı da senin kadar zorluyor mu?”

“En az benim kadar, hatta daha da fazla. Iliana müthiş bir dansçıydı ama annemle babamın tüm zorlamaları en sonunda ters tepti. İki yıl önce dansı bıraktı ve o zamandan beri stüdyoya adımını atmadı.” Elini parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. “Dans olmadan nasıl görünüyor bir bilsen. O kadar...”

“Kaybolmuş?” Sessizlik uzayınca yardımına koştum.

“Evet. Kaybolmuş.” Yanaklarına bir kızılılık yayıldı, bunun pizza fırınından yayılan ısıyla alakası olduğunu sanmıyordum. “Iliana üniversiteye gitmedi, hiçbir becerisi yok. Onu bir süre yanımda kalıp bir rota çizmesi için buraya çağırdım ama...” Bu kez belli belirsiz bir şekilde, farklı bir edayla omuz silkti.

Normal şartlar altında ondan bilgi sızdırmam, gerçekleri iğnelemelerin ve yarı doğru ifadelerin arasından cımbızla seçerek ayıklamam gerekiyordu fakat tanıdık yiyeceklerin ve onu gerçekten önemseyen insanların olduğu bir mutfakta olmak bir manivela etkisi yaratmış olmalıydı. “Gerçekten yolunu çizmek için hiç çaba göstermiyor mu?”

Masa hafifçe sallanmaya başladı, sağ bacağını zıplattıyordu. “Bazen onu kovmak istiyorum, özellikle de evimde parti verdiği zaman ama sonuçta kardeşim o benim.”

“Ve seni bazen çaresiz bıraksa da onu seviyorsun.”

Yavaşça başını salladı.

Iliana tüm hatalarına rağmen Gabe’in evinin bir parçasıydı. Benim de eve dönme, anne babamla sohbet etme şansım olmasa, kesinlikle erkek kardeşlerime yapışık yaşırdım.

Gabe'in gece kulübünün kapısında, kolunu Iliana'nın omuzuna doladığı fotoğraf zihnimde şimşek gibi çaktı. "Bir saniye. Iliana Mexico'da da senin yanındaydı. O gece ne oldu?"

"Önemli değil." Göz teması kurmuyordu.

"Onu korumaya mı çalışıyordun?" Bunu onaylamayınca elimi elinden çektim. "Evet, *koruyordun*. Neden bir şey söylemedin? Basına gerçekleri anlatmak bu hikâyedeki rolünü tamamen değiştirebilirdi." O zaman, imajını değiştirmek için bu kadar uğraşmak zorunda kalmazdık.

"Bana hak ettiğimden fazla değer atfetme." O aşırı kendinden emin ifadesi geri gelmişti. "O kavgada tamamen masum olmadığımı yemin edebilirim."

"Yine de..."

"Bu konu gündemden düştü artık. Üzerine daha fazla konuşmasak olur mu?"

Haksız sayılmazdı. Geleceğe bakmak daha iyi olacaktı. Gönülsüzce de olsa kabul ettim.

"*Ama* benim hayır şölenimde böyle bir şey olmayacağından emin olmak istiyorsan..." Aniden durdu, yüzündeki sırıtışa engel olmaya çalışıyordu. "Oraya benimle gelmen gerekiyor."

Gözlerimi devirdim. "Takım arkadaşlarından birini pataklamayı mı planlıyorsun?"

Başını düşünür gibi yana eğdi. "Pataklamayaçağıma söz veremem."

"Şu anda daha da çekici oldu."

Elini resmi bir yemin edecekmiş gibi kalbine götürdü. "Oraya benim yanımda gelersen hiç olmadığım kadar iyi biri olacağım."

Iliana hakkında anlattıklarını zihinsel bir süzgeçten geçir-

dim ve parlayan parçaları topladım. Kız kardeşini medyanın tepkisini çekme pahasına olayların dışında tutmak istemesi aptallık olsa da kesinlikle kahramanca bir davranıştı. Ayrıca ona, yanlış şekilde de olsa yardım etmek istemesi çok tatlıydı. Tüm o egosunun altında kusursuz olmasa da oldukça düzgün bir Gabriel Fortunato yatıyordu belli ki.

Hemen cevap vermeyince iki dirseğini de masaya dayadı ve yüzü, için için yanıyormuş gibi bir ifadeye büründü. “Beklenti beni öldürüyor.”

Olası sonuçları tarttım. Aptalca bir şeyler yapabilirdi ama hatalarını düzeltmek için ne kadar çabaladığı düşünülürse bu zordu. Bir felakete sebep olmaması için oraya güvenilir biriyle gitmesi şarttı.

“Bunu biraz düşünebilir miyim?”

“Elbette.” Pizza yaparken Maria’ya gülümsediği gibi gülümsedi; tebessümü o kadar sıcak ve parlaktı ki etrafımızı aydınlatıvermişti. “Cevabını perşembe günkü maçta verebilirsin.”

On Yedi

Gabe'in sosyal medya hesaplarını neredeyse tamamen kontrolüm altına aldıktan sonra sıradan stajyer görevlerime geri dönmüştüm. Araştırma yapıyor, birilerine kahve götürüyor, Katie'yle tabloidleri tarıyor ve daha fazla kahve yapıyordum. Mara benden nefret ettiğini unutmuş gibiydi ve bir basın bildirisi için yazdığı etkileyici metne gelen övgülerin tadını çıkarmakla meşguldü. Çarşamba akşamı Katie'yle yemeğe çıktım, Watford'u parkta gezdirdim, sonra da huzurun ve sessizliğin tadını çıkarmak için soluğu Nilüfer Gölü'nde aldım.

Piyano videosunun görüntülenme sayısı perşembe günü yemeğin hemen ardından iki milyonu bulmuştu ve Maria'yla aşçılık dersi de buna yakın bir izlenme oranı elde edecek gibi duruyordu. Sonraki büyük bombamızı planlamalıydım.

Yani *Gabe'in* sonraki büyük bombasını. Bizim değil. *Biz* diye bir şey yoktu. Beni maça, sadece daha fazla çekim ya-

pabilmem için davet etmişti. Muhtemelen. Bence. İşle ilgili onlarca hafif flörtöz mesajına dair henüz bir açıklama yapmamıştı.

Maça giderken giyeceklerimi seçene kadar onunla yüz yüze görüşecek olmak beni huzursuz ediyordu. Sanırım şu anda arkadaşlık. Arkadaşım bu gece futbol oynayacaktı ve arkadaşımın iyi iş çıkarmasını istiyordum.

Arkadaşım çok seksiydi ve bazen birlikteyken kendi isimimi unutuyordum.

Sözlerimi geri alıyorum. Gabe bir müşteriydi ve biz iyi bir iş ilişkisi içindeydik.

İyi. Bir. İş. İlişkisi.

Soldier Stadyumu'nun önündeki kırmızı çizgiyi geçtim ve Basın tribünündekiler tarafından fark edilmeden biletimi alarak sakın bir köşeye geçebilmeyi dileyerek yirmi dakika boyunca yürüdüm. Bu üstü açık stadyum, kusursuz saha manzarasıyla Gabe'in videolarını çekmem için idealdi. Pek çok büyük şirket ve zengin insan, misafirlerini bu sandalyelerle etkiliyordu fakat burada antrenörlerin ve oyuncuların eşleri ve kız arkadaşları da oturuyordu. Aslında şapka takmak istemiştım ama Emma buna kesinlikle karşı çıkmıştı. Hatta bir Fortunato forması giymemi istemişti ancak ben dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum. Volanlı kollu beyaz, salaş bir bluz ve üzerime tam oturan bir kot pantolon giydim. Bu pantolonu evden getirmiştım. Bence oldukça rahat fakat çok da sıradan görünmeyen bir kombin yapmıştım.

Tribüne girdiğimde fazlasıyla isabetli bir tercih yaptığımı fark ettim. Yanlarında hâki kargo pantolonları ve polo yaka tişörtleri içindeki arkadaşlarıyla orta yaşlı insanlar ve kolsuz yazlık elbise, forma veya kot pantolon giymiş güzel kadınlar

vardı. Em, oyuncuların eşlerinin ve kız arkadaşlarının sezonun modasını yansıttığını söylemişti.

Ben hiçbir şekilde bu kategoriye girmiyordum.

En uzak köşedeki deri sandalyeye gömüldüm ve çantamı dolu olduğunun düşünülmesi umuduyla yanımdaki sandalyeye koydum. Birkaç santim önümde devasa bir düz ekran vardı; böylece maçı, korkulukların kenarındakilerden daha iyi seyredebilecektim. Çanta hilem işe yaramıştı, köşede tek başıma oturuyordum.

İzlediğim tüm maçlarda olduğu gibi, ev sahibi takım da rakip takım da sahaya yerel futbol programlarındaki küçük çocukların ellerinden tutarak gelmişti. Gabe'in yanında, saçları iki yandan örülmüş, çok şirin bir kız çocuğu vardı. Gabe'e saf bir bağlılıkla bakıyordu. Gabe kızın burnuna parmağıyla pıt diye dokundu, kız da gülerek bacağına sarıldı.

Bir zamanlar ben de bir futbolcuya taptığımı hatırladım. Hain Piç o zamanlar hâlâ Geoff enişteydi, İngiltere milli takımında oynuyordu ve burada, Chicago'da bir dostluk maçı yapmışlardı. Tüm ipleri elinde tutuyor olmalıydı çünkü tribünler neredeyse hınca hınç doluydu. Maçtan sonra Geoff'la görüştüğümüzde bana formasını vermiş, ben de bu ot ve ter kokan formayı düşünmeden giymiştim. Çünkü sekiz veya dokuz yaşındaydım ve o benim kahramanımdı. Emma'yla Michigan'da büyük bir kulübe kiralamışlardı ve haftanın kalanını orada jet ski sürerek geçirmiştik. Hayatımda geçirdiğim en güzel tatildi.

Bana korkunç gelse de bazen içimden keşke Emma'yı dul bıraksaydı diye düşünüyordum. Bu hiçbir şekilde Geoff eniştenin ölmesi gerektiği anlamına gelmiyordu, bunu hak etmiyordu ama o zaman, öyle olduğuna inan-

dığım adamı özlemek yerine hayal ettiğim adamın yasını tutabilirdim.

Maçın ilk yarısı tatsızdı. Seb gol olabilecek yedi vuruşu engellemişse de iki tanesine müdahale edememişti ve savunmamız hiçbir işe yaramıyordu. Oyuncularımız aptalca paslar veriyor ve topu kurtarmayı beceremiyorlardı. Gabe yediği çelmeyle kaysa da hemen ayağa fırladı, rakibine kart gösterilmemiş olmasına çok sinirlenmişti.

“Sarı kart,” dedim hem kendime hem de beni duyamayacak olan hakeme. “Haydi ama! Kart göstersen!” Stadyumda bağırarak tek kişi ben değildim ve bu beni, kendimi oyuna bu kadar kaptırmış olmanın utancından kurtarıyordu.

Devre arasında Basın tribünü dolup taşıyordu. İnsanlar korkuluklardan sarkıyor, yanımdaki hariç buldukları her yere oturuyordu. Bir yerlerde gördüğümünden emin olduğum bir kadın çantamın yanına oturdu ve bana el salladı. Ben de ona gülümsedim.

Takım devre arasından döner dönmez atağa kalktı. Yenilenmiş gibiydiler. Gabe oldukça gergin görünüyordu. Ayak hareketleri o kadar hızlıydı ki kimse ona yetişemiyordu. Rakip takımın işine yarayabilecek pasları engelliyor ve hep doğru zamanda doğru yerde hazır bulunuyordu. Ancak her şeye rağmen temiz bir pas atmayı başaramamıştı.

Çenemi endişeyle sıkılmaktan dişlerim ağrıyordu. Azı dişlerim birer yumruya dönüşmeden önce Gabe nihayet topu kalecinin başının üzerinden geçirmeyi başardı. Ayağa fırladım ve tüm gücümle tezahürata başladım.

Yanımdaki kadın da ayaktaydı ve benimle iki beşlik çaktı. “Gabe için mi geldin?”

“Hayır! Yani evet ama romantik anlamda veya başka bir

amaçla değil. Ben onun sosyal medya hesaplarını yönetiyorum. Menajerinin stajyeriyim aslında. Sadece bana söylene-ni yapıyorum.”

Durumu iyi kurtarmıştım. Bu kadar itiraz ikrardan gelirdi gerçi. Neden Gabe’in favori iletişim yöntemini kullanmıyor ve sonsuza kadar her şeye omuz silkmiyordum ki?

Güldü. “Ben Blanca. Seb’in kız arkadaşım.” Eliyle kaleyi gösterdi. “Sen de Maddie olmalısın.”

Aman Tanrım! Seb’in kız arkadaşı benim adımlı nereden biliyordu?

“O kadar şaşırma. Geçen hafta Gabe’le yemek yedik, senden çok güzel bahsetti. Bugün burada olacağını da söyledi. Birisinin onu izlemeye gelmesi beni çok mutlu ediyor. Dünya Kupası’ndan sonra çok zor bir dönem geçirdi.”

“Eminim öyledir.” Gabe’in benden bahsetmesinin yarattığı mutluluk sönmüştü. O dünya çapında bir yetenektı ve ailesinden kimse maçına gitmemiştı. Burada yaşayan kız kardeşı bile.

Otuz sekizinci dakikadaydık ve hâlâ bir farkla gerideydik; ta ki Gabe ofsayt olmasına ramak kalan uzun bir pas atana kadar. Topu sahaya sürmesiyle sol ayağıyla fırlatması arasındaki süre, sadece birkaç saniyelik bir şey olduğunu bilmeme rağmen, bana acı veren bir sonsuzluk gibi geldi. Ve en sonunda top, kalecinin eldivenini sıyrarak ağlarla buluştu.

Ayağa fırladım; Blanca bileğimi kavramıştı ve birlikte haykırıyorduk. “İki gol!” Gabe dizlerinin üzerinde köşeye doğru kayarken taraftarlar trampetlerini çalıyor, onun adını haykırıyorlardı. Takım arkadaşları golü kutlamak için üstüne yığılmaya başladılar. Doğrulunca basın tribününe döndü,

iki parmağını öptü ve –burasını hayal etmiş olabilirim ama– doğrudan bana uzattı.

Komik olsa da bu minik hareket kalbime bir ok saplamıştı adeta. Serbest elimi kalbimin üzerine bastırdım.

“Burada romantik bir amaçla olmadığından emin misin?” Blanca sırtıyordu.

“Bence o hareketi kalabalığa yaptı.”

“Öyle olsun.”

Kendime içecek bir şeyler almak için müsaade istedim; kendimi oyuna o kadar kaptırmıştım ki yemek yemeyi unutmuştum. Seyirciler her şeyi silip süpürmüştü ama en azından bir şişe su bulmayı başardım. Dönerken birinin bana baktığını hissettim.

Alnı kafa karışıklığıyla kırıxmıştı, bir matematik problemi çözmeye çalışıyor gibiydi. Sanırım $a^2 + b^2 = c^2$ gibi bir şeydi bu çünkü cevabı bulduğunu gözlerinin ışıltısından anlamıştım.

“Maddie?” Yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. “Sen misin?”

Boğazıma aniden takılan yumruyu yuttum. “Selam, Geoff enişte.”

On Sekiz

Hain Piç’le yeniden karşılaşırsam ona hakkında düşün-
düklerimi nasıl söyleyeceğimi hep hayal etmiştim.
Söyleyeceklerimin çoğu toplum içinde söylenemeyecek
cinstendi. Aslında hiçbir yerde söylenemeyecek cinsten.

Bu karşılaşma beni kızgın değil, bitkin hissettirmişti. Dürüst
olmam gerekirse, biraz da üzgün. Hiç değişmemişti; kısa ama
yapılı gövdesi, geniş omuzları ve kare yüzüyle aynıydı.

“Em seninle burada karşılaşabileceğimi söylemişti.”

Keşke bunu bana da söyleseydi. Bunu bilseydim gelmez-
dim.

Tamam, neden söylemediğini şimdi anlamıştım. Aşk ol-
sun, Emma. “Evet, buraya şey için geldim...” Açıklamama
katkıda bulunacakmış gibi sahaya doğru ilerledim. İçimden
maçı kastettiğimi düşünmesini diliyordum.

Geoff başını hayretle sallayarak bir adım daha yaklaştı.
“Boyun ne kadar uzamış. Gerçek bir dev olmuşsun.”

Bu, aile içinde sıkça yaptığımız bir espriydi. O bizim

“cücemizdi”, biz de onun “gerçek devleri.” Bu bana artık on yaşımdaki kadar komik gelmese de güzel anıları canlandırmaya yetmişti.

“Em bu gece burada olacağından bahsetmedi bana.”

“Maçı kaçırmamak ve bir futbolcuyu izlemek için geldim. Bazı şeyler hiç değişmez.”

Bazı şeyler de asla aynı kalamazdı. Gözlerim, duygusal olarak güvende hissettirecek bir şeyler aramak üzere sahaya kaydı. Oyuncular ortalıkla dolanıyordu; maçın son iki dakikasını kaçırmıştım. Sanırım berabere bitmişti. “Ben... Gitmeliyim.” Omuzumun üzerinden başparmağımla sahayı işaret ettim.

Geoff başını salladı, dudaklarını sımsıkı kenetlemişti. “Seni görmek güzeldi.”

“Seni de.” O anda bunu içimden gelerek söylediğimi fark ettim. Birbirimize tuhaf bir şekilde sarıldık ve onun kaybını daha da açık bir şekilde hissettim. Geoff enişte size kaburgalarınızı birbirine geçirecek ve ayaklarınızı yerden kesecek kadar sıkı sarılırdı ama Hain Piç sadece omuzunuza sakince vurmakla yetiniyordu.

Geriye çekildi ve “Keşke her şey daha farklı olsaydı,” dedi.

Olabilirdi. “Ben de öyle düşünüyorum.”

“Ailene sevgilerimi ilet.”

Asla. “Buralardayken Chicago’nun tadını çıkar.” Sonra oturduğu masaya, beni kadehini kaldırarak selamlayan Scott’ın yanına döndü.

Geoff, Scott’la birlikteydi.

Beynimde bir ampul yandı ve çantamı Blanca’nın yanından almak için döner dönmez Geoff’un adını Google’da

arattım. “Emekli Premier Lig oyuncusu Geoffrey Jones’un, mevcut antrenör sezon sonunda emekli olduktan sonra eski takımının başına geçmesi bekleniyor.”

Buraya Gabe için gelmişti. Öyle olmalıydı. Takımın hangi üyesini izliyor olabilirdi ki? Scott takımdan başka kimi temsil ediyordu?

Aman Tanrım. Bu, Gabe’in Avrupa’ya dönüş biletiydi.

“Sahaya inip ona bir selam versen iyi olur.” Blanca kolumu yakaladığı gibi beni kapıya doğru yönlendirdi. “Gabe burada olduğunu biliyordur ama yine de seni görmek isteyecektir.”

Konuşmadan beni stadyumun merdivenlerinden indirmesine izin verdim. Geoff ve Scott’ı birlikte görmek beni o kadar şaşırtmıştı ki sarhoşların sahaya dalmasını engellemek için konan güvenlik bariyerlerine takılıp durmayı bile umursamamıştım.

Gabe takımın soyunma odasına giden tünelin yanında forma ve fotoğraf imzalıyordu. Beni kalabalığın içinde nasıl fark ettiğini bilmiyordum ama imzaladığı fotoğrafı bir ufaklığın eline tutuşturduğu gibi bana doğru koştu.

“Hâlâ buradasın!” Kramponları güvenlik bariyerine takılsa da düşmemeyi başarıp bana sarıldı. Kollarının arasına hemen girmiştım çünkü geriye doğru kayarak beton zemine çakılacağından ve kafasını yararak öleceğinden korkmuştum. Üstelik beni gördüğüne memnun olmuş ve biraz terli olsa da oldukça gösterişli bir oğlana sarılmamak zordu.

“İkinci golün tam bir şans eseriydi,” dedim omuzuna doğru. Onu zamansız bir ölümden kurtaran bir diğer muhafızı olan formasına sıkıca yapışmıştım.

“Sadece yetenekti.” Geriye çekildi ama elleri hâlâ belim-

deydi. Gözleri mutlulukla ışıldıyordu. Bu mutluluğu attığı iki golden mi yoksa burada olmamdan mı kaynaklanıyordu bilmiyordum ve hangisini tercih edeceğimden de emin değildim.

“Spikerler benzersiz ayak hamleleri yaptığını söyledi ama bence taraflı davrandılar.” Bu büyük bir mesele değilmiş gibi gözlerimi devirdim.

“Peki ya yaptığım o güzel ortaya ne diyorsun?”

“Muhteşem olduğunu benden duymana gerek var mı?” Başımla sabırsız hayranlarını işaret ettim. “Bunu yapacak binlerce kişi olduğundan eminim.”

“Sana işte bu yüzden ihtiyacım var.” Dudakları yanağı-mı, saf ve gösterişsiz bir öpücükle sıyrıp geçti. “Birilerinin mütevazılığı-mı korumama yardımcı olması gerek.”

Bunun hiçbir anlamı yoktu. Kesinlikle. O bir İtalyan’dı ve İtalyanlar herkesi öperdi. Ama bu bilgi, bütün vücudumun bu temasla sancımasına engel olamadı.

Gabe sahaya atladı; üzerimde yarattığı etkiden kesinlikle habersizdi. “Birazdan aşağıda buluşalım mı? Açlıktan ölüyorum. Birlikte yemek yiyelim.”

Yüzünde sahte bir sabırsızlık ifadesiyle hafif tempoda geriye doğru koşuyordu.

“Yiyelim madem.”

Yüzünde oluşan gülümseme midemi jöle kıvamına çevirmeye yetmişti.

Basın mensupları gerekli ses kayıtlarını ve görüntüleri alırken ben de oyuncuların ailelerinden ve arkadaşlarından sonra içe-

ri girmek üzere soyunma odasının kapısında oyalanıyordum.

Ve tabii ki Gabe'in menajerinden sonra.

Scott, Gabe'e doğru eğilmiş, ona kısık sesle bir şeyler söylüyordu. Etrafta dolaşan muhabirlerin farkındaydı ama söylediklerini duyamasam da el hareketlerinden anlayabiliyordum.

Gabe'in kelimenin tam anlamıyla şeytanın bacağını kıracağını düşünüyordum. Pazarlıklar yapıldıktan sonra Arsenal'de oynayacaktı. Fakat ayağını sıraya dayamış, bileğine doladığı buz torbasıyla oynuyordu. Sahte gülümsemeler yoktu. Gabriel Fortunato'yu bekleyen basın mensupları da. Doğruldu, omurgasını dikleştirerek duruşunu güçlendirdi. Bir kavgaya hazırlanıyormuş gibiydi.

Bu iyi değildi.

Premier Lig'in La Liga'ya eş değer olmadığını biliyordum ama maaşları her zaman iyiydi ve buradan çok daha rekabetçiydi. Neden mutlu olmamıştı?

Biraz daha yaklaştığımda, Scott'ın "Gerçekçi davranmalısın," dediğini duydum.

Menajeri çok iyi tanımasam da vücut dili ve gergin omuzları bana bir fikir veriyordu.

"Ben gerçekçi davranıyorum." Gabe'in sesi ifadesizdi, hâlâ bileğine bakıyordu. "Cevabım hayır."

"Onu en azından dinle." Scott konuşmaya devam ederken gözleriyle "nazik ol" demek istiyordu. "Bu akşam Moretti'nin Yeri'nde hep birlikte yemek yemeyi teklif ettim. Geliyorsun, değil mi?"

Hani suratları en sonunda kulaklarından buharlar çıkana kadar kızaran çizgi film karakterleri vardır ya? Gabe de şu anda onların insan haliydi. "Bunu planladığına inanamıyorum."

“Şimdi kendine gel...”

“Merhaba,” dedim fazlaca yüksek bir sesle. İkisi de dönüp bana baktı. “Scott! Seni görmek ne güzel. Yine. Harika bir maçtı, değil mi? Gerçekten çok iyiydi. Gabe, çok iyi iş çıkardın. Harika şutlar çektin.”

Aferin, Mads.

Bir salak gibi konuşuyordum ama saçmalamam dikkatlerini bir saniyeliğine dağıtmaya yetmişti. Gabe’le göz göze gelmek için yeterli bir süreydi bu. “Bu gece şu videoları çekiyoruz, değil mi? Yolculuğa hazırlanman gerektiğini biliyorum ve gitmeden önce sosyal medya işlerini yürütebilmem için bu videoları çekmem gerek.” Scott’a baktım. “Duydunuz mu bilmiyorum ama Gabe’in Instagram videoları inanılmaz etkileşim aldı.”

Gabe’in şaşkınlığı, kafasında patlamak üzere olan bombayı imha etmek için yeterli olmuştu. “Videolar.” Soru soruyor gibiydi. “Evet, doğru. Video çekmek için sözleşmiştik.” Menajerine bakarak başını salladı. “Üzgünüm. Başka planlarım var.”

Şimdi de Scott’ın yüzü ani bir öfke dalgasıyla kızarmıştı. “Gabe, Geoff İngiltere’den buraya seninle konuşmak için geldi. Maddie o ‘videoları’ sonra çekmek zorunda kalacak.”

Ne tuhaf, ben de Geoff’un Watford’u görmeye geldiğini sanmıştım. Bunu dile getirmedim. Ben şutu çekmiştim, top artık Gabe’in ayağındaydı.

“Bay Jones’a, söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmediğimi söylersin.” Gabe bana elini uzattı.

Tamam, böyle oynayacaktık demek. Gabe’in yanına gittim ve parmaklarımı onunkilere kenetledim. Elimi o kadar

sıkı kavramıştı ki nabzının sert ve hızlı atışını duyabiliyordum. “Gidelim, Madeline.”

Scott’ın sağ şakağındaki damar patlamak üzereydi. Neden bu kadar hızlı attığının başka bir açıklaması yoktu. “Bu konuşma bitmedi.”

“Menajerim olarak bunun asla başlamayacak bir konuşma olduğunu bilmen gerekirdi.” Gabe çantasını omuzuna attı ve beni odadan yarı sürükleyerek çıkardı. Kapıyı iterken arkama baktım; Scott bizi izliyordu ve yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Hiç iyi değildi bu.

“Ne oldu?” dedim otoparka girerken. Yakınlarımda, söylediklerimi duymasından endişe edebileceğim kimse yoktu.

“Arsenal’in müstakbel antrenörüne ve en büyük spor menajerine *vai a quel paese* dedim,” dedi bana yolcu kapısını açarken.

“Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum ama evet demek sanırım.” Midem endişeyle kaynıyordu fakat her an kahkahayı patlatabilirmişim gibi de hissediyordum. “Araya girmesem daha mı iyi olurdu? Scott’ı pataklamaya başlayacak gibi duruyordun, o da gırtlığına sarılıverecek gibiydi. Etrafta muhabirler dolanıyordu ve bu kavga bütün haber kanallarında yayınlanacaktı. Ama konuşmaya başladığımda Scott bana, beni öldürmek istiyormuş gibi baktı. Yani fırın eldiveni kadar elleri var ve muhtemelen bir vuruşta ikimizi de devirebilirdi.”

Ağzımı iki elimle kapatarak Ferrari’nin ön kapısına yaslandım. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Gabe ellerimi ağzımdan çekti ve bileklerimi tuttu. “Scott beni tuzağa düşürmeye çalıştı ve sen beni... Konuşarak kurtardın.”

“Scott seni neden tuzağa düşürmek istesin ki?”
Yüzünü ekşitti. “Önce yemek, sonra açıklama.”

Gabe’le Belden-Stratford’un loş lobisine sessizce girdik ve elimizde iki poşet dolusu yiyecekle altın rengi asansöre bindik. Resepsiyonist hiçbir şey söylemedi; elindeki aşk romanı ilgisini bizden daha çok çekiyordu.

Iliana’nın eve başka misafirler getirmiş olabileceğini düşünerek kendi evine gitmek istememişti. Ben de onu Emma’nın evine götüremezdim. Bir müşteriyi eve getirmeme ısrarla karşı çıkabilirdi. Sadece Çin yemeği yemek için bile olsa.

Asansörü, dairelerin olduğu en üst katta durdurmak yerine terasa çıktık. Teras normalde saat on birde kapanıyordu ama Emma bana evin anahtarını verirken terasındaki de vermişti. Bu binadan daire kiralamak yerine satın almanın avantajlarından biri de buydu.

Gabe iki koltuğun arasına küçük bir sehpa çekti ve karşılıklı oturarak kutularımızı açtık.

“Çok güzel kokuyor. Ne aldın?” Kutuma bakmak için eğildi fakat binanın ön cephesindeki ışıklar ve caddenin lambaları çok aşağıda kaldığından görmesi imkânsızdı.

“Sebzeli Lo Mein.”

“İçinde hiç et yok mu?” diye sordu somurtarak.

“Beş kişiye yetecek kadar yemek almışsın zaten.” Elime yemek çubuklarımı alarak kutusuna uzandım ama elimi havada durdurdu. “Aşk olsun. Bir lokma alamaz mıyım?”

“İtalyanlar paylaşmaz.”

Şok geçirmiştım. “Uyduruyorsun. Aile stili yemeği İtalyanlar icat etmedi mi?”

Yüzündeki tiksintiyi loş ışıktaki bile görebiliyordum. “Aile stili demek yemeklerin aynı tencereden servis edilmesi demek. Aynı *tabaktan* yemiyoruz yani.”

“Sen yemeğini tabaktan yemiyorsun ki.” Bir parça portakallı biftek aşırarak ağzıma attım. “Ben bunu senin tencereden aldım.”

Masanın yarısına dek uzandı. “Bunu sana ödeteceğim.”

En masum gülümsememi takındım. “Senden korkmuyorum.”

Gabe dirseğine öksürdü; öksürürken gülüyordu. “Çoğu insan korkar.”

“Ben çoğu insan değilim.”

“Fark ettim.”

Ona baktım, o da bana baktı. Bizi birbirimize bağlayan hayali ip gittikçe sıkılaşıyordu. Buna bir son vermeliydim.

Boğazımı temizledim ve kutumdan aldığım bir miktar Çin makarnasını doğrudan ağzıma götürdüm çünkü böyle seksi görünüyordum. “Bana Scott’ın tuzağını anlatacaktın.”

Bütün dikkatini Çin mantılarına vermişti. “Yemek yerken iş konuşmak yok.”

“Lütfen ama.” Kolunu çubuğumla dürttüm. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Arkadaşız,” dedi hemen. Bunu artık sorgulamıyor gibiydi. Bu eşiği aşmamız iyi hissettirdi. “Geoff Jones Arsenal’e transferimle sonuçlanabilecek bir görüşme yapmak istiyor.”

“Bu *kötü* bir şey mi?”

Omuz silkti ve benim makarnalarıma dadandı. Ona az

önce yemek paylaşmamakla ilgili söylediklerini hatırlatmadım. Bu ikiyüzlülüktü.

“Bunu hep yaptığının farkında mısın?”

“Neyi?”

Omuz silkmesini taklit ettim. “Bu bir cevap değil. Bu konuyu değiştirmeye veya başka yöne çevirmeye yönelik bir hamle ama ben bu gece herhangi bir parçası olmadığım bir konuşmanın ortasına daldım çünkü biz *arkadaşız* ve neden kurtarılmam gerektiğine ilişkin bir açıklamayı hak ediyorum.”

“Konuşurken dil bilgisini hiç umursamaz mısın?”

“Konuyu. Değiştirmeyi. Kes.” Ona öfkeyle bir çubuk nodle fırlattım, o da üzerine yapışanlardan birini alıp sırtarak bana fırlattı. O gülüş göğsümde bir şeyleri sıkıştırmaya yetmişti.

Off. İşte yine aynı şeyi yapmıştı. “Geoff”tan ve Arsenal’den bahsediyordun.”

Gabe iç geçirdi ve çubuklarını bıraktı. “Geoff”la bir geçmişimiz var ve onunla çalışacağıma en saçma takımda oynamayı tercih ederim.”

“O, sen profesyonel olarak oynamaya başladığında emekli olmuştu. Nasıl bir geçmişiniz olabilir ki?”

“Dünya Kupası Finali’nin yorumcularından biriymi. Golü kaçırdıktan sonra... En önemli anlardan birinde tıkanıldığını söyledi. Benim de bir Adu, bir Macheda gibi, lige çok genç yaşta giren ve kendisinden bekleneni asla veremeyecek bir oyuncu olduğumu söyledi.” Gabe dirseklerini dizlerine dayadı ve bakışlarını ayaklarının arasındaki boşluğa odakladı. “*Herkes* ona inandı. Basın. Taraftarlar. Hatta ailem bile. Ve sonra o araba kazası olunca Geoff bunu haklılığını doğru-

layan bir kanıt olarak gösterdi. Çok gençtim, çok toydum. Dev bir futbol yıldızı olmanın baskısı altında eziliyordum.”

Olduğum yerde büzüldüm. Geoff’un bu kadar soğuk, bu kadar duygusuz olabileceğini hiç düşünmezdim. Gerçi bunlar tam da Hain Piç’e yakışacak sözlerdi.

“Üzüldüm.” Dizlerimi ona döndürdüm ve iki elini de tuttum. “Ama Geoff’un kendi takımında oynamanı istemesi iyi bir şey değil mi? Söylediklerinin yanlış olduğunu tüm dünyaya kanıtlamış olmaz mısınız?”

“Bunu tüm ayrıntılarıyla değerlendirdiğimde, mantığım bana bu teklifin beni olmak istediğim yere taşıyacağını söylüyor. Ama onun takımında oynama düşüncesi...”

Sözünü bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu. Yorumuyla size kâbusu yaşatmış biri tarafından çalıştırılmak kim bilir ne kadar zor olurdu. İyi bir performans gösteremediğinizde sizi feda edip etmeyeceğinden emin olamamak. Tüm bunları dile getirmenin çok zor olduğunu anlıyordum; bu kez konuyu ben değiştirdim. “Bize fal kurabiyesi de vermişler mi?”

Gabe kahverengi karton torbanın derinliklerine daldı ve altı tane plastiğe sarılı kurabiye ve onlarca soya sosu paketi çıkardı.

“Oooo!” Kurabiyelerden birini aldım. “Bugün cömertlikleri tutmuş.”

“Beş kişiye yetecek kadar yemek aldığımı söylemiştin ya.”

“Doğru.”

Kendi kurabiyemi açtım ve bir parçasını ağzıma attıktan sonra içindeki kâğıdı çıkardım. O karanlıkta kâğıdı okuma imkân yoktu; telefonumun fenerini açtım ve başımı salladım.

“Ne diyor?” dedi çöpleri poşete doldururken.

“Egzersiz rutinimi geliştirmeye devam etmeliymişim.”

“Sen o kurabiyeyle bakma. Zaten harikası.” Elimdeki kâğıdı kaptı ve çöp poşetine koydu. “Bir de bunu dene.”

Harika olduğumu rastgele söylememiş gibi diğer kurabiyeyle açtım. “Bu fal kurabiyeleri saçmalıyor. ‘Güvercinlere nazik davran.’ Bu nasıl fal?” Başımı salladım. “Seninki ne diyor?”

“Telefonum kapanmış.” Masanın etrafından dolaştı ve benimkinin ışığını kullanabilmek için yanıma oturdu. Kurabiyesini avucunda sıkarak çatlattıktan sonra parçaların arasındaki kâğıdı çıkardı. “Kim...”

Kaskatı kesildi ve falı ikiye katladığı gibi cebine tıktı. “Haklıymışsın. Bu fal kurabiyeleri gerçekten saçmalıyor.” Avcundaki kırıntıları ağzına boşalttı.

“Mızıkçı!” Koluna dirseğimle vurdum. “Ben sana iki falımı da okumuştum.”

“Başka bir kurabiye alacağım.”

“Hayır! Ben bundan çıkanı öğrenmek istiyorum.” Cebine doğru uzandım ama yana devrilerek cebini vücuduyla koltuğu arasına sakladı.

“Seni koca bebek!” Ona bir kurabiye daha fırlattım; yere düşmeden yakalamayı başardı. “Bu kez sesli okumak zorundasın. Kural bu.”

“Şimdi de fal kurabiyelerinin patronu mu oldun?”

“Hep öyleydin.” Kâğıdı çıkarır çıkarmaz okuyabilmek için iyice eğildim. Omuzumu vücuduna yaslamıştım ve falı görebilmemiz için telefonu havada tutuyordum.

Kurabiyeyle kırmadan falı çıkardı ve okudu: “Kim tutar seni.”

Bir anda her şey sessizliğe büründü; tıpkı durdurduğum bir film gibi. Zihnimdeki ekranda bizi Chicago'daki bir çatı terasında gecenin geç saatlerinde aynı sallanan koltuğu paylaşan bir çift olarak görüyordum. Bu sarıllmalar, yanağa kondurulan öpücükler ve aramızdaki yakınlık beni o kadar rahatlatıyordu ki vücut ısısının beni gölden yükselen serinlikle titremekten koruduğunu fark etmemiştim bile.

“Hmmm.” Fener ışığını kapatarak çatı katını ani ve koyu bir karanlığa boğdum ancak Gabe'in bana bakmaya devam ettiğini biliyordum. “Sence bu ne demek?”

“İki seferinde de aynı fal çıktı.” Tamamen bana doğru döndü, elini elimin üzerine koydu ve kolumu okşamaya başladı. Diğer eliyle de ensemini kavramıştı. “Art arda iki kez gelmesi bunu daha da önemli kılıyor, değil mi?”

Sorduğu şey fal kurabiyeleriyle ilgili değildi. Benden bir işaret bekliyordu. Geri çekilmek istersem bana her türlü fırsatı tanıyacaktı.

Çekilmedim. Tam da burada, ay ışığından ve bizden başka kimsenin olmadığı bu anda kalmak istiyordum. Ellerini ve dudaklarını bedenimde hissetmek istiyordum. Ona daha da yakın olmak istiyordum.

“Kesinlikle öyle,” dedim hafifçe eğilerek. Dudaklarımın dudaklarıyla buluşmasına ne kalmıştı? “Çok önemli.”

İlk öpücük dudaklarının dudaklarıma değip geçmesinden ibaretti. Kalbim boğazımda atarak biraz geri çekildim. Yüzümü ellerinin arasına alarak daha da uzaklaşmamı engelledi ve beni bir kez daha öptü. Bu seferki ilkinden farklıydı. Gabriel Fortunato'yla bağdaştırdığım her şey vardı içinde; sıcaklık, açlık ve özgüven.

Dudakları benimkileri araladı, sanki ana dilinde öpüşüyormuş gibiydi. Kollarımı vücuduna sıkıca sardım; o elini sırtımdan kaydırırken ben onun sırtını okşuyordum. Piyanoda uçan o parmaklar şimdi benim omurlarımda, kavgularımın arasındaki boşluklarda geziniyor, beni tepeden tırnağa titreten kırık akorlar basıyordu.

Aradan beş dakika, on dakika, bir milyon dakika geçti. Koltukta bacaklarımızı birbirine dolamış, yan yana uzanıyorduk. Dudakları çenemin altında keşfe çıktı, sonra köprücük kemiğime indi ve o anda telefonum çaldı. Bu ses beni ışık hızıyla gerçekliğe döndürmüştü.

Ne yapıyordum ben. Ne yapıyordum?

Gabriel Fortunato'yla teyzemin oturduğu apartmanın terasında işi pişiriyordum.

Telefonu da içimde yükselen panik duygusunu da yok saymaya çalıştım ama Gabe beni kulağımın hemen altından hızlıca öptükten sonra, "Cevap vermeyecek misin?" diye sordu.

Bu, biraz soluklanmam için iyi bir fırsattı. "Muhtemelen vermeliyim."

Arama sesli mesaja yönlendirilmişti ama bir saniye geçmeden ekranda bir kısa mesaj belirdi.

Emma: Sana sokağa çıkma yasağı koymaya unuttum. Ama şimdi koyuyorum ve bir saniye içinde başlıyor.

"Sanırım bana hiç sokağa çıkma yasağı konmadı." Gabe dirseğinin üzerinde doğruldu, bana bakıyordu. "Birinin eve gelip gelmeyeceğin konusunda endişelenmesi hoş olmalı."

Bunu anlamamanın tek bir yolu vardı. "Sanırım gitsem iyi olacak."

Beni kendine çekerek istediğimden daha uzun öptü.

Onunla öpüşmek kesinlikle yapmamam gereken ve kesinlikle son vermek istemediğim bir şeydi.

“Bu arada,” dedi dudakları dudaklarımdayken, “Benimle galaya gelip gelmemeye karar verdin mi?”

“Bütün mesele bu zaten. Beni buna ikna etmeye çalışıyorsun.” Dişleri alt dudağımı sıyırdı ve ne söylediğimi unuttum.

Ta ki telefonum yeniden titreyinceye kadar.

Emma: Nerede olduğunu biliyorum. Beni oraya getirtme.

Bu beni ayağa dikmeye yetmişti.

Ben: Geliyorum.

Gabe’i lobiye indirdim ve asansörün kapıları beni Emma’nın dairesine çıkarmak üzere kapanmadan onu son kez öptüm. Saçlarımı elimden geldiğince düzelttim ama arı sokmuş gibi şişen dudaklarım ve sersemlemiş bakışlarım için yapabileceğim bir şey yoktu.

Kapıdan sessizce süzülürken içerisinin karanlık olacağını düşünmüştüm fakat bütün lambalar yanıyordu. Üstelik pijamaları içindeki Emma yalnız değildi. Lavanta rengi kanepe’nin ucunda oturuyor, Watford da ayaklarının etrafında kıvrılmış yatıyordu. Beyaz berjerlerden birini de bütün azametiyle Scott dolduruyordu.

“Vay canına.” Antreye girdim. “Burada ne işi var?”

Scott, Emma’ya baktı; Emma da beni göstererek konuşmasını söyledi.

Scott ayağa kalktı. “Maddie, konuşmamız gerek.”

On Dakık

“Senden çok şey istemiyorum,” dedi Scott, onunla göz teması bile kurmadığım gerçeğini göz ardı ederek.

Watford’un kulaklarının arkasını kaşıyordum. Beni görünce Emma’yı bırakıp benim bacaklarıma yaslanmıştı ve bu dikkat dağıtan hamlesi için ona minnettardım. Bu durum beni her ayrıntısıyla berbat hissettiriyordu. Scott, Emma’yı stadyumdaki tartışmadan sonra aramış ve bizimle kesinlikle *bu gece* konuşması gerektiğini söylemişti. O da bize bu tuzağı kurmuştu; o bunu aracılık olarak görse de düpedüz tuzaktı bu.

“Gabe üzerinde herkesten fazla etkin var.” Scott koltuğunda öne eğilerek Watford’un sırt tüylerini okşadı. “Senin için kariyeri boyunca hiçbir temsilci için yapmadığından çok daha fazlasını yapıyor. Ondan Geoff’la görüşmesini isteyeceksin, hepsi bu. Bunun, onun için en iyisi olacağını sen de biliyorsun.”

Scott’ın tüm söyledikleri, Arsenal’de oynamanın Gabe’in geleceği için atılabilecek en iyi adım olduğu savına çıkıyor-

du. Kazanacağı para bir yana, rekabet seviyesi ve sponsorluk fırsatları da çok daha iyiydi. Chicago’da kalırsa, potansiyeline asla ulaşamama ihtimali yüksekti. Bu da Geoff’un haklı olduğunu kanıtlıyordu.

Watford’un tüylerini düzelttim ama bunun, kendi duygularım üzerinde hiçbir rahatlatıcı etkisi olmadı.

“Gabe bir kendi kendini baltalama döngüsünün içinde. Bunu kırmasına yardım et.”

“Onu ikna edebileceğim fikrine nereden kapıldın bilmiyorum. Gabe kendi kararlarını kendisi veriyor.”

Scott yardım ister gibi Emma’ya baktı, Emma yorgun bir ifadeyle gözlerini ovuşturdu. “Geçen yılını, Gabe’i toplumun gözündeki imajını değiştirmeye ikna etmeye çalışmakla geçirdim ama o her şeyi mahvetti. Ya bütün fikirlerimizi elinin tersiyle itti ya da başını daha da büyük belalara soktu.” Ayağa kalktı ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. “Bu kez, Fire ondan kurtulmak isteyeceği için gerçekten endişelenmiş olmalıydı ama Velocity’deki o günden sonra sana nasıl baktığını gördüğümde, teklifimi kabul edeceğini biliyordum. Çünkü bu ona seninle çalışma fırsatı verecekti. Senden hoşlanıyor Mads ve bu belli oluyor.”

Senden hoşlanıyor ve bu belli oluyor. Bu cümlenin beni sevinçten havalara uçurması gerekirdi ama omuzlarıma suçluluğun yükünü yüklemişti. Em, Gabe’in hesabına çalışırken yaşımın bana avantaj kazandıracağı gerçeğini hiç saklamamıştı ama ben, Gabe’le çalışmam konusunda, bir şekilde bazı şeylerde iyi olduğumu düşündüğü için izin verdiğini sanmıştım. Aslında sadece duruma en uygun kişiyi seçmişti.

“Gabe’in Geoff’tan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Dün gece bununla ilgili konuştuk.” Sesim fazla yüksek, fazla tizdi. “Yani bana biraz hilekârlık gibi görünen bir şey tek-lif ediyorsunuz.”

“Annen sana bileklerine buz koyman için diretirdi, hem de her...”

“Bunun konumuzla ne alakası olduğunu anlayamadım, Em.” *Ayrıca bu konuyu Scott’ın önünde açman çok ama çok utanç verici.* Göz ucuyla Scott’ı işaret ettim ama Emma bunu görmezden geldi.

“Ama öyle. Bazen sırf rahatımızı bozacağından, kendimiz için en iyi olan şeyi istemeyiz.” Elini, elimi tutmak için koltuğumun kolçağına koydu ama eli boş kaldı. “Geoff bizzat özür dilemek istiyor fakat Gabe onunla görüşmeyi reddettiği sürece bunu yapabilmesi mümkün değil.”

İkisi de gözlerini bana dikmiş, bir cevap bekliyordu.

“Gabe’in daha büyük ve daha güçlü bir takıma transfer olması Velocity için de iyi olacak.” Emma taktik değiştirmişti. “Tabii senin için de.”

Bu doğruydı. En başından tüm bunların içine girmemin nedeni de buydu. İnsanların zayıf noktasını bulmakta Emma’nın üstüne yoktu. Üniversiteye girebilmek benim zayıf noktamdı, ben de her nedense Gabe’in zayıf noktasıydım.

“Seni sırf hedeflerimizi, hedeflerini unuttuğun için bu projeden çekmek istemiyorum; hele de işinde bu kadar iyiyken.”

Yok artık, Em. Nasıl da ahkam kesiyorsun. Annem görse seninle gurur duyardı.

“Unutmadım.” Sesim, ailemin evinde başıma bela

açabilecek bir tonda yükselmişti. Emma bu tonu duymuş olsa bile tavrıma ilişkin bir yorumda bulunmadı. “Fakat söyleyeceğim herhangi bir şeyin etkisi olacağına söz veremem.”

“Yine de deneyeceksin, değil mi?” diye sordu Em.

“Madem mecburum...”

Emma ve Scott birbirlerine rahatlamış bir ifadeye baktılar ve bir anda kusmak istedim.

“Teşekkürler, Maddie.”

“Her neyse. Ben yatıyorum. İyi geceler.” Beni çağırmasınlar diye alalecele odama gittim ve kendimi yatağa yüzüstü bıraktım.

Bir şeylere takılmamış veya bir merdivenden yuvarlanmamıştım ama bu beni sendelemekten kurtaramamıştı. Bir erkek için hedeflerimi hiçe mi sayıyordum? Gelip geçici bir yaz aşkı için?

Gabriel Fortunato dünyaca ünlü bir gönül avcısıydı. Bunu biliyordum. Bunu bütün dünya biliyordu. İlişkimiz çatı katındaki öpüşmeden ibaretti. Hiçbir anlamı yoktu.

Evet vardı, dedi beynim nazikçe. Konuşmalarımızı, ne kadar yakışıklı olduğundan bağımsız olarak o anları düşününce kalbim çılgın gibi atmaya başladı. Kimsenin ailesiyle ne kadar zorlu bir ilişkisi olduğunu, toplumu etkilemek için uğraştığını veya kendi haline bırakıldığında piyano çalacağını ve tarihin dehlizlerinde kaybolmak istediğini bildiğini sanmıyordum.

Kişiliğinin diğer tarafını, kameralara göstermediği yönünü görmek; bir sırta ortak edilmek gibiydi. Bu, kendime saklamak istediğim bir gerçeklikti.

Bir pati odamın kapısını tırmalamaya başladı.

“Off. Defol, Watford.”

Watford kapıyı iki kez daha tırmaladı, sonra vazgeçti ve inledi. Duymazdan gelemeyeceğim kadar dokunaklı bir ses-
ti bu. Odanın kapısını açıp onu içeri aldım. Watford yatağa
zıpladı ve kafasını karnıma koyup kıvrıldı.

Tanrım, bu şapşal köpeği seviyordum.

Alarmımı kapatmış olmalıydım çünkü ancak Watford’un
oturma odasında öğürdüğünü duyduğumda uyanabilmiştim.
Kusmakta olan bir köpeğin sesiyle bu kadar geç uyanabil-
miş olmak, aslında günümün kalanına ilişkin bir işaretti.

Gizli kapıdan geçerken Patty bana homurdanmıştı ama
bu, Patty’nin o kadar sık yaptığı bir şeydi ki bir şeylerin yo-
lunda olmadığını, Katie’yi görene kadar anlayamamıştım.
Sanki Noel’de bahçeye konan devasa süslerden biriymiş de
biri fişini çekmiş gibiydi; bütün parlaklığı ve neşesi sönmüş,
büzülmeye başlamıştı.

“Sorun nedir?” diye sordum birden dururken.

“Önemli bir şey değil.” Gülümsemeye çalıştı ama her
zamanki coşkusundan eser yoktu. Koluma girdi ve beni
bölmeme götürdü. “Gerçekten, bunun canını sıkmasına izin
verme.”

Donakaldım. Her yer kuşe kâğıt tabloidlerle ve renkli
çıktılarla, yani önceki gece Gabe’le çekilen fotoğraflarımla
kaplıydı.

Fotoğrafların birinde, otoparkta Ferrari’ye yaslanıyor-
dum, Gabe de bileklerimi tutuyordu. O anda öyle hissetme-
sem de Gabe’e yoğun ve seksi duygularla bakıyordum.

Belden-Stratford'un önünde çekilmiş bir başka fotoğrafa baktım. Dün gece lobide başkaları da mı vardı? Muhtemelen fark etmemiştim çünkü fotoğrafta tamamen Gabe'e odaklanmıştım. El ele yürüyorduk ve ona tüm dişlerimi gösterek sırtıyordum.

En kötüsü de –aslında sanatsal açıdan bakacak olursak ve işin içine utanıcı katmazsak en iyisi– bilgisayarımın ekranına yapııştırılmıştı. Gabe'le birbirimize yaslanıyorduk; aramızda sadece sahanın kenarındaki güvenlik bariyeri vardı. Bana gülümsüyordu. Ben de ona sarılmış, tişörtünün birazını avuçlamıştım. Bu açıdan bakıldığında ona dengede durmak için değil, tişörtünü çıkarmak için yapışmışım gibi görünüyordu.

"Bu fotoğraf her yerde var." Mara ellerini zümrüt yeşili kolsuz tulumunun ceplerine sokmuş, bölmemin kapısında duruyordu. "Neredeyse tüm hayran sayfalarında ve çevrimiçi dedikodu sitelerinde. Çok şehvetli bir poz."

Fotoğraftı elime geçirdiğim gibi buruşturdum ve göğsüme oturan yumru kadar sert bir top haline getirdim. "Bunu sen mi yaptın?"

Omuz silkti. "Bugün erken geldim ve tüm arama motorlarını çalıştırdım. Bunlar bulabildiklerimin sadece bir kısmı."

"Sen de bulduklarını getirip bölmeme mi astın?"

"Haydi ama Maddie. Sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum." Elindeki dosyayı bana uzatırken yüzüne bıçak gibi keskin bir gülümseme yayıldı. "İnsanların seninle ve Fortunato ile ilgili gerçekten neler düşündüğünü bilmek istemiyor musun?"

Dosyayı açtım. Hayran sayfalarından ve dedikodu sitelerinden çıktı olarak alınmış yorumlarla doluydu. Pek azı övgü doluydu. Çoğu oldukça saldırgandı.

“Bu, estetikle düzeltilene kadar çöpten farksız olan şu modellerden biri mi?”

“Kız güzel bile değil, zengin olsa gerek.”

“Bu kızda ne bulmuş olabilir ki?”

Katie dosyayı elimden kaptığı gibi ikiye katlayarak bir frizbi gibi Mara’nın bölmesine fırlattı. “Hiç de yardımcı olmuyorsun, Mara.”

“Elbette oluyorum. İşimizin yarısı, insanların müşterilerimizle ilgili görüşlerinin farkında olmaktır. Bu konuyu başka bir hale evrilmeden fark edebilmene yardım ediyorum.” Avucumdaki kâğıt topunu gösterdi. “Fortunato hesabını bu şekilde yöneteceksen, en azından kendi yöntemlerini geliştirebilir.”

Katie sandalyesine oturdu ve parmaklarıyla yaptığı silahla Mara’nın sırtına ateş etti.

“Boş ver onu,” dedi, Instagram’daki @proWAG hesabının sayfasında dolaşırken. “Mara seni kıskanıyor, tıpkı şu salaklar gibi.”

Yorum yapanlar her kadının saç tipine, vücut tipine, kıyafetine saldırıyor, fotoğrafta görünmeyen özelliklerini bile aşıyordu. Diğer kadınları yerin dibine sokan yorumların çoğu başka kadınlara aitti.

“Neden birbirimize böyle davranıyoruz?” diye sordum, başımı ekrandan kaldırıp Katie’ye bakarak.

“Bu çirkinliğin içine çekilmeyeceğimizi mi sanmıştın? Bazı kadınlar birbirini yücelterek iyi işler çıkarır, bazıları da oturdukları yerden bunlara sahip olmak ister.” Başını salladı ve masama yaslandı. “Birbirimizle rekabet etmek yerine aynı hedef için omuz omuz savaşırsak çok daha iyi olurdu.”

“Duydum! Duydum!” Arman sesini kendi masasıyla be-

nimkinin arasındaki yarım duvarın arkasından duyurabilmek için bağıyordu.

Katie, Arman'ın bölmesini görebilmek için masama tırmandı. "Konuştuklarımızı mı dinliyordun?"

Arman'ı göremiyordum ama güldüğünü duyabiliyordum. Her zamanki gibi halinden memnun ve dost canlısı bir gülüştü bu.

"Siz hanımlar fısıldamayı beceremiyorsunuz sanırım." Ayağa kalktı, artık yüzünü görebiliyordum. "Bu yüzden buna değdi." Duraksadı, Mara'nın bölmesine bir bakış attı ve sesini daha da kısarak, "Bence sana kendince gerçekten yardım etmeye çalışıyor," dedi.

Tam da o anda masa telefonum çaldı. Teyzem beni ofisine bekliyordu. Derhal.

Önünde açık bir dosya vardı. Gabe'le fotoğraflarımız, bazı haber metinleri ve hayran sayfalarını süslüyordu. Emma'ya terasta olan biteni anlatmamıştım ama fotoğraflara bakarak bu konuda isabetli bir tahmin yapabildiğinden emindim.

"Beni görmek istemişsin?" Masasının önündeki koltuklardan birine oturdum ve ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım.

"Bu sabah Gabe'in yüklediği fotoğrafı sen mi onayladın?" Ekranı görebilmem için telefonunu kaldırdı.

Evindeki, mutfak tezgâhına benzeyen bir zeminin üzerinde, fal kurabiyelerinden çıkan birbirinin aynısı iki fal duruyordu. Karenin sol tarafındaki, odakta olmayan iki şişeyi –biri Patrón tekilasının benzersiz şekline sahipti– ve limon

dilimlerini görmezden geldim. Emma alkolle ilgili yorum yapmadı. Bu çok iyi olmuştu çünkü bunu açıklamak zorunda kalmak istemiyordum.

Fotoğrafi görebilmek için eğildim. İki falda da ‘*Kim tutar seni!*’ yazıyordu. Fotoğrafın altına da “Bazı fırsatlar, kaçırılmayacak kadar iyidir,” yazmıştı.

Bu her anlama çekilebilirdi. Ne hedefi ne kastettiği şey belliydi ama yine de bu dün geceyi hatırlayarak bir anda kıpkırmızı kesilmeme engel olmadı.

Emma kaşlarını kaldırmış, benden cevap bekliyordu.

“Hayır, bunu ben onaylamadım. Kendisi de herhangi bir şeyi paylaşmadan önce bana göndermesi gerektiğini *biliyor.*”

“Bu gönderiye kızmadım. Her anlama gelebilecek bir şey ve bazı hayranlar böyle şeylere bayılıyor. Ben daha çok neyi kastettiğine takıldım. Senin bir fikrin var mı?”

Aslında oldukça iyi bir tahminim vardı ama bunu şimdi-lik itiraf etmeyecektim. Belki de hiçbir zaman etmeyecektim. “Maalesef.” Bu yalan sayılmazdı. Bu fotoğrafı paylaştığı *anda* neler düşündüğüne ilişkin hiçbir fikrim yoktu.

“Hımm. O zaman ben fazla anlam çıkardım. Bununla, Arsenal’e transfer olma konusunda düşünmeye istekli olduğumu kastettiğini ummuştum.”

Belki de tepmesi gereken fırsat beni, başımı döndürene kadar öpmekti.

Ağzımı açtım ve sonra söylemek üzere olduğum şeyi bir kez daha gözden geçirdim. “Gabe’in Avrupa’ya duyduğu nefret için Geoff’u suçladığını biliyor musun? Dünya Kupası sırasında onu baskı altına aldığı için?”

“Bence Geoff tam olarak, ‘Fortunato, biz onun mükem-

melliğini göremeden sönecek genç bir yıldız. Parlayacağını umarak paranızı boşa harcamayın,' demiştir. Bu cümleyi her Dünya Kupası röportajında tekrarlar. Muhtemelen kulağa pek zekice geldiğini düşünüyordu." Yüzünü ekşiterek başını salladı. "Gabe'in hissettiğini anlayabiliyorum ama Geoff tükürdüğünü yalamaya razı. Gabe'i en fazla aşağılayan kişi, şimdi onu kuracağı takıma transfer etmek istiyor. Geoff'un yaptığı yorumun verdiği zararı telafi etmenin daha iyi bir yolu var mı?"

Em'e hak vermeden edemedim. Gabe'den daha büyük bir özür dilenebileceğini sanmıyordum.

"Bunu ona söyle. Bu duyguyu ona da geçirmek için üzerinde yarattığın etkiyi kullan." Gabe'le fotoğraflarımıza hafifçe vurdu. "Belli ki böyle bir etkin var."

Sözleri kalbimi delip geçmişti. "Bunun etikle ve profesyonellikle bağını merak ediyorum çünkü Mara..."

"Mara ne dedi?"

Başımı salladım; kendimi Max'in son dondurmayı yediğini ispiyonlayan Küp gibi hissediyordum. "O... Şey... İşle zevki karıştırmanın pek profesyonel görünmediğine dikkat çekti. Hepsi işle ilgiliydi, yemin ederim." Bu kadar abartma. İçimden kendime bir tokat attım.

Emma'nın yüzü büyük bir gülümsemeyle aydınlandı. "Geoff'tan önce kiminle çıktığımı hatırlıyor musun?"

Hain Piç'ten önce Emma'nın yanında birisi olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. "Bir beyzbol oyuncusu muydu? Yankees'ten biri?"

"Onunla New York'taki şu PR şirketinde çalışırken tanışmıştım. Sosyal anksiyete bozukluğu vardı ve etkinliklerde kendisine eşlik edecek birine ihtiyacı vardı. Birinin, sohbetleri

kendisini rahat hissedebileceği konulara çekmesi ve paniğe kapılmaya başladığında bunu etrafa çaktırmaması gerekiyordu.”

“Bunları ilk kez duyuyorum.”

“Mesele de bu zaten. Bir tampon olarak bana ihtiyacı vardı ve biz de seni aynı şekilde kullanıyoruz. Gabe’in belirlediği yoldan çıkabilmesi için birazcık desteğe ihtiyacı var. İnsanlar işin içinde başka bir şey olduğunu zannediyorsa da zannetmeye devam edebilirler.”

Bir tampon. Tamam. Bunu başarabilirdim. Aslında bu, bir açıdan soylu bir görev sayılırdı. Sanki Gabe’e, potansiyeline erişmesini engelleyen bir şeyin üstesinden gelmesinde yardım ediyor gibiydim.

“Bana galaya kız arkadaşı olarak katılmamı teklif etti. Sence...”

“Bence harika olur. Zaten bir şekilde orada olman gerekecekti; böylece bütün gece yanından ayrılmamak ve başını belaya sokmadığından emin olmak için bir mazeretin olacak.” Beni, pembe kolsuz elbisemi ve atkuyruğumu baştan aşağı süzdü. “Ayrıca bir mirasyedi veya mankenle birlikte boy göstermemesi de insanların kesinlikle takdir edeceği bir şey. Onu normal biriyle görmek hoşlarına gidecek.”

Son cümlelerindeki iğnelemeyi göz ardı ettim. “O zaman ona evet demeliyim sanırım.”

“Tüm stajyerler hazırlık aşamasında orada olacak, bu yüzden en iyisi Gabe’le orada buluşun. William, Gabe’i basın mensuplarından kurtarmak üzere öne çıkacak. Galada ona katılmanın bir sakıncası yok bence.”

Basın. Mensubu. Bundan daha itici başka bir tamlama var mıydı acaba?

“İçeride de bekleyebilirim,” dedim umutla.

“Evet ama Gabe galada yalnız görünmek isteseydi sana kız arkadaşın olmanı teklif etmezdi bence.”

“Doğru. Elbette.” Koltuktan kalktım ve elbisemdeki hayali kırıntıları silkeledim. “Söyleyeceklerin bunlar mıydı?”

“Tatlım, biraz endişeli olduğumu görebiliyorum. Bazı insanlar özel hayatla iş hayatının asla çakışmaması gerektiği gibi modası geçmiş bir fikri savunsa da bu oldukça komik. Müşterilerimizle bu kadar yakın çalıştığımızda bazı bağlar birbirine girebiliyor.” Ellerini kaldırdı ve süslü ofisini gösterdi. “Ben buraya bu şekilde geldim.”

Evliliğinin küllerinden büyüleyici bir kariyer inşa etmişti. Ama bunun için Geoff’a gerçekten minnettar mı olmalıydık?

Yirmi

Masama döndüğümde işime odaklanmakta güçlük çekiyordum. Gabe'e Geoff'tan bahsetme ihtimalini düşündükçe mideme kramplar giriyordu. Avrupa'ya dönmek Gabe için en iyisi miydi? Maddi açıdan düşününce öyle olduğu açıktı. Peki, tek işi insanları utandırmak olan kişiler Gabe'i bu kadar rahatsız ediyorsa burada, nispeten tanınmadığı bir yerde kalmak onun için daha iyi olmaz mıydı?

Günü yarıladığımız için Katie'yle öğle yemeğini atlayıp çıkışta Water Tower Place'te akşam yemeği yemeye karar verdik. Burası dünyanın en iyi fırında makarnasını yapıyordu. Ben koca bir dilim taze mısır ekmeği ile bir tabak fırında makarna aldım. Katie kale salatası almıştı çünkü sağlıklı beslenmeyi seviyordu. Yemeklerimizi aldık ve Hancock İş Merkezi'nin gölgesine oturduk.

"Heeey." Katie yanıma oturdu. Üzerinde 90'lardan fırlamış gibi görünen çiçekli bir elbise vardı. Yakasına bir dan-

tel bile kondurmuşlardı. “Bugün üzerinde tuhaf bir sessizlik var.”

“Ben her zaman senden daha sessizim.”

İştahla salatasını yemeye başladı. “Doğru, ama...” Bir sirk çadırının iki katı büyüklüğündeki çizgili çantasından telefonunu bulup çıkardı. “Mesele bu mu?”

WAG’ın Instagram sayfasını açmıştı ve en son paylaşımlarında kendimi ve Blanca’yı, Gabe’in ikinci golünden sonra tezahürat yaparken gördüm. İkimiz de kendimizden geçmiştik. İkimizin de kameraların odağında olduğumuzdan haberi yoktu. Gözlerim hemen ilk yoruma kaydı.

Birisi şu kıza kalem çekmeyi öğretsın.

Telefonu, ekranı aşağı gelecek şekilde banka koydum. “Bu hesabı mı takip ediyorsun...”

“İyy,” diye araya girdi. “Tabii ki hayır. Bana bunu Mara gönderdi.”

İç geçirdi ve bacaklarını altında topladı. En sonunda bu huyunun sırrını çözmüştüm; o kadar kısa boyluydu ki ayakları hiçbir zaman yere değmiyordu.

“Kesinlikle sana zarar vermek istiyor.”

“Fark ettim.” Mara hakkında konuşmaya çekiniyordum ama Katie’nin fikrini öğrenmem lazımdı. “Sence benim videomu Mara silmiş olabilir mi?”

“Bence...” Duraksadı ve devasa kedi çerçeve güneş gözlüklerini taktı. “Kim bilir? Bu çok korkunç bir davranış ama mezun olduktan sonra burada kalıcı olarak işe alınmaya bel bağlamış durumda. Herkesin ailesinden destek gördüğünü ve kimsenin kendisinden yana olmadığını düşünüyor.”

“Herkes derken beni kastediyor, değil mi?”

“Sadece seni değil. Javi’nin Patty’nin torunu olduğunu biliyor muydun?”

Bu beni olması gerekenden de çok şaşırtmıştı. Javi oldukça dışa dönük biriydi ama Patty... Fazlasıyla sertti. “Patty torun sahibi olacak kadar yaşlı mı? En fazla otuz beş yaşında falandır diye düşünmüştüm.”

Katie elleriyle yüzünü gerdidi. “Kaşlarına dikkat etmedin mi? Yüz gerdirme ameliyatından sonra alnının ortasına kadar çıktıklarını gizlemek için kaşlarını boyayarak kalınlaştırıyor.”

“Yüzünü gerdirdiğini nereden biliyorsun?”

“nk gerdirmeden önceki halini de biliyorum.” Katie st dudağını ısırđı. “Ben Patty ile yıllar önce, William Velocity’de staja başladığında tanışmıştım.”

Hiçbir şey demedim ama kafamın karıştığını yüzümden anlamıştı.

“Pek yakın olmadığımızdan bunu büyük bir mesele olarak görmedim ama William benim kuzenim.”

“Ama o...”

“Korkunç mu? Evet. Özellikle de ofiste kesinlikle korkunç biri.”

“Sana Stajyer diye hitap ediyor.”

“Bunu aramızda bir g duvarı oluşturmamak, kendine benim küçükken birlikte banyo yaptığı o kız olmadığımı hatırlatmak için yapıyor.”

Kıkırdadım.

Katie de güldü. “Ben de öyle hissediyorum. Ama sen geldiğinde artık bana Stajyer diyemezdi, sana da kendi isminle hitap edemeyeceğinden Kahve hitabı üstüne yapıştı.”

Birkaç saniye sustuk, zihnimde düşünceler birbirini ko-

valıyordu. “Zavallı Mara. Muhtemelen hiç şansı olmadığını düşünüyor.”

“Ona üzülme. Geçen yaz William’la çıkıyordu.”

Haklıydı.

“Ve William gerçekten adil davranmaya çalışıyor,” diye devam etti Katie, bankın üzerinde gerinip elini yüzüne siper ederek. “Şu tabloyu, bu yaz ofise yaptığımız tüm katkıyı hesaplayarak en değerli stajyeri belirlemek için hazırladı. Ben listenin açık ara en sonundayım; evet, bunu bana kendisi söyledi.”

Vay canına.

“Burası benim gözümde, senin için olduğu kadar önemli değil. Annem bu yaz ‘verimli bir şeyler’ yapmam için beni evden göndermek istedi ve William’a beni stajyer olarak buraya alması için yalvardı.”

Üniversiteye gitmenin birden fazla yolu olması güzeldi. Yani, bir yerlerde bir üniversite dans ekibine girmeye ve ufak bir burs almaya çalışabilirdim ama ilerlemek istediğim yol bu değildi. Özellikle de beynimin bu sıralamayı okula gitmek ve dans etmek ve çalışmak şeklinde yapacağını bildiğim için. Uyumak ve yemek yemek sadece çalışmayı bitirdikten sonra vakit ayırabileceğim şeyler olacaktı ve yorgun olduğumda öğrenmem de yavaşlayacaktı.

“Bunlar bunaltıcı konular.” Çatalını salatasına sapladı ve mısır ekmeğimin yarısını aşırdı. “Bana Gabe’den söz et; tabii yüzünü eritecek kadar ateşli olduğu gerçeğini anlatmana gerek yok.”

“Beklediğim gibi biri değil.” *Mükemmel, ukala ve gülünç şekilde flörtöz ama çok da şirin, eğlenceli ve biraz da kırgın.*

“Ve mükemmel öpüşüyor, değil mi?”

Hem de nasıl. Göz temasından kaçınmak için ağzıma bir parça fırında makarna attım. “Öpüşmekten kim söz etti?”

“Kızım, lütfen. Fotoğrafları gördüm. Maç? Çıkışta size gittiniz ya?”

Dudaklarıma hâkim olamıyordum. Terasta geçirdiğimiz anları düşününce gülümsemekten kendimi alamıyordum.

“Maddie!” Ekmeğimin diğer yarısını da aldı. “Bunu yerim bak!”

“Bu duyduğum en aptalca tehdit.”

Ekmeği bütün olarak ağzına soktu. “Bana ayrıntıları anlatmazsan böyle olur.” Kırıntıları her tarafa saça saça çiğnemeye başladı.

“Sadece karbonhidrat tüketmeye bahane arıyorsun.”

Katie yüzünü ekşitti; her an ağlamaya başlayacakmış gibiydi. “Gerçekten öyle oldu.”

Telefonum titredi.

“O mu?” diye sordu mısır ekmeğini yutmaya çalışırken.

Oydu. Ekranda ismini görmemle vücudumdaki bütün sinirler gerilmişti.

Gabe: Bana hayır mı diyorsun?

Ben: Bana bir mesaj daha mı göndermiştin? Soruyu kaçırdım.

Gabe: Hayır, yemekten söz ediyorum.

Gabe: Başka birini mi bulmam gerekecek? Derhal öğrenmeliyim.

“Ona hemen evet de. Yoksa senin yerine ben yazacağım.” Telefonuma uzandı ama boyumun avantajından yararlandım.

Ben: Evet.

Gabe: Evet, yeni birini bulmalısın mı demek istiyorsun? Yoksa evet, seninle geliyorum mu?

Bu, hayal gücümün oyunu olabilirdi ama mesajı yazar-

ken heyecandan titrediğine yemin edebilirdim. Beynimin yaramaz tarafı onunla oynamaya devam etmemi söylüyordu.

Ben: Evet.

Uzun bir sessizlik. Üç nokta belirip dönmeye başladığında bir mesaj daha attım.

Ben: Seninle geliyorum.

Katie tezahürata başladı ve kalan fırında makarnamı çaldı. “Karbonhidratlarını çalarak yemekte harika görünmene yardımcı oluyorum.”

“Aman Tanrım.” Ellerimi alnıma dayadım. “Bir elbiseye ihtiyacım var.”

Katie sırtıttı, dişleri hafif turuncuydu. “Elbiseye ihtiyacın var.”

Yirmi Bir

Gabe bir ma için New York’a gittiğinden ve otomatik sistem işleri tıkr tıkr hallettiğinden, bana hafta sonu yapacak bir şey kalmamıştı. Hiçbir şey hem de. Emma cumartesi sabahının köründe beni yataktan çekip çıkararak Mortar&Pestle’da şık bir öğle kahvaltısına götürdü. Bu çılgınca bir fikirdi çünkü kıyafet alışverişine çıkarken bir yemek göbeğinizin olması hiç iyi bir fikir değildi. Yine de bu bilgi beni koca bir tabak dolusu Fransız tostı ve gelmiş geçmiş en yumuşak Fransız muhallebisini mideye indirmekten alıkoymadı. Em de benimle gezmekten mutlu gibi görünüyordu. Heyecanlı ve mutluydu, üstelik en az benim kadar hızlı konuşuyordu.

“Gabe’le New York’a gitmeden önce konuşma fırsatın oldu mu?” Yaban mersinli pankeklerinden başını kaldırmamıştı ama bu, öylesine sorulmuş bir soruya da benzer miyordu.

“Henüz konuşmadım, döndüğünde konuşacağım.”

“Konuşmalısın. Geoff cuma gecesi takımın hayır işleri için düzenleyeceği yemekte olacak ve onunla konuşmayı umuyor.”

Hissettiğim bütün mutluluk uçup gitmişti. “Geoff’un da orada olacağını öğrenirse yemeğe geleceğini zannetmiyorum.”

“Gabe sözleşmesi gereği orada olmak *zorunda*.”

Bir çatal dolusu pudra şekerli muhallebiyi tabağıma bıraktım. “Sözleşmeler Gabe’i geçmişte yaptığı aptalca şeylerden alıkoyabildi mi?”

Em rahatsız bir nefes verdi. “Gabe, Geoff’la oturup konuşursa bu meseleyi halledecekler. Böyle köprüleri yakarak başarılı olmayı bekleyemez.”

Haklı olduğunu bilsem de Geoff ve Gabe’in birbirine uygun bir antrenör ve oyuncu olduğu konusunda endişelerim vardı.

Ben ve Şaplakçı da benzer bir durum yaşamıştık. Şaplakçı, stüdyomuzdaki anne babaların bayıldığı, müzelik bir bale öğretmeni idi. Veliler onu seviyordu çünkü onun eğittiği çocuklar muazzam ilerleme kaydediyordu. Eğitimcilerin bana bağırmasına alışmıştım. Bazen kol veya bacak konumunu fiziksel müdahalelerle düzelttikleri de oluyordu ama bu kadın bana bir keresinde o kadar sinirlendi ki hareketi yapmamı sağlamak için kalçama bir şaplak yapıştırdı. O andan sonra onun derslerinde başarısız olmak kâbusum oldu. Korkunun etkisiyle başarılı olmak için daha da uğraşacağıma iyice çuvalladım. En sonunda baleyi bıraktım ve bundan bir an bile pişman olmadım.

Gabe’in de futboldan tiksinişini istemiyordum ama Geoff’un takımında oynamaktan nefret edip etmeyeceğinden emin değildim.

Emma telefonuna göz attı ve yerinde sıçradı. “Çatalını hemen bırak. Şimdi çıkmamız lazım, yoksa randevuya geç kalacağız.”

“Ne randevusu?”

Bana baktı, gözleri heyecandan ıslıl ıslıldı. “Görürsün.”

Kiraladığımız limuzinden, alışveriş yapabileceğimi hayal bile edemediğim bir mağazanın önünde indik. Vitrindeki iki elbiseyi, taradığım tabloidlerden hatırladım.

Kaldırımın kenarında durdum ve başımı salladım. “Em, hayır. Ben buradan alışveriş yapamam. Bu kadar param yok.”

“Benim var.”

“Bu borcu sana asla ödeyemem.”

“Ödemeni istemiyorum ki. İhtiyacım olan tek şey, gala-da kolunda çok mutlu ve çok akıllı başında bir adet Gabriel Fortunato ile en ideal şekilde boy göstermen.”

Neşeli sohbetler. Güzel bir kahvaltı. Butik alışverişi. Bir yerlerden rüşvet kokusu mu geliyordu? “Neden beni bir şeylere mecbur bırakıyormuşsun gibi hissediyorum?”

“Tanrı aşkına, Maddie.” Öfkeyle homurdandı. “Galaya altı gün kaldı. Bu görüşmenin gerçekleşmesi için *elimden ne geliyorsa* yapmak zorundayım ve geç kalmamız hoş olmayacak.”

Em koluma girdi ve beni binaya doğru sürüklemeye başladı. Kapıyı iterek açarken klimadan gelen esinti, üzerime harika bir koku saldı. Bu rüşvet yasemin gibi kokuyordu.

“Haydi.” Öfkesi gerçek, biraz da bezgin bir gülümsemeye dönüştü. “Ben hep bunu yapmayı hayal ettim. Keyfimi kaçıрма.”

Göz kamaştıran takım elbisesi içinde bir adam, Emma’yı kucaklayıp yanaklarından öperek karşıladı ve aynalı bir duvarın önündeki beyaz bir deri koltuğa buyur etti. Adamın saçları arkaya doğru taranmıştı, kulaklarından devasa elmas küpeler sarkıyordu ve muhtemelen göz kalemi çekmişti. Hiç kimsenin doğuştan bu kadar koyu renkli kirpiklerle kutsandığını sanmıyordum.

“Maddie, bu Thatcher Rogue. Kendisi bir moda dehasıdır.” Beni Thatcher’ın yanına doğru hafifçe itti.

“Hoş. Çok hoş.” Ellerini kalçalarına dayadı ve etrafımda döndü. “Haklıydın, Emma. Senin renk paletin bu kıza uymaz.”

Daha da eğildi ve gözlerini kısarak yüzümü inceledi; bu değer biçme hamlesinden geriye çekilerek kaçmamak için kendimi zor tuttum.

“Hımmm. Elimde mükemmel bir parça var.” Ellerini gü-rültüyle birbirine vurdu ve yanımdan uzaklaştı.

“Peşinden git,” diye fısıldadı Emma, hiçlikten var olan bir asistanın uzattığı şampanya kadehini alırken.

Elbise; pahalı arabalar, dalındaki elmalar ve annenizin sürmenize asla izin vermediği o ruj kadar kırmızıydı. Omuzlarımdan düşüverecekmiş gibi duran geniş yakası, varlıklarını unuttuğum köprücük kemiklerimi açıkta bırakarak tüm vücudumu sarıyor ve ancak diz hizasına gelince adım atabileceğim kadar bir mesafe bırakıyordu.

Thatcher artık karar vermemiz gerektiği için bu elbisenin o elbise olduğunu açıkladı. Üzerinde çok fazla değişiklik

yapmak gerekmeyecekti ve doğru bir ayakkabı seçimiyle kısaltılmasına bile gerek kalmayacaktı. Annem her zaman, “Ne alırsan al, yeter ki sinirlenme,” derdi. Ama bu elbisenin sırtını –ya da olmayan sırtını– görseydi, Lincoln Parkı Hayvanat Bahçesi’ndeki orangutanla yarışabilecek bir sinir krizi geçirebilirdi. Cama vurmak ve kaka fırlatmak annemin öfkesinin yanında hiç kalırdı.

Ama saçlarım, Thatcher’ın tirbuşon gibi görünen bir saç tokasıyla ensemde yaptığı gevşek topuzumla boy aynasının önünde dururken, orantı konusunda müthiş bir hata yaptığımı anladım. Elbise kırmızıydı ve sırtım belime kadar çıplaktı; insanların bana baktığını bilmek tüylerimi diken diken edecekti.

Bunu belki de dayanıklı iki adet bantla cildime yapıştıracak plastik ve dolgulu bir sutyen yapacaktı.

“Bilemiyorum, Em.” Thatcher’ın, elbiseyle aynı tonda bir rujla boyadığı dudaklarımı yaladım. Ruj dudaklarımı acı biber gibi yakmış ve şişirmişti. Sanırım işin sırrı da buradaydı. “Sence çok abartılı değil mi?”

“Böyle bir etkinlikte giymen gereken şey tam olarak bu,” diye homurdandı Thatcher bir tutam saç topuzun içine yerleştirirken. Sonra, “Onu ikna et!” diye emretti ve heyecanlı bir tavus kuşu gibi çalımla uzaklaştı.

Emma şampanya kadehini yanındaki sehpaye koydu ve yanıma geldi. “Thatcher’ın kusuruna bakma. Sorgulanmaya alışkın değildir. Ama elbiseyi beğenmediysen ya da...”

“Beğenmediğimden değil.” Artık kendime bakamıyordum, parmaklarım kalçamdaki dikiş yerinde geziyordu. “Sadece çok... *Dikkat çekiyorum*. İnsanlar beni fark edecek.”

Emma elimi ellerinin arasına aldı, üst dudağı biraz titriyordu. “Fark etseler ne olur, Maddie? Seni görmelerinden neden bu kadar çekiniyorsun?”

Ben tamamen normal bir kızdım. Sıradan bir kız. Süslü bir elbisenin içine tıklılmış ve ait olmadığı bir yere götürülen bir kız.

Emma çenemi kaldırdı, gözleri yaşla dolmuştu. “Kendini hiçbir zaman ağabeyin kadar zeki veya becerikli hissetmediğini biliyorum. Anne babanın da kesinlikle böyle olmasını istemediğinden eminim; onlar ikinizi birbirinizle karşılaştırmamak için gerçekten çok uğraştı.”

Daha doğrusu benim bu karşılaştırmamanın tarafı olabileceğimi bile düşünmediler.

“Tüm bunları kafandan atman gerekiyor. Teorik bilgiler sana Max’e olduğu kadar hitap etmiyor. Ne olmuş? Senin insanlarla ilişkilerin harika. Sağduyu sahibisin. Ve istediklerini elde etmek için çok çaba sarf ediyorsun. Bence bu nitelikler salt zeki olmaktan çok daha değerli.” Yanağından bir damla yaş süzüldü. Sesi artık daha yüksekti. “Ağabeyini çok seviyorum. Harika biri. Tanrı şahit; keşke benim çocuklarım olsaydınız. Ama anne babanız bence size ne kadar değerli olduğunuzu fark ettirmek için yeterince uğraşmadı.” Gözlerim yanmaya başlamıştı. Emma da ağırlarken gülmeye başladı. “Ağlama. Bu Thatcher’ı kızdırır.”

Yüzüme üfleyince genizden gülmeme engel olamadım. “Üzgünüm.”

“Neden özür dilediğini bilmiyorum ama sadece görünür olmanın kötü bir şey olmadığını belirtmek istemiştım. Gabe’e, takımdakilere ve galadaki herkese ne kadar eğlenmeli, akıllı ve tatlı olduğunu göster.”

Eğlenceli, akıllı ve tatlı. Bunu yapabiliyordum. Kalçamın üzerinden elbisenin kumaşını okşadım. “İyi görünüyorum.”

Emma güçlü bir sesle, “Ha şöyle!” diye haykırdı. “İyi olacaksın ve insanlar içmeye başlayınca –sen ve Gabe içmeyeceksiniz tabii– ortadan kaybolabilirsin. Gabe’in mutlu ve sakın bir imaj çizmesi ve kameralara gülümsemesi gerekiyor. Sonra ikiniz de galadan ayrılabilirsiniz.”

Haklı olduğunu biliyordum. Salona girerken sendelemediğim, kokteyl masalarından birini devirmediğim ve birilerinin üzerine içki dökmeyi her şey çok güzel olacaktı.

Yüzümü aynaya çevirdi. “Çok güzelsin. Güzelliğinle barişmaktan korkma.”

Aynadaki yansıma baktım ve duruşumu biraz düzelttim. “Pekâlâ,” dedim. “Sanırım bu elbiseyi alıyoruz.”

“Hele şükür!” diye haykırdı, Thatcher içinde bizi dinlemekte olduğu aynalı duvardan çıkarken. “Ağlama. Elbisen lekelenecek.”

Emma’yla bakıştık ve gülmeye başladık.

Yirmi İki

Velocity'ye oldukça çlgın bir atmosfer hâkimdi. Cuma günkü galaya kadar halledilmesi gereken yaka kartları, oturma planı, sessiz müzayedenin formlarının yazdırılması,  ekili  biletlerinin konacağı kutuların bir araya getirilmesi gibi pek çok minik ayrıntı vardı. Bunlar aklıma bile gelmeyecek türden ayrıntılardı. Mesela Masa Kaptanlarının, yani takımın hayır i leri hakkında, co kulu ve tutarlı bir konuşma yapabilecek tecrübeye sahip insanların belirlenmesi gibi.

Gabe pazartesi günü dönecek ve salı gününü de takımıyla antrenman ve toplantılar yapacaktı fakat biz,  ar amba günü Moretti'nin Yeri'nde ak am yemeğı yemeyi kararla tırmı tık.

Öğleden hemen önce ofisin, g l manzaralı konferans odasında yemek vereceğine ilişkin bir e-posta aldım. Ba ımı içeri uzattı ım gibi kutulardan birini kapıp yeme imi istediğim yerde yerim diye d   nm  t m. Katie ile kapıyı açtı-

ğımızda ortada yemek falan olmadığını ve tüm çalışanların masanın etrafında toplanmış olduğunu gördük. Arman, Javi ve Mara pencerenin önüne dizilmişti. Arman bize el salladı ama Javi ve Mara hararetli bir şekilde fısıldaşıyorlardı ve bizi fark etmemişlerdi bile.

Katie ile şüphe uyandıracak kadar boş büfenin arasına sıkıştım. “Toplantı mı yapacağız?” diye fısıldadım. “Daha yiyecekler bile gelmemiş?”

“Bilmiyorum ama ben açlıktan ölüyorum.” Katie ellerini karnına doladı. “Kaçırılmışız da rehin alınmışız gibi hissediyorum.”

“Kimden?”

“Yiyeceklerimizden.”

Emma teyzem içeri girip masanın başına doğru yöneldiğinden kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. “Sizi bu yemekli toplantıya önemli bir şeyi kutlamak için çağırdım.” William’a videoyu oynatması için başıyla işaret etti. Beyaz tahtayı, Gabe’in piyano çaldığı videonun hareketsiz bir görüntüsü kapladı. Em tahtanın altındaki tepsiden kırmızı bir kalem aldı ve tıklanma sayısının etrafına kocaman bir yuvarlak çizdi. “Bu video resmen viral oldu! İlk yedi gün içinde 5.4 milyondan fazla izlendi. Bunun belki de en heyecan verici tarafı; bu videoyu planlayanın, çekenin ve düzenleyenin bizim stajyerlerimizden biri olan Maddie McPherson olması!”

Herkes alkışlamaya başladı. Odanın diğer ucundaki Arman, ağzını elleriyle çevreleyerek, “Aferin, Maddie!” diye haykırdı.

Yerimde donakalmıştım, yanaklarım kıpkırmızıydı. Katie’nin beni odanın ortasına doğru ittiğini zar zor hissedebiliyordum.

Teyzeme doğru sendeledim. Em bana sımsıkı sarıldı ve kolunu omuzuma doladı. “Bu videonun farklı platformlarda ki başarısı nedeniyle Bay Fortunato *Günaydın Amerika*’nın, perşembe günü çekimleri Chicago’da yapılacak olan Yaz Gezisi dizisinden oyunculuk teklifi aldı!”

Velocity çalışanları tezahürata başlarken ağzım şaşkınlıkla açıldı. Göğsüm gururla kabardı. Bir şeyi tam olarak doğru yapmıştım. Hayatımda ilk kez yapmaya niyetlendiğim iyi bir şey, planlandığı gibi ilerlemişti.

Em teyze sözlerine, “Velocity’de herkesin zaferlerini kutlamamız gerektiğine inanıyoruz,” diye devam ederken Patty de Four Season’s otelindeki şık restorandan gelen kutularla dolup taşan tekerlekli bir servis arabasıyla çıkageldi. “Lütfen işe dönmek zorunda kalmadan önce gönlünüzce yiyip için ve bu anların tadını çıkarın.”

Herkes güldü ve sonra, çoğu bana sadece kahvelerini verirken teşekkür etmiş olan orta ve üst düzey yöneticiler yanıma gelerek elimi sıktı ve bu yaz yaptığım mükemmel iş için bana teşekkür etti. Hatta biri, sonraki yıl da Velocity’ye gelmeyi düşünüp düşünmediğimi bile sordu.

“Tebrikler, Mads.” Emma bana bir kez daha sarıldı. “Bu arada ben Gabe’in onayını da aldım, o da galayı sabırsızlıkla beklediğini söyledi.”

Sözcükler sırtıma ıslak bir havlu gibi çarpmış, hissettiğim bütün mutluluk ani bir huzursuzluğa dönüşmüştü. “Sabırsızlıkla mı bekliyor? Gerçekten mi? Bu konuda biraz çekimser davranacağını düşünmüştüm.”

“Bunun hem imajı hem de geleceği için yararlı olacağını biliyor.” Gülümsedi ve başıyla beni işaret etti. “Ayrıca senin için de.”

Çarşamba günü geç saatlere kadar çalıştım ve ofisten çıkınca doğrudan Moretti'nin Yeri'ne gittim. Güzel bir gündü, otobüs durağa vardıktan sadece otuz saniye sonra gelmişti ve Gabe'le buluşmaya gidiyordum. Her şey yolundaydı yani.

Otobüs biraz kalabalıktı ama bu bile moralimi bozmaya yetmedi. Bir müzikalde olsaydım koridor boyunca koreografi yapar, direğin etrafında dönerdim.

Telefonum çaldığında ve ekranda onun ismini gördüğümde az kalsın dansa başlayacaktım.

“Hey! Otobüsteyim. Sence Maria bu akşam da risotto yapmış mıdır? Menüde görmüştüm, sanırım her akşam yapıyorlar.”

Gabe birkaç saniye konuşmadı. “Çok özür dilerim. Daha evden çıkmadım.”

“Sorun değil. Ben de işten geç çıktım.” Güneşimin önünden bir yağmur bulutu geçecek gibi olduysa da buna izin vermeyecektim. “Em bana *Günaydın Amerika* meselesini anlattı.”

Arka planda bir piyano tuşu tınladı. “Evet.” Sonra keskin bir sessizlik. “İyi bir haber, değil mi?”

“Sence öyle mi?”

“Scott, Emma ve diğer herkes bunun harika bir fırsat olduğunu düşündüğüne göre öyledir herhalde.”

Scott ve Emma'nın, kaçırmaması gerektiğine inandığı diğer büyük fırsatı düşünerek üst demirdeki elimin pozisyonunu değiştirdim. Şu anda bundan bahsetmenin kesinlikle

sırası değildi. “Ama yine de senin buna ikna olduğun konusunda ikna olmadım.”

Arka planda birkaç nota daha çaldı; onu zifiri karanlık evinde, telefonu omuzuyla kulağı arasına sıkıştırmış, omuzları mutsuzluktan çökmüş olarak hayal etmekten kendimi alamadım. “Ne çalacağıma karar veremiyorum.”

Bunun bu işin bir parçası olduğuna inanmama rağmen insanların, özellikle de ailesinin, bunu gördüklerinde yapacakları yorumlar konusunda endişelendiğini de düşünüyordum.

“Otobüsten sonraki durakta inebilir ve yiyecek bir şeyler alarak sana gelebilirim.” Otobüs ani bir frenle durdu ve birkaç kişi indi. “Birlikte karar veririz.”

“Madeline.” Sesinde hafif bir muziplik seziliyordu. “Buraya gelirsen piyanoya odaklanamam.”

Saç diplerime kadar kızardım. “Bu üstü örtülü bir iltifat sanki.”

Gülünce vücudumdaki ateş, ayak parmaklarıma kadar yayıldı. “Sadece bir iltifat.”

“Güzel,” dedim mutlulukla iç geçirerek. “Yarın sabah görüşelim mi?”

“Ci vediamo presto.”*

Anlamını bilmesem de verilmiş bir söz gibiydi.

Sabah beş buçukta istasyonda olmamız gerekiyordu. Emma ve ben Gabe’i yol üzerinden alacaktık. Yani zombi istilas da olsa, telefonu da kapansa, ne olursa olsun uyuma şansы yoktu.

* Görüşmek üzere. – cn.

Mucize eseri, apartmanının köşesini dönerken o da duvara yaslanmış bizi bekliyordu. Lacivert pantolonu, zümrüt yeşili blazer ceket, ince çizgili gömleği ve İtalya'dan aldığı belli olan makosenleriyle bir moda dergisinden fırlamış gibiydi. Onu görünce vücuduma bir elektrik dalgası yayılmış, midemdeki kelebekler çılgınca uçuşmaya başlamıştı.

Soğukkanlı görünmek için çok uğraşmam gerekiyordu.

“Güzel,” dedi Emma üzerime eğilerek. “Onu etkinlik için giydirmemize gerek kalmayacak.”

“Bu, mükemmel yaptığı şeylerden sadece biri.”

Emma kaşını saç çizgisine kadar kaldırarak baktı.

“Sadece pek çok şeyde iyi olduğunu söylemek istedim,” diye kendimi düzeltmeye çalışsam da bu, dudağının kenarının bir şeyleri ima eden bir ifadeyle kıvrılmasına engel olmadı. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Her neyse.”

“Hımm.”

Araba Gabe'in apartmanının önündeki yarım daire şeklindeki garaj yoluna girdi ve Gabe ön koltuğa oturdu. İçimden, onun arka tarafta yanımıza sıkışmış olmasını istedim ki bu saçma olurdu elbette. O zaman çok sıkıştırdık ama en azından ona yaslanma; elimi eline sürme ve hafif, odunsu parfümünü içime çekme fırsatım olurdu.

Üzerimde, beni bir bostan korkuluğundan çok bir kadin gibi gösteren camgöbeği rengi dar bir elbise vardı. Hakkımdaki bu yorumu, WAG'ın Instagram sayfasında görmüştüm ve ne yazık ki oldukça isabetliydi. Elbisem neredeyse görünmez olan kıvrımlarımı sıkıca sarıyordu. Evet, bunu o yorumu dikkate alarak ve Gabe'in fark etmesini umarak giymiştim.

Sanırım arkaya dönüp baktığında fark etti de. Ortaya,

“Günaydın,” dedi ama dudaklarındaki imalı kıvrım ve gözlerinin üzerimdeki gezinişi daha da fazlasını söylüyormuş gibiydi.

Emma da Gabe’e iyi sabahlar diledi –bu bana yalnız olmadığımızı hatırlatmıştı– ve takımının elde ettiği son iki galibiyet için tebriklerini sundu. O da tamamen antrenmandaki gibi davrandığını söyledi, takım arkadaşlarının yoğun çabasını ve katkılarını takdir etti ve rakiplerinin ne kadar iyi olduğunu vurguladı. Verdiği cevaplar nazik ve yerinde olmakla birlikte fazla isabetliydi. Emma ona *Günaydın Amerika*’nın gönderdiği listeden birkaç soru sordu. Bütün cevapları önceden hazırlamıştı. Cevaplarda kişisel hiçbir şey, hiçbir çekicilik yoktu. Replik okuyor gibiydi.

Em biraz öne eğilerek, “Buckingham Çeşmesi’nin yanına bir açık hava stüdyosu kurdular,” dedi. “Önce piyano çekimini yapacaksın, ardından röportaja geçeceksin.”

Gabe ikimize de bakmadan başını salladı.

Em bana soran bakışlarla baktı ve sessizce, “Gergin herhalde?” dedi.

“Açılacaktır,” dedim, bunun doğru olmasını umarak.

Grant Park’a vardığımızda, önce devasa bir düğün pastasına benzeyen çeşmenin etrafındaki çakıl kaplı alana kurulmuş beyaz çadırı gördük. Hemen arkasında kamera ekibini ve sunucuları, dans eden suların üzerinde yükselen şehir manzarasını kapatmadan güneşten koruyan devasa bir tente vardı. Su, güneş ışığının tüm renklerini yansıtıyor, zemindeki bakır rengi denizatlarını ısıltıya boğuyordu. Burayı neden seçtiklerini anlayabiliyordum. Manzara şahaneydi.

Yapımcılardan biri tarafından karşılanarak sanayi tipi

fanlarla havalandırılan çadıra götürüldük. Saç ve makyaj ekibi Gabe'le ilgilenirken Emma'yla ben kenarda bekledik. Gabe ekibin ilgisine tüm cazibesini kullanarak cevap veriyordu. Stilist zaten mükemmel olan saçlarını düzeltirken fazladan oyalanınca içimden bir kıskançlık dalgası geçse de bu hissi göz ardı ettim.

Sıra en sonunda diğer misafire geldi. Böyle görünen bir erkekle daha ne kadar uğraşabilirlerdi ki zaten? Emma bir köşeye çekilmiş, önceden tamştığı biriyle sohbet ediyordu. Gabe'le bu hafta ilk kez baş başa kalmış sayılırdık. Sessizce ona ayırdıkları uzun stüdyo sandalyesinin arkasına geçtim. Sağ yüzük parmağını, tıpkı onu konferans odasında gördüğüm ilk günkü gibi sandalyenin kolçağına vuruyordu. Bu onun kendini ifade etme şekliydi. *Gergindi.*

Elini tuttum ve kıpırdamakta olan parmağını sabitledim.

Gabe'in yüzü gerçek bir gülümsemeyle aydınlandı. Bu gülümseme, makyözlere gösterdiğinden daha da güzeldi ve bana özgü olduğunu biliyordum.

"Kıpırdanmayı bırak. Mükemmel bir iş çıkaracaksın."

"Ben her zaman mükemmelim."

Özgüveni karşısında gözlerimi devirdim ama içten içe kendine güvenmesine seviniyordum. Tıpkı benim gibi ya da herkes gibi zaman zaman güvensizlikle mücadele etse de Gabriel Fortunato'nun aslında kendisine, çabasına ve yeteneğine güvendiğini biliyordum. Kendime bu güvensizliği yüzünden MLS'de kalırsa, hayallerine asla kavuşamayacağımı da hatırlattım.

Onu Geoff'la görüşmesi için yüreklendirmek en doğrusuydu ama bu, bunu duymayı kaldırabileceği anlamına gelmiyordu. Konuşmaya başlamadan boğazımdaki endişe

yumrusunu yutmak zorunda kaldım. “Mükemmelliğinden söz açılmışken, Emma ve Scott Arsenal’de oynamayı değerlendirmeni gerçekten istiyor.”

“Madeline...”

“Bir dakika. Sadece beni dinle.” Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim ve elini sıkıca tuttum. “Geoff’tan nefret etmek için haklı nedenlerin olduğunu biliyorum ama onunla görüşmek, belki de *sadece bir sezon* boyunca onunla çalışmak, sana Avrupa futboluna dönme şansı verebilir. Önünde farklı kapılar açabilir.”

Beni başından savmak ister gibi gözlerini kapattı.

“*Burada*, Chicago’da ve MLS’de olmak istemediğini biliyorum. Ama tutkundan vazgeçmeni istemiyorum. Futbola âşıksın. Daha büyük, daha rekabetçi bir yerde oynamak istiyorsun. Bu yüzden...” Elini tekrar sıktım ama karşılık alamadım. “Ne olur bunu bir düşün.”

Gabe derin bir nefes verdi ve elini elimden çekti. “Bunu. Düşünmek. İstemiyorum.” Bağırımıyordu ama sesi en yakındaki saç ve makyaj ekibinin dikkatini çekmeye yetecek kadar keskindi. Bunu fark edince ayağa kalktı ve önümde dikilerek, “Bunu asla düşünmeyeceğim. *Lütfen* bir daha bu konuyu açma.”

Gözlerine baktım ve bakışlarında, kararlılığın yamı sıra biraz da kırgınlık gördüm. Benim yarattığım kırgınlığı. “Özür dilerim,” diye fısıldadım ceketinin koluna dokunarak. “Sadece senin için en iyisini istiyorum.”

“O zaman Geoff’un benim için en iyisi olmadığını söylediğimde bana inan.” İkram masasına doğru ilerledi ama aslında benden kaçmaya çalışıyor gibiydi.

Ağızına bir kurabiye atacakken Emma ona engel oldu.

“Senin sıran geldi. Seyirciler buna bayılacak! Herkes sana hayran kalacak.”

“Çünkü önemli olan bu, değil mi?”

Em, Gabe’in sesindeki iğneleyici tonu duymazdan gelecek omuzundaki pamuk parçasını eliyle silkti ve gülümsedi. “Evet. Özellikle de topluma mal olmuş biriysen.”

Gabe hiçbir şey söylemeden yapımcıların kendisini piyanoya yönlendirmesine izin verdi. İki kadın sunucunun arasında durarak onlarca fotoğrafını çekti. Gülümsemesi sahteydi ama bu pozları tanıtım fotoğrafı olarak paylaştığımda kimsenin bunu fark edeceğini sanmıyordum. Neyse ki binlerce kişi bu anları yayınlanır yayınlanmaz izleyecekti.

Çünkü istediğimiz buydu. Değil mi?

Gabe tabureye oturdu, avuçlarını pantolonuna sildi ve *The Greatest Showman*’den bir parça çalmaya başladı. Ama aynı notaları kullanmıyordu. Parçaya, adını söyleyemediğim bir İngiliz grubun ezgilerini de katmıştı. Muhteşemdi. Sadece sporda değil, müzikte de üstün bir yetenek sahibiydi.

İki sunucu da Gabe’in yeteneği karşısında büyülenmişti ve kıkırdayıp duruyorlardı. Gabe için önceden hazırladıkları sorulardan bağımsız şeyler sordular.

Koyu renk saçlı sunucu piyanoya yaslandı ve dirseğini sersemce kenarına dayayarak, “Söyle bana, hayatında biri var mı? Gün boyunca maçlarını izleyen ve gece böyle bir müzikle uyuyakalan şanslı bir kız?” diye sordu.

Gabe yüzüne önceden çalışılmış, sahici olamayacak kadar canlı gülümsemesini kondurdu. “Bir sınavda mıyım?”

Herkes güldü. Ben hariç. Kameraların arkasında durmuş, Gabe’in sunucularla piyanoyla oynar gibi oynamasını izli-

yordum. Onlar için normalde bu kadar ağır olmayan aksanını kullanmaya başlamıştı. Bu, çekiciliğini daha da artıran bir başka etkendi. Kendisinden yaşça büyük iki kadın bu tuzağa düşmüş ve yeni reşit olmuş bir oğlanın ağzının içine düşecek hale gelmişti.

Gabe’le tüm konuşmalarımızı, yazışmalarımızı, bana dokunduğu ve gülümsediği her bir ânı düşündüm ve ben de mi buna düştüm acaba, diye merak ettim.

“Bu kaçamak bir cevap,” diye sataştı sarışın kadın. “Adın onlarca manken, tasarımcı ve zengin mirasçıyla anıldı. Hayatmda böyle biri yok mu gerçekten?”

Nefesimi tutmuş, dünyanın kalanıyla paylaşacağı cevabını diken üstünde bekliyordum.

“Hayır,” dedi başını sallayarak ama gözlerini bana dikmişti. “Hayatımda böyle biri yok.”

Beynim bunu, özel hayatımı koruması gerektiği ve insanlar da buna dikkat edeceği için yaptığını söylüyordu. Ama kalbimin çok ufak bir kısmı, belki de kendi güvensizlikle-rimle yıprattığım yanı, aramızda bir şey olmadığını ima ettiğini fısıldıyordu.

Sahne sona erince otoparka koştum ve telefonumu açarak bu gönderi için onaylanmış olan metni kırparak yapıştırdım. Araba geldiğinde şoför kapıyı açmak için gelene kadar arka koltuğa yerleştim. Gabe hemen arkamda olmalıydı çünkü otoparka peşimden gelmişti. Yani koltuğun önüne doğru kaymaktan veya onu kucağıma almaktan başka seçeneğim yoktu.

Ona neyi kastettiğini sormam aptalca mı olurdu? Ya da beni çok yapışkan mı gösterirdi? Ya da ilgiye muhtaç? Ben böyle görünmek istemiyordum. Tek istediğim net bir cevaptı.

Ama ben sorumu tasarlayamadan o bana, “Sence nasıldı?” diye sordu.

Tabii ya. Bu konuda endişesi vardı. “İyi idi. Gerçekten iyi idi.”

“Güzel.” Başını bir kez salladı ve sonra telefonuna odaklandı.

Bir açıklama bekliyordum çünkü bu anlar bulunmaz bir fırsattı. Şoför dışarıda Emma’yı bekliyordu ve arabada yalnızdık. Sessizlik uzayınca cevabımı almış oldum. Beni yok sayarak telefonu ile ilgileniyordu ve bu, konuşmak istemediğini oldukça net bir şekilde anlatıyordu bana. Ona bakmak zorunda kalmamak için başımı pencereye çevirdim, böylece ceketinin gözlerini eladan çok yeşil gösterdiğini görmek zorunda kalmayacaktım. Ten temasının bana hissettirdiklerini veya sesini her duyduğumda kalbimin pır pır attığını düşünmemeye çalıştım.

Asıl hislerimin yanında bunlar bir hiçti.

Yirmi Üç

Perşembe öğleden sonra telefonumu binlerce kez elime alarak Gabe'e önce bir özür mesajı yazdım, sonra yalandan bir soru sordum ve ardından sadece merhaba yazdım ama bu taslakların hiçbirini gönderemedim. Daha da kötüsü, ondan hiçbir haber alamamış olmamdı.

Beynim; benim insafsız, zalim beynim, *Günaydın Amerika'nın* çadırında yaşadığımız her şeyi tekrara almıştı. Sunuculara hayatında kimsenin olmadığını söyleyişini duy-mak, muhtemelen Geoff konusunu açtığımda yüzünde olu-şan ihanete uğramışlık ifadesiyle ilişkiliydi.

Cuma sabahı Velocity kaynıyordu. Herkes, etkinliğin ya-pılacağı açık alana gitmeden önce tüm son dakika ayrıntıla-rını titizlikle iki kez kontrol ediyordu. Bu aslında bir lütuftu çünkü bu sayede düşüncelerimle baş başa kalma fırsatım olmuyordu. Kendimi göğsümdeki ağırlığın kırgınlıktan de-ğil silip süpürdüğüm kurabiyelerden kaynaklandığına ikna etmeye çalıştım. Elbette bu saçmaydı. Bir kez öpüşmüştük.

Onun için gerçekten bir şey ifade ettiğimi mi zannediyordum?

Evet.

Garfield Park Alanı'na ulaştığımızda bir an donakaldım. Küçükken buraya gelmişim ve hatırımda kalan tek şey keçilerdi. Biri çitlerin üzerinden atlayarak gömleğimi ısırmıştı ve gitmemekte kararlıydı. Önce gömleğimi dişlerinin arasından kurtarmaya çalışmış, başaramayınca yardım istemiştim. Annem o sırada bir bebek olan Küp'le ilgileniyor, babam da Max'in arkasından koşturuyordu; kimse şeytani bir yaratık tarafından diri diri yenmekte olduğumu fark etmemişti. En sonunda anaokulu grubundaki bir kadının beni o korkunç katilin dişlerinin arasından kurtarmış ve parçalanmış gömleğimle birlikte beni anneme teslim etmişti.

İçinden gökyüzünü görebildiğim, güçlü aromalı capcanlı bitkilere ve en sevdiğim renklerden oluşan girift bir mozaik havuza ev sahipliği yapan bu dikdörtgen sera, hafızamda yer etmemişti. Hayır, küçük CalaMaddie keçi saldırısından o kadar korkmuştu ki cam kaplı bu dokuz bin metrekarelik bahçenin ezici görkemini hafızasının derinliklerine gömmüştü.

Binanın Aşk Merdiveni Odası, Çöl Odası ve Yıllanyastığıgiller Odası (tamamen çiçekli bitkilerle kaplı olduğunu öğrenmiştim) da dahil olmak üzere her yerini ziyarete açmışlardı ama müzayede rengarenk vitraylarla bezeli Gösteri Evi'nde yapılacaktı. Sonra herkes yemek için Bahçecilik Salonu'na geçecekti.

Organizasyon şirketi ağır işlerin çoğunu halletmişti fakat masa düzenlerini, müzayede listelerini ve bu etkinliği

özel kılacak diğer tüm detayları ayarlamak bütün günümüzü aldı. İşimiz bittiğinde Mara, Katie ve ben hazırlanmak üzere düğünlerde gelin odası olarak kullanıldığını tahmin ettiğim odaya koşturduk.

“Ne kadar ateşlisin, Tanrım!” diye haykırdı Katie kabin niyetine konan küçük paravanın arkasından çıktığımda. “Elbiseni yapıştırdın mı?”

“Hayır. Yani, tam olarak değil. Sırtım açılmasın diye şu küçük silikon bantlardan kullandım.”

Mara’yı boy aynasından bana bakarken yakaladım. “Bunu da mı teyzen verdi?”

Sesindeki suçlamayı yok saymaya çalışarak küpelerimi ve bileziklerimi almak üzere küçük mücevher kutusunu açtım. “Hediye etti.”

“Doğrudur. Teyzen sana aslında hak etmediğin şeyleri hediye etmeye *bayılıyor*.” Mara uzun siyah elbisesinin eteğini dalgalandırarak kapıya yöneldi.

O âna kadar sataşmalarına karşılık vermemiş, ona hiç bu-laşmamıştım ama artık canıma yetmişti. Vücudumu yakıcı bir öfke dalgası sardı. “Ne demek bu?”

Döndü ve bana baktı. “Bunu ciddi ciddi soruyor musun? Sence Fortunato hesabı üzerinde çalışmayı *hak ettin* mi?”

“Bu...”

“Bu benim stajdaki üçüncü yılım. Birisi bu hesapta çalışmayı hak edecekse, o ben olmalıydım. Üç yıldır kahve getirip götürüyor, fotokopi çekiyor ve yöneticilerden bir şeyler öğreniyorum.” Kapının kolunu o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. “Ayrıca hesaplarına konmak için kendimi müşterilerin önüne atmayacak kadar özgüven sahibiyim.”

“Ben kendimi kimsenin önüne *atmadım*...”

“*Sevgilinle* görüşmen gerektiği için buradasın, değil mi? Çünkü sen busun. Temsilci değilsin. Stajyer değilsin. Sen, Gabriel Fortunato’nun tabloid malzemelerinden birisin. Kameraların kısa süreli ilgisinin tadını çıkar.”

Sözünü tamamlar tamamlamaz çıkıp gitti. Katie de ben de kapının çarpmasıyla kopan gürültünün yankısı geçene kadar kalakaldık.

“Bu çok saçmaydı,” dedi Katie.

Acınası bir sesle güldüm, sonra bacaklarıma bastırduğım ellerime baktım. Biraz titriyorlardı ama öfkeden değildi. Mara’nın tiradının ortalarında bir yerde, aslında haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Kimseden birini ya da bir şeyi çalmaya niyetim yoktu aslında ama olan tam da buydu.

“Kıpırdasan iyi olur. En kısa sürede salonda olmazsan William çıldırır.” Katie ayakkabılarımin içinde olduğu kutuyu alıp bana verdi.

“Doğru.” Altın rengi stiletolarımı giydim ve titreyen parmaklarımla ve elbisenin eteğiyle uğraşarak tokasını bağlamaya çalıştım.

Katie çabamı fark etmiş ve yardıma koşmuştu. “Haksız olduğunu biliyorsun.” Bana en pis sırıtışıyla baktı. “Sen hepimizden fazla çalıştın. Mara’dan bile.”

“Teşekkür ederim.” Gülümsemeye çalıştım ancak pek başarılı olamadım.

“Haydi gidelim! William seni aramaya başlamadan orada olmalıyız.”

Yere, açık alanın girişine dek uzanan gerçek bir kırmızı halı serilmişti. Güvenlik bariyerinin arkası yerel haber kanallarından gelen kameramanlarla ve sıkı hayran sayfalarının üyeleriyle dolup taşıyordu.

William lobinin kapısının hemen arkasında volta atıyordu. Beni görür görmez, “Hele şükür ortaya çıktın. Fortunato’nun arabası üçüncü sırada,” dedi. Bana kapıyı açtı. “Arabadan iner inmez ona katılırsan, herkes birlikte olduğunuzu düşünür.”

Geri dönmek, yalandan hasta olmak veya bileğimi incitmek için çok geçti. Bu gece sadece kırmızı halı etkinliklerinin nasıl yönetileceğini öğrenen bir stajyerdim. Tüm duygularımı minik bir paket yaptım ve Gabe’in kırdığı parçacıkları ve Mara’nın sözlerinin keskin kenarlarını yok saydım.

Muhabirlerin ve kameramanların arasından geçtikten sonra William bariyeri kaldırdı ve Gabe’in arabasının kapısını açmak üzere bekleyen valenin yanına geçtim.

Gabe ceketinin düğmesini iliklemek için duraksadı ve donakaldı. Görünüşümün ona yaşattığı şoku görebiliyordum. Karnına yumruk yemiş biri gibi sarsıldı ve gözlerini, yok olmamı bekliyormuş gibi birkaç kez kırptırdı.

Hayır, iyilik perisi büyü yaptı.

Tamam, kabul. Benim perim, siyah American Express kartı olan, sevdiğim teyzemdi. Ama ne olursa olsun, gözünün önünde bir bal kabağına veya pasaklı bir hizmetçiye dönüşmeyecektim.

Elini uzattı. Tutabilmek için yaklaştığım anda arkamda bir kamera flaşı patladı ve yüzündeki anlık hayret silindi.

“Bundan nefret ediyorum,” diye homurdandı.

Gözlerimi devirmemek için tüm otokontrolümü kullandım. “Sen de hoş görünüyorsun.”

“Dio, Madeline. Bunu kastetmemiştim.” Önüme geçti ve ellerini belime koydu. William’ın yan tarafta felç geçirdiğinden emindim.

Fiziksel yakınlığının beynimi etkilemesine izin vermemeye çalıştım ama Gabe’in yaydığı tüm feromon vücuduma hızla yayılıyordu. Ela gözler, güneş yanığı ten, dalgalı saçlar. Ve takım elbise. Smokinli oğlanlarla okul danslarına gitmişliğim vardı. Ama bu tamamen farklı bir stratosferdi; ne buradaki, kasabadaki alışveriş merkezinde yapılan bir organizasyondan ne de Gabe vücut spreyiyle duş almıştı. Burnuma odunsu ve baharatlı bir esinti geliyordu fakat kokuyu tam olarak tanımlayamamak onu daha da çekici kılıyordu. Burnumu boynunun yan tarafına yapıştırmak ve kokusunu derin derin içime çekmek istiyordum.

O sadece bir müşteri. Ben sadece bir tabloid malzemesiyim.

Bu sözcükler aklımdan derin yaralar açarak geçti ve açtığı izlere üzüntüyle karışık bir öfke doldu.

“İltifat konusunda dilini korkak alıştıрма,” diye fısıldadım ceketinin zaten düzgün olan yakasını düzeltirken. “Yanlış fikirlere kapılabilirim sonra.”

William dikkatimizi çekmek için öksürdü. “Bay Fortunato, gelebilir misiniz lütfen?”

Gabe’le birkaç adım attık, sonra durup poz verdik ve bunu birkaç kez tekrarladık. Birileri, “Hey Gabe! Sevgilin kim?” diye laf attı.

Gabe sesin geldiği yöne doğru döndü ve yüzünde bir gülümsemeyle, “Tanıtım ekibimin bir üyesi. Beladan uzak kalmak için birilerinin yardımına ihtiyacım oluyor,” dedi.

Kalabalık güldü, ben de çok komikmiş gibi onlara eşlik ettim.

On dakika kadar sonra William bizi önce lobiye, oradan da köşedeki aşk merdiveni saksılarına doğru yönlendirdi. Kapıdan girdiğimiz anda Gabe'in elini bıraktım.

"Garsonlar sürekli içecek servisi yapacak ama hiçbiri sizin için değil." William muhtemelen en güzel takım elbisesinin kravatını sıktı. Yine de bu kadar özel bir topluluk için biraz silik kalmıştı. "Önlem almak adına, hiçbirinizin elinde bardak görmek istemiyorum. Şansınıza birisi bir fotoğraf çeker ve su içiyor bile olsanız basın bunu bir alkollü içki olarak yorumlayabilir."

Gabe başını salladı fakat gülmemek için yanaklarının içini ısırdığına yemin edebilirdim. "Votkayı su şişesine de koyabilirdim."

Gabe'i dirseğimle dürttüm ama William espriyi duymazdan geldi. "Sen ve Maddie bir şeyler içmemesi gereken herkesle birlikte sade masada oturacaksınız."

"Eğlence bunun neresinde?" diye sordu Gabe alayla.

William felç geçirmeden önce, "Şaka yapıyor," dedim alelacele. "Gabe en iyi haliyle burada boy göstereceğine söz verdi."

Gabe o yarı muzip, yarı seksi gülümsemesiyle bana döndü. "Söz mü verdim? Hatırlamıyorum."

"Kahve?" diye tısladı William benden onay bekleyerek.

"Sözünü aldım." Gabe'in koluna girerek onu adıyla müsemma Palmiye Evi'nin girişine doğru sürükledim. İnce gövdeli ağaçlar ve sivri dallar seranın çatısını kaplamıştı. Kimsenin duyamayacağı bir yere gittiğimizde, "Neden onunla dalga geçiyorsun?" diye sordum.

“Sana Kahve deyip duruyor.”

“Şaka yapıyor.”

“Aptalca bir şaka.” Sesinde rahatsızlık ve biraz da korumacılık vardı.

Rahatsızlığı kesinlikle anlıyordum ama korumacılık beni biraz şaşırtmıştı. Neden bunu umursuyordu ki? *Böyle biri yok*, diyen sesi zihnimde yankılandı.

“Gidip masamızı bulalım.”

Aşk merdivenleriyle dolu çiçek yatakları arasına ipek örtüler ve girift masa süsleriyle bezeli yuvarlak masalar serpiştirilmişti. Alevi titreşen mumlar, masalsı ışık hüzmeleri ve ses seviyesi dikkatle ayarlanmış müzik beni Em’in elbise seçimine minnettar bırakmıştı. Daha iddiasız bir kıyafet balo elbiseleriyle, pullar payetlerle ve elmaslarla dolup taşan ve bir de taçlı bir kadın barındıran bir ortamda daha da göze batardı.

Mara, muhtemelen gelecekteki portföyüne koymak üzere, her şeyin fotoğrafını çekiyordu. Arman insanlara yerlerini gösteriyor, Katie ve Javi de sessiz müzayedede parçalarıyla ilgili soruları cevaplıyordu. Beyaz ceketli garsonlar grupların arasında dolaşarak içki ve atıştırmalık ikramı yapıyordu.

“Sanırım dokuz numaralı masadayız,” dedim biraz kenara itilmiş ve yarısı cam duvar boyunca uzanan aşk merdivenleriyle gizlenmiş bir masayı işaret ederek.

Gabe masaya doğru birkaç adım attı ve giydirilmiş iki sandalyenin arasındaki dar boşlukta donakaldı. Duruşunu dikleştirdi, omuzlarını geriye döndürdü ve bana baktı.

“Onun bizim masamızda ne işi var?”

Kimi kastettiğini daha görmeden anlamıştım.

Geoff oradaydı. Adı bizim masamıza yazılmamıştı. Scott ile ikisinin bizden mümkün olduğunca uzak bir yere oturtulmasına özellikle dikkat etmiştim. Gabe'in omuzunun üzerinden Scott'm ayağa kalkarak bize yöneldiğini gördüm.

“Burada olacağını biliyor muydun?” Gabe'in yüzü ihanete uğramışlık duygusuyla karmakarışık olmuştu.

“Hayır. Evet. Açıklayabilirim. Emma ve Scott...”

“Gabe.” Scott'ın sesi fazla neşeli, fazla yüksekti. “Geldiğine sevindim.”

Gabe, Scott'ı tamamen yok sayıyordu; gözlerini bana dikmişti. “Beni rahatsız olacağım hiçbir şeye zorlamayacağını söylemiştin.” İhanet yüz hatlarını sertleştirmişti. “Zorlamıyorsun, değil mi? Sadece beni herkesin gitmemi istediği yöne doğru gitmem için ısrarla ikna etmeye çalışıyorsun.”

“Hayır, Gabe. Bilmiyordum, yani... Şöyle düşünmüştüm...”

“Benim ne istediğimi gerçekten umursadığını sanmıştım. Teyzenin değil. Velocity'nin değil. Ne aptalmışım.”

Scott, elini Gabe'in omuzuna koydu ama Gabe silkinerek bu eli itti.

“Senin,” dedi menajerine dönerek, “Benim yararına çalışman gerekiyordu.”

“Öyle yapıyorum.” Scott benden destek bekler gibi baktı. Bense sadece ellerimi belime koymakla yetindim.

Gabe başını salladı, şaşkınlığı öfkeye dönüşüyordu. “Geoffrey Jones'un takımında asla oynamayacağımı en

açık şekilde söylemiştim.” Sesi yumuşaktı ama yeterince yumuşak değildi. Etraftaki herkes büyük bir merakla bizi izliyordu.

“Senden özür dilemeye hazır. Ona bir şans ver...”

“Kovuldun.” Gabe’in sesi sakindi ancak bu, söylediklerinin ciddiyetini zerre kadar azaltmıyordu.

Scott afalladı, ağzını açtı ama tek bir şey söyleyemedi.

Gabe döndü ve gözlerime baktı. “Sana güvenmiştim.”

“Gabe...”

Yıldırım gibi arkasına döndüğünde geriye çekildim; ayakkabımın topuğu masanın örtüsüne takılmıştı. Masa süsü kaydı ama vazoyu zeminle buluşmadan önce yakalamayı başarmıştım. Tüm bunlar sadece bir saniye sürmüştü ancak arkama baktığımda Gabe yoktu.

Katie odanın girişindeki çekiliş kutusunun yanında durmuş, yaşlı bir kadınla konuşuyordu.

“Pardon, sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim. Gabe’in nereye gittiğini gördünüz mü?”

“Koyu saçlı, yakışıklı çocuğun mu?” Kadın başıyla sol tarafı işaret etti. “Gösteri Evi’ne doğru gitti.”

İnsanlar ortadaki çiçekli bitki sergisinin etrafındaki iki koridorda toplanmıştı. Çiftleri yararak ilerledim ve takım arkadaşlarına, Velocity çalışanlarına, hatta garsonlara Gabe’i görüp görmediklerini sordum. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Yemek başlamıştı, ayaklarım bu aptal ayakkabıların içinde zonkluyordu ama Gabe ne bizim masadaydı ne başka bir masada.

Lobide iki güvenlik görevlisi dışında kimse yoktu. Dışarı da daha iyi bir haber yakalayabilmek için bekleyen basın mensuplarıyla doluydu.

Gabe gitmişti.

Onu aradım, aramam doğrudan telesekretere yönlendirildi. Beni aramasını istediğim bir mesaj bıraktım. Cevap gelmedi. Bir kez daha aradım. Yine cevap yoktu.

Alçak havuzun kenarına çökerek başımı ellerimin arasına aldım. Neler olmuştu böyle? Gabe, Scott'ı gerçekten kovmuş muydu? Hem de herkesin içinde?

William öfkeden deliye dönecekti. Emma beni öldürecekti.

Ama daha da kötüsü, Gabe'in yüzündeki kırgınlıktı. Oluşmasını engellemem gereken kırgınlık. Yaptığım hataların acısı kaburgalarımın bir bıçak gibi saplandı.

Sana güvenmiştim, demişti. Ben de bu güvene ihanet etmiştim. Gabe'i Geoff'la karşılaşılabileceği konusunda uyarmalıydım ama bu o kadar büyük bir etkinlikti ki ondan kaçabileceğimizi ummuştum. Bunu hiç düşünmemiştim... Bunu. Hiç. Düşünmemiştim.

Her şeyi nasıl bu kadar batırabilmişim?

Gabe'e bir kez daha ulaşmaya çalıştım, sonra bir taksi çağırdım ve kimseye haber verme zahmetine girmeden eve gittim. Burada olmamı istemezlerdi zaten.

Elbisemi çıkararak şifonyerin üzerine fırlattım ve makyajımı bile silmeden yatağa gömüldüm. Kendimi bisikletten düştüğümde hissettiğimden de kötü hissediyordum. Başım zonkluyordu. Boyun kaslarım kaskatı kesilmişti. Keşke kalbim yaralanacağına dizimde bir yara daha açılsaydı.

Watford yatağa zıpladı ve yüzümü bir kez yaladıktan sonra dizlerimin kıvrımına yattı. Uzanıp yumuşacık kulaklarını okşadım, o da başını elime bastırarak daha fazlasını istedi.

O ne istediğini biliyordu. Mama, yatacak yumuşak bir yer ve kulaklarının arkasını kaşıyacak biri. Sadıktı, sevgi doluydu ve beni son nefesine kadar korurdu.

Kendimden milyonlarca kez daha nefret ettim.

Yirmi Dört

Emma bağırmadı ve bu daha da kötüydü. Lavanta rengi kanepeye oturup dirseklerini dizlerine dayamış, telefonunu da sehpayı fırlatmıştı. Ben de eğrilmiş topuzum, bulanık gözlerim ve akmış rimellerimle yerdeki pelüş halıya oturdum. Watford ikimizin arasında yatıyordu.

“Bu iş nasıl toparlanır, bilmiyorum,” dedi en sonunda alnını ovuşturarak. “Gabe, Scott’ı kovdu. Scott da beni kovmakla tehdit etti. Dediğini yaparsa sadece bu hesaptan daha fazlasını kaybedeceğim. İşimden olacağım.”

Abartmıyordu. Birisi her şeyi videoya çekmiş ve TMZ’ye göndermişti. Sesler net duyulmasa da vücut dili her şeyi açıkça anlatıyordu. Korkunçtu. Muhabirler Emma’yı bir açıklama yapması için sıkıştırıp duruyordu ama o henüz hiçbirine cevap vermemişti.

“Süreci kontrol altında tutman gerekiyordu.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Mads.” Bir anlığına yüzünü elleriyle örttü, sonra gözlerini ovuşturdu. “Seni stajyer olarak alabilmek için elimdeki tüm imkânları kullandım. Bütün yöneticileri, senin bu işi becerebilecek kadar akıllı ve olgun olduğuna inandırmak için dil döktüm.

Ah.

Mara benden tiksинmekte haklıydı. Bu stajyerliği kendi niteliklerimle hak etmemiştim. Sadece doğru kişileri tanıyordum. Bu farkındalık ciğerlerimdeki bütün soluğu bir anda boşalttı. Burada olmayı hiçbir zaman hak etmemiştim. “Elimden gelen her şeyi yaptım.”

“Biliyorum. Ama bu... Telafisi olmayan bir şey.” Burun kemerini, sanki bende çoktan başlamış olan baş ağrısı ona da sirayet etmiş gibi sıktı. “Eşyalarını topla, Maddie.”

“Ne?” Sesim çıkmamıştı bile.

“Scott gitmeni istiyor. Onun işlerini, *kendi işimi*, korumak için insanüstü bir çaba sarf etmem gerekecek ve kendi yeğenimi kovmak ona başka kimsenin işlerini berbat etmesine izin vermeyeceğimin en net göstergesi olacak.”

Kovmak mı? Beni kovuyordu.

Gözlerime dolan yaşları tutmaya uğraşmadım. “Bu adil değil. Ben çok çalıştım. İstedğin ne varsa yaptım...”

“Biliyorum, Maddie.”

“Gabe...” Sesim yükselmiş, Em’i ikna etmeye çalışıyormuşum gibi çılgınca bir tona bürünmüştü. “Sorumluluk bana ait değil...”

“Scott’ın Velocity’deki irtibat kişisi şu anda *sensin*.” Yanıma oturdu ve kolunu omuzuma doladı ama silkinerek kurtuldum. Uzun, öfkeli bir soluk verdi. “Anlamak zorundasın. Spor sektöründe çok az kadın var. Scott gibi biriyle ters düşersem işler hepimiz için berbat olur.”

“O zaman arkamda dur.”

“Bunu zaten yaptım. Belki de...” Cümlesini bitirmedi.

“Belki de ne?” Sözlerim acıyla keskinleşmişti.

“Belki de böyle bir işi yürütebilecek olgunluğa gelecek sene erişmiş olursun.”

Annemin haklı olduğunu söylememişti ama ben bunu duymuştum.

Öğleden sonraki trenle eve döndüm. Kimseyle vedalaşmadım. Ne Katie'yle ne de diğer stajyerlerle. Özellikle de Gabe'le.

Değer verdiğim iki insanın da bana olan inancını yerle bir etmiştim. Birinin potansiyelime olan inancını, diğerinin de güvenini yıkmıştım.

Sessiz vagonlardan birini seçtim, başımı cama dayadım ve ağlamaya başladım. Telefonum bir kez çaldı. Arayan Katie'ydi. Normal bir vagonda olsaydım da cevap vermeyecektim.

Sonra bana mesaj attı:

Bunu görmüş müydün?

Ekte Gabe'le şölen salonunun dışında çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Bana bakıyordu; bakışları yumuşak ve hisliydi. Kameralara nasıl oynadığını fark etmeseydim beni gerçekten önemseydiğine az kalsın inanacaktım.

Mesajı cevaplamadan sildim.

Chicago gözden kayboldu; tıpkı hayallerim gibi.

Yirmi Beş

Annem beni tren istasyonunda karşıladı ve uzun uzun kucakladı. Birkaç haftalığına gittiğim şehirden değil de cepheden geliyormuşum gibi davranıyordu. “Ah, tatlım. Olanlar için çok üzgünüm.” Gözyaşlarıyla akan rimeli yanaklarında çizgiler oluşturmuştu. “Seni üzgün görmeye dayanamıyorum.”

Şişmiş gözlerim yeniden dolmaya başladı. Aslında ağlamıyordum, yaşlar kontrolümün dışında süzülüyordu.

“Konuşmak ister misin?”

“Hayır.” Sözcüğü o kadar vurgulu söylemiştim ki dişlerim acımişti.

Annem cevap vermedi ve hayatımda ilk kez bir meseleyi deşmeye çalışmamasına ve daha da beter hale getirmemesine, hatta durumu iyileştirmeye çalışmamasına minnettar kaldım.

Odam gözüme çok küçük ve pasaklı göründü. Yamru yumru ikiz yatağıma uzandım ama vücudum uyumama izin vermiyordu. Ben de temizliğe başladım.

Bütün eski kâğıtları en küçük parçalarına kadar attım. Çekmecelerimi boşaltarak yıllardır giymediğim taytları ve dokuzuncu sınıfta ayağıma küçük gelmeye başlayan bale pabuçlarımı attım. Aşk romanlarımı kütüphaneye bağışlamak üzere bir köşeye ayırdım. Hepsi saçmalıktı. Kimin ayaklarını yerden kesecek gösterişli, kaslı oğlanlara ihtiyacı vardı ki? Kişisel deneyimlerime dayanarak bu işin sonunun iyi olmadığını söyleyebilirdim.

Annem odama geldi ve beni izlemeye başladı. Açılacağımı ve ona her şeyi anlatacağımı umuyordu, biliyordum. Ama üzüntüm öfkeye dönüşmüştü. Emma'ya beni bu duruma düşürdüğü için kızgındım. Scott'a maaş çekini müşterisinin isteklerinden daha çok önemsedığı için sinirliydim. Gabe'e ise... Sadece Gabe olduğu için öfkeliydim.

Ben tek kelime etmeyince, benimle konuşması için babamı gönderdi. Babam odamın kapısından içeri eğilerek, "Annen benimle konuşacağını düşünüyor. Öyle mi?" diye sordu.

"Sanmıyorum." Babama kızmıyordum ama ona söyleyeceğim her şey anneme dönecekti.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. En sonunda, "Seni rahatlatır mı bilmiyorum ama Emma yanlış yaptı," dedi. "İş olarak bakınca onu anlıyorum ancak bu haklı olduğu anlamına gelmiyor."

Gözlerim yine doldu, öfkem yeniden üzüntüye dönüşecekti neredeyse. Ama o minik öfke topuna sıkıca yapıştım. Sıcak ve sertti ve üzüntünün getirdiği kasvetten çok daha iyiydi.

"Teşekkür ederim," dedim romanlarımı bir kutuya tıktırırken. "Bunları benim için bağış kutusuna koyabilir misin?"

Sonunda, gecenin ortasında bir yerlerde yorgun düştüm ve yatağımın üzerindeki eski elbise yığınının altına girip yattım. Her şey göz açıp kapayıncaya dek mükemmelden faciaya dönüşmüştü. Ancak sanırım buna şaşırmamalıyım. Benim en iyi olduğum konu buydu işte; ben düşmekle, felaketlere neden olmakla, unutmakla, yıkıp geçmekle ve önemli her şeyi berbat etmekle ünlenmiştim.

Bu yaz CalaMaddie McPherson’la vedalaşacağıma gerçekten inanmıştım ancak görünüşe göre bunun yerine sonsuza dek sürecek olan bir felaketin, yani hayatımın bir başka bölümüne geçmiştim.

Ertesi sabah, aldığım tüm dans ödülleri bir çöp torbasına tıkkarken Max işten geldiği gibi odama girdi ve yatağıma oturdu. Elindeki Amerikan futbolu topunu başının üzerinden o kadar çok aşırıp durdu ki artık odamdaki varlığına kayıtsız kalamadım.

“Çıkar mısın lütfen?”

“Üzgünsün.”

“Değilim. Ben sadece...” *Yorgunum, sinirliyim, incindim ve kendime kızıyorum.* “Hiçbir şey değilim.”

“Yani hiçbir şey hissetmiyor musun? Duyguların ölmüş gibi mi yani?” Topu fırlatmayı bırakıp gözlerini bana dikti.

“Hayır.” Hissedi-yordum. Hem de çok fazla şey hissediyordum. “*Ben hiçbir şey değilim. Ben bir hiçim.*”

Ayağa kalktı ve beni topla omuzumdan vurdu.

“Ne oluyor be? Bunu neden yaptın?” Topu geriye o kadar sert attım ki göğsünden sekip şifonyerin kenarındaki dans ödülllerinden birine çarptı.

“Sen bir hiç falan *değilsin*. Bu yaz çalışırken kıcını yırt-

tın. Video düzenlemeyi ve sosyal medyayı ustalıkla kullanmayı öğrendin. Sen...”

“Her şeyi batırdın. Bunu eklemeyi unuttun.”

Söylediğimi duymazdan geldi ve konuşmaya devam etti. “Gazetecilerle ve ajanslarla konuştun. Etkinlik planladın. Aslında düzgün biri gibi görünen bir aptal olduğuna inandığım bir sevgili yaptın.” Ödülümü şifonyere koydu ve aynanın köşesinde duran dans ekibimle çektiğim fotoğrafı aldı. “Söyle bana, bunlardan hangisi bu yaptıklarını yapabiliirdi?”

Kızların yüzüne baktım. Bazılarını üç yaşından beri tanıyordum ve yeteneklerine ayak uydurmuştum. Bazıları akıllı, bazıları düzenli, bazıları da dışa dönük ve azimliydı.

“Bazılarının yapabileceğinden şüphem yok.” Fotoğrafları şifonyerin üzerine fırlattım ve şifonyerin üzerindeki tüm dağınıklığı toplamaya devam ettim.

“Bunları onlardan biri yapabiliirdi, evet, ama *sen* yaptın.”

“Sonra da her şeyi berbat ettim.” Sesim titriyordu ve ağladığımı ağabeyime göstermemek için öbür tarafa döndüm.

“Hayır etmedin. Emma en kolay olanı yaptı. Bu senin hatan değildi. Sen doğru zamanda doğru yerdeydin.”

“Ya da yanlış zamanda yanlış yerdeydim.”

Max iç geçirdi. “Sana, senin için elinden gelen her şeyi yaptığımı *söylemiş* olabilir ama bu işi becerebileceğini düşünmese senin için uğraşmazdı.”

“Ama kovuldum. Bu stajı Kuzey Carolina Üniversitesi’ne başvururken kullanamam ki.”

“Başvuru yazılarında sadece başarılarını anlatman gerekmiyor. Aslında daha çok neler öğrendiğini yazman gerek.” Bilgisayarımı açtı ve arama çubuğuna bir şeyler yazdı.

“Oraya girmeyi bu kadar istiyorsan sadece ulaşılmaz göründüğü için hedefinden vazgeçme.”

“Ama ulaşılmaz.”

“Sen her şeyi başarabilirsin. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme.”

Başımla onu göstererek, “Hadi ama Süper Dâhi,” dedim. “Bulabildiğin en iyi şey bu mu?”

“Senin neler bulabileceğine bir bakalım o zaman.” Kafamı sıkıca tuttu ve boştaki eliyle alnıma hafifçe vurmaya başladı. “On tane gofret adı say.”

“Senden nefret ediyorum.”

“Bu bir gofret markası değil.”

On gofreti saydığımında kafam dağılmış, alnım morarmıştı ve kendimi yeterince iyi hissetmeye başlamıştım.

Küp’ü matematik kampı yerine bisiklet sürmeye götürdüm. Yani o bisiklet sürüyordu, ben de hem öteberisini taşıyor hem de Max’in eski on vitesli bisikletinde dengede kalmaya çalışıyordum. Dizlerimin gidonuna çarpmayacağı kadar büyük bir bisikletti.

Herhangi bir işim ve verecek dans derslerim olmadığı için tüm haftayı ön lisanstan mümkün olduğunca hızlı mezun olabilmek için alabileceğim dersleri araştırmakla geçirdim. Kuzey Carolina Üniversitesi gibi okullar, öğrencilerinin okula gelmeden önce ortak derslerin hepsini halletmiş olmasını istiyordu. Ben de başvuru yazımı yazmaya başladım. Konu şuydu: *Kişisel gelişiminize katkıda bulunan ve size kendinizle veya diğer insanlarla ilgili yeni*

bir bakış açısı kazandıran bir başarınızı, olayı veya farkındalığı anlatın.

Olan biteni kronolojik sıraya göre yazmaya başladım, Max eğlenceli bir etki yaratacağı konusunda ısrarcı olduğu için bisiklet kazasını da ekledim. Video düzenleme yazılımını kendi kendime nasıl öğrendiğimi, videoyu kaybettikten sonra bunu nasıl telafi ettiğimi ve Gabe'in videosunun viral olduğunu yazmak beni oldukça ferahlatmıştı. Elde ettiğim gerçek başarıları sıraladım, sevdiğim birinin beni kendi kariyerinde basamak olarak kullandığının açıkça farkındaydım ama teyzemi tam olarak da suçlamadım. Emma bir görevi bitirmek için kullanılabilecek tüm araçları kullanmıştı. Aslında bu aracın ta kendisi olmam dışında bir sorun yoktu.

Annem üniversiteye erken girmem konusunda benimle tam olarak aynı görüşte olmasa da babam en sonunda bunun mümkün olabileceğini söylemiş, o da babamı dinlemişti. Umarım dinlemekten vazgeçmezdi.

Gizlice Gabe'in oynadığı maçları araştırdım. Önceki gün Vancouver'a yenilmişlerdi ve Gabe önce ihtar, sonra kırmızı kart almıştı. Görüntüler utanç vericiydi. Haksız bir mücadeleye girişmiş ve kartı hak etmişti. Maçtan sonra ayaküstü bir röportaj da vermişti ama izlemeye dayanamadım. Ne sesini duymaya ne de yeni temsilcisinin ona tam olarak neler söylediğini dinlemeye dayanabilirdim.

“Ne yapıyorum baksana, Mads!” Küp’ün küçük bacakları pedallarda daha da hızlı dönmeye başladı, sonra ayakları iki yana açıldı ve bisiklet evin köşesini döndü.

“Dikkatli...”

“Oha!”

Bağırdığını duyduğumda kaldırımın kenarına tosladığını ve onu bahçeye serilmiş olarak bulacağımı düşündüm. Panik beni sürüş güvenliğini boş vererek pedallara daha da hızlı asılmaya itmişti. Bisikleti bahçemizin kenarındaydı ve ön tekerleği hâlâ dönüyordu.

Ama K p bisikletin üzerinde değildi. Ellerini kalçalarına dayamış, Gabe’e bakıyordu.

Neredeyse bisikletten düşecektim ama düşmedim çünkü yeterince antrenmanlıyđım. Araba yolunda bisikletten atladım ve bisikleti gümüş rengi Ferrari’nin yanına park ettim. Gabe bıyık altından gülerek K p’ n sorularını cevaplıyordu.

“Bu Ferrari gerçek mi?”

“Sahtesi olduğunu bilmiyordum.”

K p arabanın arkasına geçerek logosunu inceledi. “Arkadaşım Raj’ın abisinin Mercedes-Benz kaput amblemi olan bir Honda’sı var. Amblemi bir trafik kazasından sonra yolda bulmuştu.”

“  ini görmek ister misin? Direksiyonunda da bir Ferrari sembolü var.” Gabe kilidi açtı.

“Arabadan uzak dur, K p. Kirleteceksin.”

Gabe, K p’ n başının üzerinden baktı ve bakışlarımız buluştu. Onu burada, bu kadar yakınımda görmek, karnıma yumruk yemişim gibi hissettirmişti. Kendimi onu bir daha g remeyeceğime, onun sadece Chicago’da geçirdiğim bir yaz tatilinde tańıřtıęım hoř bir futbolcu olduğuna inandırmak daha kolay olmuştu.

Bana baktı ve sonra kardeşime gülümsedi. “Sadece bir araba. Kirlenmesi umurumda değil.”

“Benim umurumda.” K p’  omuzundan tutarak eve doğru döndürdüm. “İçeri, K p.”

Küp ayaklarını yere s rt yordu, altındaki otlar dümdüz olmuşt . Gözlerini kısarak Gabe’e baktı. “Ablamı ağlatan oğlan sen misin?”

Gabe’in ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Ben...”

“Kimse benim ablamı ağlatamaz.” K p minik yumruğunu tehditkâr bir edayla kaldırdı.

“Aman Tanrım. Hemen. Eve. Dedim.” Kardeşimi arkasından ittirdim.

Homurdanarak merdivenlere doğru koşt  ve tel kapıyı çarparak eve girdi. İçeride, “Anne! Dışarıda bir oğlan var, Maddie’yi görmeye gelmiş. Üstelik bir Ferrari’si var! Sanırım bu onu ağlatan  ocuk.”

Duyduklarım karşısında midemdeki ağırlık bir an kayb oldu ve sonra daha da sert şekilde vurdu. Hayatım zaten, küçük erkek kardeşim dünyaca ünlü bir futbol yıldızını tehdit etmeden de yeterince utanç vericiydi.

“ z r dilerim. O...” K p’  tarif edecek sözcük bulamıyordum. Kaskımı çıkardım ve saçlarımı düzeltmeye çalıştım ama bu nafile bir çabaydı. Neden uğraşıyordum ki? Hem benim nasıl göründüğümü  nemseyeceğini de nereden çıkarmıştım? Böyle düşünmeyi kesmeliydim. Çünkü aramızda hiçbir zaman bir şey olmamıştı ve olamazdı. “Neden geldin?”

“Seninle konuşmam gerek.”

“Telefonum var.”

“Benimkinin çoğunlukla şarjı olmuyor.”

“O yüzden mi beni aramadın? Ya da galadan sonra attığım mesajlara cevap vermedin?” Ona bu kadar yakın olma-

nın canımı ne kadar yaktığını görmesinden çekindiğim için hislerimi yüzüme yansıtmamaya çalışıyordum.

Elini saçlarının arasından geçirdi, hiç olmadığı kadar gergin görünüyordu. “Hayır... Ben... Bak, ben Mara’yla konuştum.”

Artık duygularımı kontrol edebilmem mümkün değildi. “Ne? Mara mı?”

“Evet. Beni aradı ve kovulduğunu söyledi, ayrıca...”
Kınalar yaktı, dedi zihnimin mantıksız tarafı.

“İşlerin bu noktaya gelmesi onu çok üzmüş. Teyzen, Geoff ve Scott’ı aynı masaya koymak için ondan masa planlarını değiştirmesini istemiş.”

Emma. İçimizdeki hain. İçimde kabaran öfke dalgası o kadar yoğundu ki gözüm gerçekten karardı. “En azından seni o masaya benim oturtmadığımı artık biliyorsun. Ayrıca... Ayrıca özür dilerim.” Kaskımı ön verandaya koydum ve titreyen parmaklarımı avuçlarıma bastırdım. “Bu kadar yolu özür beklediğin için geldiysen artık dönebilirsin.”

“Bunun için gelmedim.” Bana bir adım daha yaklaştı. “Geoff’un da galaya geleceğini bildiğini söyledi...”

“Ve ondan kaçabileceğimizi düşünmüştüm. Kameralara göründükten sonra oradan sıvışabileceğimizi. *Tam dibimizde* olmasını beklemiyordum.”

“Biliyorum.” İrileşmiş ve ciddi gözleri eladan çok yeşildi. Her zaman düzgün duran saçları darmadağındı ve üzerindeki antrenman kıyafetleri olduğundan emindim. Antrenmandan hemen sonra mı gelmişti? Yol arabayla üç saat sürüyordu. Onu antrenmandan çıkar çıkmaz arabasına atlayıp yanıma mümkün olduğunca hızlı gelmeye çalışırken

hayal etmemeye çalıştım. Bu bilginin yüreğime dokunmasına izin veremezdim.

“Harika,” dedim sesimdeki soğukluğun anlaşılmasını umarak. “Her şeyin açığa çıkmasına sevindim. Lütfen git artık.”

Yaydığım soğukluğun tenine nasıl işlediğini görebiliyordum ama o Gabriel Fortunato’ydu. Soğuk davrandığı için suçlanamazdı.

“Tamam ama önce bir şeyi açıklamama izin ver.”

“Gabe...”

“Fotoğrafları gördüm.”

“Hangi fotoğrafları? Galadan öfkeyle çıkıp giderken çekilenleri mi?”

Yüzünde keskin bir şey yutmuş gibi bir ifade belirdi. “Onları da gördüm tabii ama ben daha eskilerden bahsediyorum. WAG’ın hesabında yayımlananlardan. İkimizin maçta, senin otelinde görüntülendiği fotoğraflar hani?”

Yani altında korkunç yorumlar olan fotoğraflar. “Ne olmuş onlara?”

“O fotoğraflar...” Ellerini bir şeyi boğmak istiyormuş gibi kenetledi. “Beni delirtti. Kimse senin hakkında böyle konuşamaz.”

“Burası özgür bir ülke.” O yorumlar —en azından Em beni kovana kadar— üzerimde akü asidi etkisi yapmamış gibi omuz silktilim. Hem zaten kafaya takacak daha önemli sorunlar vardı.

“Evet. İfade özgürlüğü. Ama bu özgürlük bana bunları mazur gösteremez. Dünya Kupası’ndan sonra insanlar bana korkunç şeyler söyledi. Aileme de. Yaptığım kazadan sonra yüzlerce kişi, ölmemi dilediklerini belirten şeyler yazdı.”

Bunu dile getirmesi beni hepsinin adına yerin dibine sokmuştu.

“Kimsenin sana o trollerin bana hissettirdiklerini hissettirmesini asla istemedim. Bu arada, *troller* doğru sözcük, değil mi?”

Bu soru beni içinde bulunduğum duruma rağmen gülümsetmişti. “Evet.”

“Bu trollerin sana erişebilmesini istemedim. Benim için hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi yapmak kolayıma geldi, aslında...” Biraz daha yaklaşarak koluma dokundu. “Aslında benim için çok ama çok kıymetliyken.”

Bu kadar minik bir dokunuşun bir duygusal bir zincirleme tepkime yaratabileceğini kim bilebilirdi ki? Parmağının dirseğime değdiği yerden başlamış, tüm vücudumda bir roket gibi dolaşmış ve göğsümü tutuşturmuştu. “*Çok mu?*”

“*Günaydın Amerika*’da söylediklerimden sonra beni terk etmen daha kolay olur diye düşünmüştüm.” Yüzümü inceledi, dudakları yumuşak ve üzgündü. “Hatalıydım.”

Günlerdir sürekli bir savunma halinde, omuzlarım kulaklarımda geziyordum ama söyledikleri kaslarımı gevşetmişti. “Ama arabada hiç konuşmadın ve...”

“Bu seni üzdü.” Yüzü acıyla çarpıldı. “Çok özür dileirim. İncinmiştim ve sağlıklı düşünemiyordum, hem... Belki bu işe yarar.” Gabe arka cebinden biraz buruşmuş bir zarf çıkardı. “Gelirken ofisine uğradım ve sana Kahve diyen o *stronzo* ile...”

“William mı?”

“Evet, William.” Gabe başını salladı. “Onunla konuştum, olanlar nedeniyle çok üzgün olduğunu söyledi ve sana bu zarfı gönderdi.”

Yeniden sahildeki o merdivenlerin tepesindeymişim ve bisikletin üzerinde dengemi zor sağlıyormuşum gibi hissettim, sadece düşmeyi bekliyordum. Zarfı açtım ve içinden çıkan Velocity antetli mektubu okumaya başladım.

“Değerli Kabul Kurulu,

Yazın Madeline McPherson’ın staj danışmanlığını yürütme ayrıcalığına eriştim ve stajyerimizi programınıza önermekten onur duyuyorum.”

William becerilerimi, en değerli niteliklerimi sayıp dökmüş ve gelecekte benimle çalışmak için sabırsızlandığını söylemişti.

“Benim için William’la mı konuştun?”

“Bunun senin için önemli olduğunu biliyordum.” Yüzüme yapışmış bir tutam terli saç alıp kulağımın arkasına attı. “Sen de benim için önemlisin.”

“Ama neden?” Kulağa hüzünlü gelen bir şekilde güldüm. “Ben zengin veya ünlü değilim. Manken de değilim. Sadece normal biriyim.”

Yüzü o gerçek, sadece benim görebildiğim özel anlara sakladığı tatlı ve savunmasız gülümsemeyle aydınlandı. “Hayır. Sen *Normal*’dan gelmiş, normalin ötesinde bir kızsın.”

O merdivenden düşmüştüm ve geleceğinden emin olduğum hamle nefes alıp verişimi hızlandırmıştı.

Ellerini belime koydu, parmaklarını kemer deliklerine sokup beni kendine çekti. Bir kolumu boynuna doladım ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. Sporcu içeceği ve tuz kokuyordu, hayal edebileceğim en güzel karışımdı bu. Kalbim tıpkı sahildeki basamaklardan düştüğüm andaki gibi vuruyordu göğüs kafesime.

“Affedildim mi yani?” diye sordu dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan.

“Henüz değil. Beni bir daha öp.” Öptü. Ve bir daha. Bir daha. Ta ki asla bitmesini istemediğim bir boşluğa çakılana dek.

San söz

Kapıyı açtım ve buğday rengi duvarları, iki yatak ve iki masadan ibaret ahşap mobilyaları ve karla kaplı bir avluya bakan pencerenin iki yanına toplanmış magenta-beyaz zebra desenli perdeleri olan küçük odaya girdim.

Solumdaki duvarda kurdelelerin ucuna rastgele asılmış magenta rengi pötikareli panolar vardı. Masalardan birinin üzerinde saç ürünleri ve iki takı standı duruyordu ama oda genel olarak temizdi.

“Vay canına,” dedi annem plastik çantayı bırakmak üzere omuzuma dokunarak beni odanın sağ tarafına yönlendirirken. “Oda arkadaşın pembeyi seviyor galiba.”

“Sanırım benim doğal şeyler seçmem iyi olmuş.” Target’taki indirim günlerinden aldığımız grili siyahlı nevr-resim takımını yere bıraktım.

“Hımmm.” Aslında beni dinlemiyordu, oda arkadaşımın astığı fotoğrafları incelemekle ve muhtemelen hangisinin o olduğunu tahmin etmeye çalışmakla meşguldü.

Okulun ağustos yerine ocakta başlaması, sınıf arkadaşlarıma yetişmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Arkadaş edinmek, rutinleri öğrenmek ve sınıfları bulmak zorundaydım. Umarım oda arkadaşım Zaria bu geçişi biraz daha kolaylaştırabilirdi. Kişiliği de dekorasyon zevki gibiyse yaşadım demekti.

Değilse de evden sadece bir saat uzaktaydım.

“Arabadan getirmemiz gereken başka bir şey var mı?” diye sordum annemin taşıdığı çantayı açarken. Odaya kendi imzama atmak için sabırsızlanıyordum.

“Beyler halleder.”

Biz yatağı duvar dibinden çekene kadar babam kucağında çoğu kıyafetlerimden oluşan torbalarla oflaya pufloya geldi. Hemen arkasında da kucağındaki devasa kutu yığınıyla Gabe vardı.

Bana babamın omuzu üzerinden gülümsediğinde dışarıdaki çatıdan sarkan buz sarkıtları gibi eriyiverdim. Neredeyse altı aydır birlikteydik ve gerçek gülümsemesi bu süreçte etkisinden hiçbir şey kaybetmediği gibi birkaç kişiye daha, özellikle de Küp’e ve anneme karşı da görünür olmuştu. Onlar Gabe’i ailemize dahil etmişti. Bu muhtemelen, Gabe’in kendisinin yerini aldığına inanan Max dışındaki herkese iyi gelmişti.

Ülkenin öbür ucundaki okula gitmeyi tercih edersen böyle olur işte, ağabey.

Annem, babam, Gabe ve ben birlikte çalışarak yirmi dakikaya kalmadan tüm hayatımı çekmecelere ve dolaplara sığdırmıştık bile. Sonra Max ve Küp’ün bana Noel’de hediye ettiği yapışkanlı fotoğraf çerçevelerini benim için anlam ifade eden herkesin fotoğrafıyla doldurdum.

İlki Katie'yle benim bölmemde çekildiğimiz fotoğraftı. Stajyerlerden sadece onunla görüşüyordum. Sonra Gabe'le olan fotoğraflarımdan oluşan diziyi yapıştırdım; basın bunların hiçbirine elini ve dilini uzatamazdı.

Duvara yapıştırdığım son fotoğraf ise Noel'de çekilmişti. Gabe, Max'la benim aramda durmuş, omuzuna bir yavru koala gibi oturmuş olan Küp'ü taşıyordu. Iliana yüzünü Küp'ünün yanına sıkıştırmış, annem ve babam da grubu iki yandan kuşatmıştı. Hepimizin altında aynı kardan adam pijamalarından vardı. Watford da kafasında bir Noel Baba şapkası ve çenesinden ip gibi uzanan iki salyayla en öndeydi.

Iliana bütün kutlamalarımıza Gabe'le geliyor ve Küp'ün ona komik şekilde bir umut bağlamasına neden oluyordu. Noel'den sonraki gün İtalya'ya dönünce Küp'ün kalbi kırılmıştı. İtalyanlar Noel'i 6 Ocak'a kadar kutluyordu ve iyi bir parti ihtimali, eve gitmek istemesi için yeterliydi.

Aramızda olmayan tek kişi Emma'ydı. Hatırlayabildiğim kadarıyla birlikte geçirmediğimiz ilk Noel'di bu ama Velocity'nin ilk uluslararası şubesini açtığı Londra'da mutlu olmasını diliyordum. İyice yerleşene kadar Watford benim ailemle kalacaktı. Arman ve Mara da sonraki sonbaharda Em'in ekibine katılacaktı.

Arman'ın adına çok sevinmiştim ama Mara için aynısını söyleyemezdin. Katie yaz sonunda benim kayıp videomu bulmuştu. Bir Tabloid dosyasına taşınmıştı ve son kullanıcı MC, yani Mara Cruz'du. Belki onu bulabileceğimi düşünmüştü. Ya da bu sadece bir şakaydı. Anneme bunu anlattığımda Mara'nın gri bir kötü karakter, yani eylemlerinin kötü olduğunu bildiğin halde özdeşlik kurabildiğin karakterlerden olduğuna kanaat getirmiştik. Beni rezil etmekte bir

beis görmemişti ama asla işimi kaybetmemi amaçlamamıştı. Gabe'i araması bir telafi çabası olmalıydı.

Annem bunun mükemmel bir aşk romanı malzemesi olabileceğini düşünüyordu. Ona bunu değerlendirmesini söyledim.

Em'le İngiltere'ye taşınmadan önce konuşmuştuk. Bu kolay bir konuşma olmamıştı ve olanların en az yarısı benim suçumdu. Emma'yı o kadar uzun süre boyunca gözümde ilahlaştırmıştım ki hatalarını görememiştim. O her zaman stili, kıvrak zekâsı ve karizmasıyla bir bütündü ve bu yüzden dışa dönük kişiliğinin, Gabe'in kameralar önünde takındığı gülümsemesi gibi sahte olduğunu anlayamamıştım. Bu, altındaki kusurlu kişiliği ustaca örten bir maskeydi. Başarıya o kadar odaklanmıştı ki kendi hayallerine kavuşmak uğruna benimkileri feda etmişti.

Bunu birçok yönden anlayabiliyordum. Emma'nın, hayatını idame ettirebileceği bir işe ihtiyacı vardı ve benim geleceğim şekillendirilmeye müsaitti. Benim arkamda duracak insanlar vardı, onun yoktu. Ama bu aynı zamanda bana, onun ayak izlerini kusursuz bir sadakatle takip etmek zorunda olmadığımı da fark ettirmişti. Aslında kendime yepyeni bir yol çizmek beni muhtemelen daha mutlu edecekti.

Bana on sekizinci doğum günümde çok güzel bir kartpostalla birlikte üzerinde "Üniversite İçin" yazan dolgun bir çek göndermişti. Onun okuduğu okula girememiş olsam da Illinois Üniversitesi'nden erken kabul almıştım. Üstelik bu beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Burası eve yakındı ama çok da değildi. Ucuzdu, ailem sadece harç için kredi alacağımı öğrenince sevinçten deliye dönmüştü. Burası

Kuzey Carolina Üniversitesi değildi ama spor yönetimi programı *daha da iyiydi*.

“Sanırım...” Annem odamın bitmiş halini içine alan bir halka çizdi. “Her şey tamam.”

Sonra gözyaşlarına boğuldu.

“Hazır değildim,” dedi gözyaşları omuzumu ıslatırken. “Birlikte en az bir yılımız daha olduğunu düşünmüştüm. Ben sensiz ne yapacağım?”

Bu konuyu en az yüz kez tartışmıştık. Yakın bir yerde olmam bile bazı şeylerin farklı olmasını engelleyemezdi.

Bazı şeyler farklı ama iyi olacaktı.

Babam beni annemin kışkacından kurtarıp kollarına aldı ve uzun bir kucaklamanın ardından alnımdan öptü. “Sen bunu hak ettin, Mads.”

Babam insanları etkileme konusunda her zaman başarılıydı. Bu beş sözcük gözlerimi annemin söylediği her şeyden daha çok doldurmayı başarmıştı.

Hep birlikte dışarı çıktık ve Gabe de ben de annemle babama arabalarına binip evin yolunu tutmadan önce birer kez daha sarıldık.

Kalbim hem hüznle hem sevinçle burkuluyordu. Vedalar zordu ve birkaç hafta sonra daha da zoruyla karşılaşacağımı biliyordum.

Ürperdim ve Gabe beni hemen yanına çekip başımın kenarına bir öpücük kondurdu. Vücudu benimkinden gerçekten daha sıcaktı, büyükannemin mutfağındaki radyatör gibi ısı yayıyordu. O gitmeden önce bunu kaç kez daha yapma şansını yakalayacağımı merak ederek başımı çenesinin altına sıkıştırdım.

Transfer dönemi 31 Ocak’ta sona erecekti. Uluslararası

futbolun tüm ayrıntılarından pek anlamıyordum ama yeni menajeri işinin ehliydi. Birkaç gün içinde Gabe'in hangi ülkede oynayacağı netleşecekti. Seçeneklerin hiçbirisi bu kıtada değildi.

Ve bunun gerçekten de bir önemi yoktu. Fal kurabiyesinin öğüdünü tutmaya ve aynı anda tek gün, tek nefes, tek kalp atışı olarak devam etmeye karar vermiştik.

"Kafeteryaya bir göz atmak ister misin?" Elimi tuttu ve buz tutmuş park alanında milim milim ilerlerken bana mümkün olduğunca yakın durmaya çalıştı.

"Elbette. Ama burası sadece bir kantin. Moretti'nin Yeri gibi olmaz."

Omuz silkti ve o anda ayağı kaydı, boştaki kolu havada döndü. Koluna yapışarak onu kendime doğru çektim ama çok ağırdı ve bana akciğerlerimdeki havayı boşaltacak kadar şiddetli bir şekilde çarptı.

"Seni kurtardım mı?" Kollarımı bedenine sararak rahatlatıcı sıcaklığına gömüldüm.

"Bunu bilerek yaptım," dedi dudaklarıma bir öpücük kondurarak.

Bu konuda tartışmaya girmedim çünkü beni bir kez daha öperken fark etmiştim ki bazen bizim için en iyisi, tesadüfen çarpıverdiğimiz şeyler oluyordu.

Teşekkür

Teşekkür kısmını yazmak bana hep zor gelmiştir ama bu kitabınki daha da zor oldu. Bu kitabın revizyonunu ilk kemoterapi sürecimde tamamladım ve etrafımda bu süreci atlatmama ve hikâyemi tamamlamama yardımcı olan o kadar çok kişi vardı ki. Hepsi de en içten şükranları hak ediyor.

Editörüm Ashley Hearn'ün sağduyusu olmasaydı, *Normalin Ötesinde* bir kitaba dönüşemezdi. Kendisi tek kelimeyle inanılmaz biri. Hikâye oluşturma konusundaki becerisine ve karakterleri ve olayları detaylandırabilmem konusundaki yardımlarına minnettarım. Seni sınırsız kucaklıyor ve sana binlerce kez teşekkür ediyorum, Ashley!

Page Street çalışanlarına, adıma yürüttükleri yoğun çalışma için çok teşekkür ederim. Will Kiester, Lauren Knowles, Marissa Giambelluca, Hayley Gundlach, Sabrina Kleckner, Tamara Grasty, Juliann Barbato veya Macmillan satış ekibiyle henüz tanışmadığımdan kucaklamalarım kabul görebilir. Ama bu kitabın arkasındaki birkaç satır minnetimi

ifade etmeye yetmezse bakım paketi hazırlama konusunda iyi olduğumu hatırlatmak isterim ;) Bir kitabı yayımlamak muazzam bir emek gerektiriyor ve hikâyemi raflara taşıyan bu yetenekli insanların çabaları beni hem büyülüyor hem de şerefendiriyor. Kapak tasarımcım Rosie Stewart da bu yetenekli ve asla unutulmayacak insanlardan biri. Kitaplarımı raflardan okurlarımın elleri arasına ulaştırdığın için çok teşekkür ederim.

Yayıncım Lauren Cepero ve pazarlama müdürümüz Lizzy Mason ile tanışmıştım, bu yüzden muhtemelen sınırsız bir kucaklaşmaya ve belki de biraz Cherry Sours şekerine hayır demeyeceklerdir. Çalışmamı kitapçıların, kütüphanecilerin, öğretmenlerin, Instagram kullanıcılarının, eleştirmenlerin, blog yazarlarının ve kitapseverlerin huzuruna çıkardığınız için teşekkür ederim. Ayrıca hikâyelerimi beğenen ve diğer okurlara öneren herkese minnettarım. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!

Ayrıca kitabın İtalyanca çevirisi için Viktoria ve Emanuele Magnasco'ya da özellikle teşekkür ederim. Birkaç dans dersinin nelere ön ayak olacağını kim bilebilirdi?

Garett Alwert ve Mandy Hubbard hikâyelerimi daima destekledi ve çalışmama inandı. Bana inandığınız için teşekkür ederim.

Bu kitabı ilk okuyan yazar arkadaşlarım olmadan tamamlayamazdım. Diana Wariner, Lynne Matson, Lindsay Currie, Jessica Lawson, Lindsay Mealing ve Katie Stout; bu macerada bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu hikâyeyi en iyi haline kavuşturana kadar maruz kaldığınız tüm kötü versiyonlar için özür dilerim. Ayrıca neşeli yazar grubuma; Kristin Rae, Sara Larson, Katie Purdie, Erin Summerill, Emily King,

Lisa Maxwell, Breeana Shields ve Cheyanne Young'a, olumlu mesajları ve aramaları için minnettarım. Beni her zaman çalışmaya teşvik ettiğiniz ve bazen de kötü karaokelerle güldürdüğünüz için size ne kadar teşekkür etsem az.

Mesleği yazarlık olmayan arkadaşlarım da kocaman bir teşekkürü hak ediyor! Stacy Sorensen her zaman benim çılgın hikâye fikirlerimi dinleyen ilk kişi olmuştur. Bu kitap benim olduğu kadar onun da eseri. Jen Wegner ilk versiyonlardan birini okuyup bunun yazdığım en iyi hikâye olduğunu söyledikten sonra, kitabı daha da iyileştirmem için beni teşvik etti. Kara McCoy, Caroline Lund, Jen Mortensen ve daha pek çok kadın, işler sarpa sardığında bile yazmaya devam etme konusunda beni yüreklendirdi. Teşekkürler, hanımlar. Siz olmasaydınız başaramazdım.

Sıra artık ailemde; hayatımdaki en önemli kişiler olduklarından onları teşekkürlerde hep sona saklarım. Gavin, Laynie, Audrey ve Ady; çocuklarımdan hepsi de yazmaya zaman ayırabilmek için hayatı benimle paylaşmaya istekli, minik ve harika insanlar. Onlarla her zaman gurur duyuyorum ama onların "yazar anneleriyle" gurur duyması paha biçilemez. Sizi seviyorum serseriler. Annem babam ve kardeşim; son kitabımda size birkaç paragraf ayırdım. Size ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuz. Bilmiyorsanız söylemiş olayım, size çok ama çok müteşekkirim.

Eşimin tarafından akrabalarım, bu yıl bana yaptığınız tüm yardımlar için size minnettarım. Wallace ve Stewart aileleri (Rick, Olivia, Brandon, Elizabeth, Bailey, Benson, Pippy, Jarod, Brianne, Isaac, Jake, Zeke ve Minik Liv) benim için bir lütuf. Görümcem Elizabeth Wallace ise bir azize. Kemoterapi seansları boyunca beni naneyle besledi

ve ellerimdeki ve ayaklarımdaki buz torbalarını değiştirdi. Minnetimi anlatmaya ne sözcükler ne sayfalar yeter.

Ve son olarak, eşim Jamie'ye sonsuz teşekkürler. Bu yolda benimle birlikte yürüdüğün için minnettarım. Yol engeliydi ama asla yalnız kalmadım. Seni sonsuza kadar seveceğim.

*“Becky Wallace, Normalin
Ötesinde ile hepimizin
beğenisini kazanıyor.*

*Sıradan bir aşk
hikâyesinden farklı olan bu
çekici, komik ve sizi
kendinizden geçirecek
kitap kesinlikle size de
hitap edecek.”*

- Elizabeth Eulberg,
Better Off Friends
kitabının yazarı

*“Normalin Öte sinde sizi
Becky Wallace’a, futbola,
Chicago yazlarına ve
elbette Gabe ile Maddie’ye
hayran bırakacak. Kitabı
için için gülerek ve
bayılarak okudum.”*

- Tiffany Schmidt,
Bookish Boyfriends
serisinin yazarı

Becky Wallace

Becky Wallace
Stelaing Home,
The Storyspinner ve
The Skylihter adlı
kitapların ödüllü yazarıdır.
Ağır ilerleyen aşk
romanlarına, verilmek
üzere olan öpücöklere ve
sıra dışı şeyler yapan
sıradan insanlara bayılır.
Becky eşı, dört çocuğu ve
bol tüylü köpeğiyle
Houston, Teksas'a
yerleşmeden önce alt
ligdeki bir beyzbol takımı
için çalıştı, bir spor
pazarlama dergisinde
editör olarak görev yaptı
ve bir salon dansçısı olarak
dünyayı gezdi.